ГЕРБОВНИКЪ

ДВОРЯНСКИХЪ РОДОВЪ

ЦАРСТВА ПОЛЬСКАГО,

ВЫСОЧАЙШЕ УТВЕРЖДЕННЫЙ.

ЧАСТЬ I.

HERBARZ

RODZIN SZLACHECKICH

KRÓLESTWA POLSKIEGO,

NAJWYŻÉJ ZATWIERDZONY.

CZĘŚĆ I.

ВАРШАВА.
ВЪ ТИПОГРАФІИ С. ОРГЕЛЬБРАНДА.

WARSZAWA.
W DRUKARNI S. ORGELBRANDA.

1853.

ГЕРБОВНИКЪ

ДВОРЯНСКИХЪ РОДОВЪ

ЦАРСТВА ПОЛЬСКАГО,

ВЫСОЧАЙШЕ УТВЕРЖДЕННЫЙ.

ЧАСТЬ I.

HERBARZ

RODZIN SZLACHECKICH

KRÓLESTWA POLSKIEGO,

NAJWYŻEJ ZATWIERDZONY.

CZĘŚĆ I.

Печатать позволяется съ тѣмъ, чтобы по отпечатаніи представлено было въ Цензурный Комитетъ узаконенное число экземпляровъ.

Варшава, Апрѣля 30 *(Мая* 12*) дня* 1853 *года.*

Цензоръ, **Ф. Собѣщанскій.**

ВАРШАВА.

ВЪ ТИПОГРАФІИ С. ОРГЕЛЬБРАНДА.

1853.

Положеніемъ о *Дворянствѣ* въ Царствѣ Польскомъ, Высочайше въ 25 день Іюня (7 Іюля) 1836 г. утвержденнымъ, статьею 65ю онаго возложено на обязанность Герольдіи составленіе Гербовника Дворянства, и для сего въ статьяхъ 96, 97 и 98 указаны главныя основанія, какъ то:

Въ ст. 96. „Гербовникъ составляется въ Герольдіи, безъ раздѣленія по Воеводствамъ (нынѣ Губерніямъ). Въ немъ заключаются рисунки и описаніе гербовъ каждаго дворянскаго рода, съ объясненіемъ его происхожденія".

Въ ст. 97. „Герольдія, при составленіи Гербовника, руководствуется находящимися въ

W artykule 65 Prawa o Szlachectwie pod dniem 25 Czerwca (7 Lipca) roku 1836 Najmiłościwiéj nadanego, włożony został na Heroldyę obowiązek ułożenia Herbarza Szlachty Królestwa, do czego zasady główne w artykułach 96, 97 i 98 wskazane zostały, jako to:

W art. 96. „Herbarz utrzymywany będzie przez Heroldyę bez różnicy Województw (dziś Gubernii). Zawierać będzie rysunki i opisanie herbu każdéj familii szlacheckiéj z wyjaśnieniem jej pochodzenia".

W art. 97. „Heroldya użyje do ułożenia Herbarza aktów i oryginalnych dokumentów które bę-

ея распоряженіи актами и подлинными документами. Въ случаѣ надобности можетъ она пользоваться извѣстными въ Царствѣ геральдическими сочиненіями".

Въ ст. 98. „Описаніе гербовъ и происхожденіе каждаго дворянскаго рода должно быть изъясняемо въ Гербовникѣ съ возможною краткостію. Каждая часть его переплетается въ бархатъ, и за скрѣпою по листамъ Главнаго Директора Предсѣдательствующаго въ Правительственной Коммисіи Юстиціи, подносится къ Высочайшему подписанію. Подписанныя Императорскимъ Величествомъ части предаются тисненію, съ гравированными гербами".

Согласно таковымъ основаніямъ, Его Свѣтлость Намѣстникъ Царства Князь Иванъ Ѳедоровичъ Варшавскій Графъ Паскевичъ Эриванскій повелѣлъ Герольдіи и Оберъ-Прокурору Общаго Собранія Варшавскихъ Департаментовъ Правительствующаго Сената приступить къ

dzie miała pod ręką, a w razie potrzeby korzystać może ze znanych w Królestwie dzieł heraldycznych".

W artyk. 98. „Opisanie herbów i pochodzenie każdéj familii szlacheckiéj dopełnionėm będzie w Herbarzu, ile można w krótkości. Każda część Herbarza oprawiona będzie w aksamit i za poprzedniėm poświadczeniem każdéj stronnicy przez Dyrektora Głównego Prezydującego w Kommissyi Rządowéj Sprawiedliwości poniesioną zostanie do podpisu Cesarza i Króla. Części Najwyższym podpisem utwierdzone, ogłoszone będą drukiem, a herby sztychowane".

Stosownie do powyższych zasad, Namiestnik Królestwa J. O. Książę Jan Warszawski Hrabia Paskewicz Erywański rozkazał Heroldyi i Naczelnemu Prokuratorowi przy Ogólnėm Zebraniu Warszawskich Departamentów Rządzącego Senatu, aby zajeli się ułożeniem Herbarza Szlachty

составленію Гербовника дворянъ, утвержденныхъ въ семъ достоинствѣ па основапіи вышеизъясненнаго Положенія.

Для исполненія сего надлежало предварительно составить отчетливый списокъ лицамъ утвержденнымъ въ дворянствѣ, съ раздѣленіемъ ихъ на фамиліи по употребляемымъ гербамъ. Трудъ этотъ исполненъ Канцеляріею Общаго Собранія Сената и самый Списокъ Дворянамъ былъ въ свое время напечатанъ, послѣ чего уже учрежденный изъ среды Герольдіи и Канцеляріи Общаго Собранія Сената Комитетъ, подъ предсѣдательствомъ Оберъ-Прокурора, могъ заняться составленіемъ Гербовника.

Двѣ первыя части онаго удостоились Высочайшаго утвержденія, первая въ 10 (22) день Октября 1850 года, а вторая въ 16 (28) день Генваря 1851 г.

Предаваемая нынѣ тисненію Первая Часть заключаетъ въ се-

Królestwa, na mocy wyżéj pomienionego Prawa wylegitymowanéj.

W wykonaniu tego, należało poprzednio ułożyć dokładny spis wylegitymowanéj Szlachty z rozdziałem onéj na rodziny według używanych herbów. Pracę tę uskuteczniła Kancellarya Ogólnego Zebrania Senatu i sam Spis Szlachty w swoim czasie drukiem ogłoszony został, poczém dopiéro osobny Komitet, złożony z grona Heroldyi i Kancellaryi Ogólnego Zebrania Senatu, pod przewodnictwem Naczelnego Prokuratora, mógł zająć się ułożeniem Herbarza.

Dwie pierwsze części onegoż zaszczycone zostały Najwyższém zatwierdzeniem, pierwsza w dniu 10 (22) Października 1850 roku, druga zaś w dniu 16 (28) Stycznia 1851 roku.

Część ogłaszająca się obecnie drukiem zawiera w sobie trzy

бѣ три Отдѣленія, соотвѣтствующія тремъ разрядамъ, на которые Положеніемъ 1836 года и Закономъ 1840 года о Почетныхъ Достоинствахъ раздѣляется Дворянство Царства.

Первое Отдѣленіе содержитъ въ себѣ тѣ роды, которые отличены почетными титулами, составляющими для дворянъ, по выраженію закона, высшую степень именитости. Во второмъ заключаются роды пріобрѣвшіе дворянство до изданія Положенія 1836 года, а въ третьемъ тѣ, которые пріобрѣли дворянское достоинство послѣ изданія означеннаго Положенія.

Размѣщеніе гербовъ въ Первомъ Отдѣленіи, по малочисленности дворянъ къ нему принадлежащихъ, не требовало особенной системы. Во второмъ же и третьемъ Отдѣленіяхъ принятъ алфавитный порядокъ гербовъ, какой соблюдаемъ былъ во всѣхъ прежнихъ Гербовникахъ Польскихъ, ибо геральдика Польская имѣетъ ту особенность, отлича-

Oddziały, odpowiadające trzem kategoryom na jakie powołane Prawo z roku 1836 w związku z Prawem o tytułach honorowych z roku 1840 Szlachtę Królestwa rozdzieliło.

Pierwszy Oddział obejmuje rodziny zaszczycone tytułami honorowemi stanowiącemi dla Szlachty, wedle wyrazów ustawy, wyższy stopień znamienitości. Drugi zawiera rodziny, które nabyły stanu Szlacheckiego przed ogłoszeniem Prawa z roku 1836, trzeci zaś rodziny które nabyły tego stanu po ogłoszeniu tegoż Prawa.

Uporządkowanie herbów w pierwszym Oddziale z powodu niewielkiéj ilości szlachty do tegoż należącéj, nie wymagało osobnego systematu. W Drugim i Trzecim, przyjęty został porządek abecadłowy podług herbów, tak jak to miało miejsce we wszystkich dawniejszych Polskich Herbarzach. Heraldyka albowiem Polska w tém jest szczególną i od

ющую ее отъ прочихъ, что въ ней каждый гербъ носитъ свое названіе и употребляется иногда множествомъ разныхъ фамилій, доказательствомъ чего служитъ и сей Гербовникъ, въ которомъ 135 описанныхъ гербовъ относятся къ 389 фамиліямъ.

Въ описаніи гербовъ Комитетъ, соображаясь съ закономъ относительно краткости изложенія, старался по возможности примѣниться въ геральдическихъ выраженіяхъ къ болѣе обработанной терминологіи другихъ языковъ, и вмѣстѣ преодолѣть тѣ трудности, какія представлялись при соглашеніи редакціи обоихъ текстовъ въ духѣ того и другаго языка.

Наконецъ самое изданіе, возложенное Княземъ Намѣстникомъ на Оберъ-Прокурора, могло осуществиться не прежде, какъ по изготовленіи политипажныхъ гербовъ, заказанныхъ въ С. Петербургѣ лучшимъ художникамъ. Въ рисункѣ гербовъ, для большей явственности

innych odmienną, że w niéj każdy herb ma swoją osobną nazwę, i często przez liczne rodziny jest używanym. Dowód tego widziéć można i w niniejszym Herbarzu, w którym 135 opisanych herbów odnosi się do 389 rodzin.

W opisywaniu herbów pragnąc Komitet zadosyć uczynić woli prawa, co do krótkości wykładu, starał się ile możności zbliżyć się w użyciu wyrazów heraldycznych do najbardziéj wyrobionego słownictwa innych języków, a zarazem zwalczyć trudności, jakie się nastręczały przy pogodzeniu redakcyi obu tekstów, stosownie do ducha jednego i drugiego języka.

Nakoniec same wydanie, które J. O. Książe Namiestnik raczył polecić Naczelnemu Prokuratorowi, nie dało się wcześniéj uskutecznić, jak po ukończeniu drzeworytów herbów u najlepszych Rytowników w Petersburgu zamówionych. W rysunku herbów, dla wydatniejszego oddania głó-

главныхъ изображеній, опущено означеніе цвѣта полей условными знаками, такъ какъ въ описаніи герба всегда упоминается и цвѣтъ его поля. Для соблюденія же единообразія въ печати, отлитъ въ С. Петербургѣ особый шрифтъ на оба текста.

Въ концѣ книги приложены два Алфавитные Указателя, одинъ гербамъ, а другой дворянскимъ родамъ ихъ употребляющимъ.

wnych rysów, opuszczono oznaczenie kolorów ich pól pewnemi znakami, gdyż w opisie każdego herbu kolor jego pola jest wymieniony. Dla zachowania zaś jednostajności w druku osobne pismo do obydwóch tekstów w Petersburgu odlaném zostało.

W końcu dzieła dołączone są dwa Wykazy Alfabetyczne, jeden herbów, a drugi familii Szlacheckich które tychże herbów używają.

СОДЕРЖАНІЕ

Iой ЧАСТИ ГЕРБОВНИКА.

TREŚĆ

CZĘŚCI Iéj HERBARZA.

ОТДѢЛЕНІЕ I.

ГЕРБЫ

ДВОРЯНСКИХЪ РОДОВЪ

ТИТУЛАМИ ОТЛИЧЕННЫХЪ.

ODDZIAŁ I.

HERBY

RODZIN SZLACHECKICH

TYTUŁAMI HONOROWEMI ZASZCZYCONYCH.

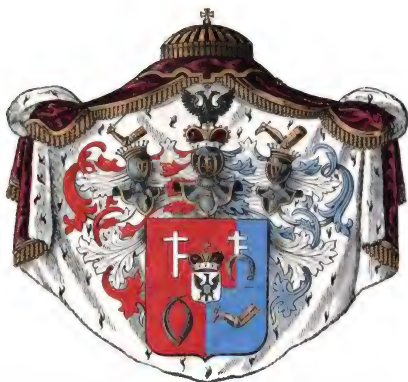

ГЕРБЪ

КНЯЗЕЙ

ЯБЛОНОВСКИХЪ.

Въ щитѣ четырехпольномъ накинутъ щитокъ съ княжескою короною, въ серебряномъ полѣ котораго черный орелъ, головою

HERB

KSIĄŻĄT

JABŁONOWSKICH.

Na środek tarczy przećwiertowanéj, rzucona tarcza mniejsza, mitrą książęcą nakryta, na któréj w polu srebrném orzeł czarny,

вправо, а на груди орла также щитокъ съ шахматнымъ голубо-серебрянымъ полемъ. Въ поляхъ щита: въ первомъ, красномъ, серебряный полуторный крестъ; во второмъ, наполъ-раздѣленномъ, въ правой красной половинѣ коса остреемъ внутрь, а концемъ внизъ; въ лѣвой же, голубой, половина подковы вверху съ косою соединенной; въ точкѣ ихъ соединенія серебряный полуторный крестъ; въ третемъ, красномъ полѣ, двѣ косы накрестъ, остреемъ внутрь, а концами вверхъ; въ четвертомъ же, голубомъ полѣ, золотая вооруженная нога, согнутая въ колѣнѣ и ступнею обращенная вправо. Надъ щитомъ три шлема, средній съ княжескою короною прямо, а крайніе съ графскими коронами къ нему въ полъоборота, всѣ три съ золотыми рѣшетками и съ золотыми же на цѣпяхъ висящими медалями. Въ навершьѣ перваго шлема золотая вооруженная рука, согнутая въ локтѣ и съ обнаженнымъ мечемъ, вправо; въ навершьѣ втораго шлема черный двуглавый орелъ, а въ навершьѣ третяго, такая же какъ въ четвертомъ полѣ вооруженная нога. Наметъ, начиная отъ половины средняго

głową w prawo, tarczę małą na piersiach biało i niebiesko szachowaną mający. W polach głównej tarczy: w pierwszém czerwoném, krzyż srebrny półtoraczny; w drugiém dwudzielném, w prawéj połowie czerwonéj, kosa ostrzem do środka, a końcem na dół; w lewéj połowie, w polu niebieskiém, pół podkowy z tąż kosą w górze zetkniętéj; na zetknięciu kosy z podkową, stoi krzyż srebrny półtoraczny; w trzeciém polu czerwoném dwie kosy na krzyż ostrzem do środka, a końcami w górę; w czwartém zaś niebieskiém, noga zbrojna złota w kolanie zgięta, stopą w prawo skierowana. Nad tarczą trzy hełmy, z tych środkowy z mitrą książęcą wprost, a obadwa skrajne koronami hrabiowskiemi nakryte, ku niemu zwrócone, wszystkie trzy z kratkami złotemi i takiemiż medalionami, na łańcuchach zawieszonemi. W szczycie pierwszego hełmu, ręka zbrojna złota w łokciu zgięta, z mieczem do cięcia w prawo; w szczycie drugiego hełmu, czarny orzeł dwójgłowy; a w szczycie trzeciego hełmu noga zbrojna, jak w czwartém polu głównéj tarczy. Labry, poczynając od połowy środkowego hełmu, z prawéj strony

шлема, съ правой стороны красный, а съ лѣвой голубой, оба подложенные серебромъ. Щитъ, вмѣстѣ со шлемами, покрытъ княжескою мантіею съ горностаевымъ подбоемъ.

czerwone, a z lewéj niebieskie, jedne i drugie srebrem podszyte. Tarczę wraz z trzema hełmami powyżéj opisanemi, okrywa płaszcz książęcy gronostajami podbity.

Старинный дворянскій родъ Яблоновскихъ, употреблявшихъ гербъ Пруссъ, принадлежитъ къ числу тѣхъ, которыхъ члены занимали въ Польшѣ высшія государственныя мѣста. Происходящій отъ сего рода Станиславъ на-Яблоновѣ-и-Ляховцѣ Яблоновскій, Воевода Равскій, внукъ Станислава Яблоновскаго, Кастеляна Краковскаго, Великаго Гетмана Коронпаго, возведенъ въ Княжеское достоинство Римской Имперіи грамотою Карла VII Императора Римскаго, въ 1744 году, съ пожалованіемъ Князьямъ Яблоновскимъ вышеописаннаго герба. Отъ сего Князя Станислава Яблоновскаго вывели свое происхожденіе: Князь Максимиліанъ, Оберъ-Гофмейстеръ Императорско-Россійскаго Двора, и племянникъ его Князь Антонъ Яблоновскіе, которымъ, равно какъ и законнымъ ихъ потомкамъ, дозволено Высочайшимъ Повелѣніемъ 29 Марта 1844 года пользоваться Княжескимъ титуломъ.

Starożytna rodzina szlachecka Jabłonowskich, herbu Prus używająca, należy do liczby tych rodzin, których członkowie znakomite urzęda w kraju piastowali. Z niéj pochodzący Stanisław na Jabłonowie i Lachowcu Jabłonowski, Wojewoda Rawski, wnuk Stanisława Jabłonowskiego Kasztelana Krakowskiego i Wielkiego Hetmana Koronnego, był wyniesiony do godności Księcia Cesarstwa Rzymskiego, przez Karola VII Cesarza Rzymskiego, Dyplomem z roku 1744, którym herb powyżéj opisany dla Książąt Jabłonowskich powiększony, i udzielony został. Od tegoż Stanisława Księcia Jabłonowskiego wywiedli swoje pochodzenie: Maksymilian, Wielki Mistrz Dworu Cesarsko-Rossyjskiego, i synowiec jego Antoni, Książęta Jabłonowscy, którzy wraz z prawém potomstwem są upoważnieni do używania tyłułu Książęcego, z mocy Najwyższéj Decyzyi w dniu 29 Marca 1844 roku wyrzeczonéj.

ГЕРБЪ
КНЯЗЕЙ
КОРИБУТЪ-ВОРОНЕЦКИХЪ.

Въ красномъ полѣ, на золотомъ, рогами внизъ обращенномъ полумѣсяцѣ, черный крестъ о трехъ скрещенныхъ концахъ; подъ полумѣсяцемъ золотая звѣзда. Щитъ покрытъ княжескою мантiею и увѣнчанъ княжескою короною.

Родъ Князей Корибутъ-Воронецкихъ происходитъ отъ Князя Юрiя Өедоровича Воронецкаго, внука Князя Василiя Даниловича Збаражскаго, жившаго въ исходѣ XV вѣка, потомка Литовскаго Князя Корибута-Димитрiя Олгердовича, роднаго брата Ягеллы. Тотъ же Князь Ва-

HERB
KSIĄŻĄT
KORYBUT-WORONIECKICH.

W polu czerwoném na księżycu złotym rogami na dół, krzyż czarny na trzech ramionach przekrzyżowany; pod księżycem złota gwiazda. Tarczę okrywa płaszcz książęcy, przykryty mitrą książęcą.

Rodzina Książąt Korybut Woronieckich, wywodzi pochodzenie swoje od Jerzego Fedorowicza Księcia Woronieckiego, wnuka Wasila Daniłowicza Księcia Zbarazkiego, żyjącego w końcu XV wieku, a przez głowę tegoż, od Książęcia Litewskiego Korybuta Dymitra, syna Olgierda, a

силій Даниловичъ Збаражскій былъ родоначальникомъ Князей Вишневецкихъ, которыхъ гербъ приняли Князья Воронецкіе. Потомокъ сихъ последнихъ Князь Василій Воронецкій имѣлъ сыновей Антона и Осипа, надъ которыми, Королевскою привилегіею 1784 года, учреждена была опека. Княжь Антоновы сыновья Еремій и Эваристъ и дочь Елеонора Воронецкіе доказали права свои на Княжеское достоинство.

brata Władysława Jagiełły. Powyżéj rzeczony Wasil Daniłowicz Książe Zbarazki, był również głową rodziny Książąt Wiśniowieckich, których herb przyjęli dla siebie Książęta Woronieccy. Z tych Bazyli Książe Woroniecki miał synów Antoniego i Józefa, nad którymi opieka przywilejem Królewskim z roku 1784 ustanowioną została. Potomstwo Antoniego: Jeremiasz, Ewaryst i Eleonora, Książęta Korybut Woronieccy, prawa swe do używania tytułu Książęcego usprawiedliwili.

ГЕРБЪ
ГРАФОВЪ
АЛЕКСАНДРОВИЧЕЙ.

Въ щитѣ съ золотою окраиною и графскою короною, въ кра-

HERB
HRABIÓW
ALEKSANDROWICZOW.

Na tarczy ze skrajem złotym i koroną hrabiowską, w polu czer-

сномъ полѣ, двѣ косы накрестъ, концами вверхъ, а остреемъ къ срединѣ щита; въ точкѣ ихъ пресѣченія сходятся сверху и снизу два меча золотомъ оправленные. Надъ графскою короною шлемъ съ золотыми рѣшетками, цѣпочкою и медалью, увѣнчанный дворянскою короною, въ которой три строусовыя пера, крайнія два красныя, а среднее желтое. Наметъ красный, съ золотымъ подбоемъ.

Дворянскій родъ Александровичей, съ прозвищемъ Витолдъ, издавна водворившійся въ Великомъ Княжествѣ Литовскомъ, занималъ тамъ важныя мѣста по гражданской и по военной части; въ XVIII же столѣтіи потомки онаго, переселясь въ Польшу, начали исправлять высшія должности въ Королевствѣ. Изъ нихъ именно Ѳома Александровичъ, Воевода Подляскій, былъ Маршалкомъ Двора Короля Станислава Августа и пожалованъ отъ него орденами: Св. Станислава и Бѣлаго Орла. Сынъ Ѳомы Александровича Станиславъ возведенъ въ Графское достоинство грамотою Франца II Императора Римскаго, Короля Галиціи и Лодомеріи, 1800 года Октября 9 дня, съ сохраненіемъ прежняго герба его Александровичъ называемаго.

wonėm dwie kosy na krzyż, końcami w górę, a ostrzem do środka tarczy; w złączeniu ich schodzą się z góry i z dołu dwa miecze w złoto oprawne. Nad koroną hrabiowską hełm, z kratkami, łańcuchem i medalionem złotemi, koroną szlachecką nakryty, w któréj są utkwione trzy pióra strusie; z tych skrajne czerwone, a środkowe żółte. Labry czerwone złotem podszyte.

Rodzina szlachecka Aleksandrowiczów, przydomku Witold, dawniéj była osiadłą w Wielkiém Księstwie Litewskiém, gdzie jéj członkowie, tak w zawodzie wojskowym jak i cywilnym, wysokie stanowisko zajmowali. W XVIII wieku potomkowie rodziny téj przeniosłszy się do Polski, zaczęli piastować w Koronie znakomite urzędy. Z tych mianowicie Tomasz Aleksandrowicz Wojewoda Podlaski, był Marszałkiem Dworu Króla Stanisława Augusta, i od tegoż Monarchy Orderami Śgo Stanisława i Orła Białego ozdobiony. Syn zaś jego Stanisław, piérwszy do godności hrabiowskiéj wyniesiony przez Cesarza Rzymskiego, Króla Galicyi i Lodomeryi, Franciszka II, w dniu 9 Października 1800 roku, Dyplom na tę godność z zachowaniem dawnego herbu Aleksandrowicz zwanego, otrzymał.

ГЕРБЪ
ГРАФОВЪ
БОБРОВСКИХЪ.

Въ щитѣ съ золотою окраиною и графскою короною, въ голубомъ полѣ, орденскій серебряный крестъ, полуокруженный золотою подковою, передкомъ внизъ обращенною. Надъ графскою короною стальной шлемъ съ золотою рѣшеткою и дворянскою короною; въ навершьѣ его ястребъ на взлетѣ, вправо, съ подобною какъ въ щитѣ подковою и крестомъ въ когтяхъ правой ноги. Наметъ голубой, подбитый справа серебромъ, а слѣва золотомъ.

Дворянскій родъ изъ-Бобровки Бобровскихъ, пользовавшихся гербомъ

HERB
HRABIÓW
BOBROWSKICH.

Na tarczy ze skrajem złotym, koroną hrabiowską pokrytéj, w polu niebieskiém krzyż kawalerski srebrny, otoczony podkową złotą, barkiem na dół zwróconą. Nad koroną hrabiowską hełm stalowy ze złotą kratką, szlachecką koroną uwieńczony, a w jego szczycie jastrząb wzlatujący w prawo, z podobną jak w tarczy podkową i krzyżem w szponach prawéj nogi. Labry niebieskie, z prawéj strony srebrem, a z lewéj złotem podszyte.

Rodzina szlachecka z Bobrówki Bobrowskich, herbu Jastrzębiec uży-

Ястршембецъ, владѣлъ помѣстьями въ бывшихъ Княжествахъ Заторскомъ и Освѣцимскомъ. Потомокъ онаго Игнатій Бобровскій, Войскій тѣхъ Княжествъ и ордена Св. Станислава Кавалеръ, грамотою Франца II Императора Римскаго, Короля Галиціи и Лодомеріи, 1800 года Іюня 29 дня, возведенъ въ Графское достоинство, съ сохраненіемъ фамильнаго герба и дополненіемъ онаго украшеніями свойственными новому достоинству.

wająca, w dawnych Księstwach Zatorskiém i Oświecimskiém dobra ziemskie posiadała. Z téj rodziny Ignacy Bobrowski, Wojski Księstw powyżéj rzeczonych, i Orderu Ś^go Stanisława Kawaler, przez Cesarza Rzymskiego, Króla Galicyi i Lodomeryi Franciszka II, piérwszy do godności hrabiowskiéj Dyplomem z dnia 29 Czerwca 1800 roku wyniesionym został, przy zachowaniu dawnego rodzinnego herbu, stosownie do nowo otrzymanéj godności w dodatkowe ozdoby przybranego.

ГЕРБЪ
ГРАФОВЪ
БРЖОСТОВСКИХЪ.

Въ щитѣ овальномъ съ золотою окраиною и графскою короною, въ красномъ полѣ, серебря-

HERB
HRABIÓW
BRZOSTOWSKICH.

Na tarczy owalnéj ze złotym skrajem, hrabiowską koroną pokrytéj, w polu czerwoném sre-

ный треугольникъ, чрезъ вершину и основаніе котораго продѣты два золотыя кольца. Въ коронѣ пять строусовыхъ перьевъ. Въ опорахъ два великана, въ вѣнкахъ на головѣ и бедрахъ, опирающіеся на палицы.

Дворянскій родъ изъ—Чарножилъ Бржостовскихъ, первоначально водворившійся въ Краковскомъ Воеводствѣ, переселился потомъ въ Великое Княжество Литовское, гдѣ нѣкоторые члены его исправляли высшія должности. Потомки фамиліи этой Ксаверій и Александръ Бржостовскіе, грамотою Прусскаго Короля Фридриха Вильгельма III 1798 года Іюня 5 дня, возведены въ Графское достоинство, съ измѣненіемъ прежняго ихъ герба Стршемѣ, по выше представленному рисунку.

brny trójkąt; przez wierzchołek jego i przez podstawę przewieszone są dwa pierścienie złote. W koronie pięć piór strusich. W pobocznicach dwa olbrzymy w wieńcach na głowie i biodrach, na maczugach wsparte.

Rodzina szlachecka z Czarnożył Brzostowskich, pierwotnie rozkrzewiła się w dawném Województwie Krakowskiém, a póżniéj w byłém Wielkiém Księstwie Litewskiém osiadła, gdzie niektórzy onéj członkowie znakomite urzędy sprawowali. Potomkowie rzeczonéj rodziny Ksawery i Aleksander Brzostowscy, przez Króla Pruskiego Fryderyka Wilhelma III, Dyplomem z dnia 5 Czerwca 1798 roku do godności Hrabiów byli wyniesieni, i dawny ich herb Strzemie w sposób jak rysunek pokazuje, zmienionym został.

ГЕРБЪ

ГРАФОВЪ

ГУРОВСКИХЪ.

Въ щитѣ увѣнчанномъ графскою короною, въ шахматномъ голубомъ съ серебрянымъ полѣ, накинутъ щитокъ съ такою-же короною; въ серебряномъ полѣ щитка Королевско - Прусскій орелъ. Въ навершьѣ выходящая Негритянка, въ бѣлой одеждѣ и въ королевской коронѣ, держитъ шахматную доску такого-же цвѣта, какъ поле щита. Подъ щитомъ орденскіе знаки

HERB

HRABIÓW

GUROWSKICH.

W sercu tarczy niebiesko i srebrno szachowanéj, koroną hrabiowską pokrytéj, mniejsza tarcza podobnąż koroną nakryta, a na niéj w polu srebrném orzeł Królewsko-Pruski. W szczycie murzynka w białéj sukni i koronie królewskiéj, trzyma szachownicę z pól srebrnych i niebieskich złożoną. Pod tarczą ozdoby Orła Białego i Śgo Stanisława, a w pobocznicach lwy od-

Бѣлаго Орла и Св. Станислава, а въ опорахъ львы золотые въ коронахъ и съ раздвоенными хвостами.

Графы Гуровскіе происходятъ изъ Польскихъ дворянъ, употреблявшихъ гербъ Вчеле и поселившихся въ Великой Польшѣ. Графское достоинство пожаловано Рафаилу Гуровскому, Кастеляну Калишскому, грамотою Прусскаго Короля Фридриха Вильгельма II, въ 1787 году, съ измѣненіемъ прежняго фамильнаго герба.

wrócone złote, z rozdwojonemi ogonami i koronami na głowach.

Rodzina Hrabiów Gurowskich należy do szlachty polskiéj, herbu Wczele używającéj, która w Wielkopolsce osiadła. Z téj pochodzący Rafał Gurowski, Kasztelan Kaliski, przez Króla Pruskiego Fryderyka Wilhelma II, do godności hrabiowskiéj był wyniesiony, i na takowy tytuł Dyplom w roku 1787 otrzymał, ze zmianą dawniejszego herbu.

ГЕРБЪ
ГРАФОВЪ
ЕЗЕРСКИХЪ.

Въ щитѣ съ золотою окраиною и графскою короною, въ го-

HERB
HRABIÓW
JEZIERSKICH.

Na tarczy ze skrajem złotym, koroną hrabiowską nakrytéj,

лубомъ полѣ, серебряное ухо отъ котла, изгибомъ внизъ; надъ нимъ вертикально мечъ съ золотою рукояткою. Надъ графскою короною шлемъ съ золотыми рѣшетками и золотою же медалью на цѣпи, увѣнчанный дворянскою короною; въ навершьѣ вооруженная нога, согнутая въ колѣнѣ, ступнею обращенная влѣво. Наметъ голубой, подложенный серебромъ.

Родъ Графовъ Езерскихъ происходитъ изъ старинныхъ Польскихъ дворянъ герба Новина, въ Мазовіи осѣдлыхъ. Графское достоинство пожаловано Яцеку Езерскому, Кастеляну Луковскому, грамотою Франца II Императора Римскаго, Короля Галиціи и Лодомеріи, въ 1801 году, съ дополненіемъ родоваго герба знаками свойственными Графскому достоинству.

w polu niebieskiém: ucho srebrne od kotła, łukiem na dół; nad niém miecz ze złotą rękojeścią, prostopadle stojący. Nad koroną hrabiowską hełm, z kratkami złotemi i takimże medalionem na łańcuchu zawieszonym, szlachecką koroną przykryty, nad którą noga zbrojna w kolanie zgięta, stopą w lewo skierowana. Labry niebieskie srebrem podszyte.

Rodzina hrabiów Jezierskich, należy do dawnéj polskiéj szlachty herbu Nowina używającéj, w Mazowszu osiadłéj. Potomek téjże Jacek Jezierski, Kasztelan Łukowski, pierwszy do godności hrabiego, przez Cesarza Rzymskiego Króla Galicyi i Lodomeryi Franciszka II wyniesiony, Dyplom, z dodaniem do dawnego herbu ozdób nowéj godności odpowiednich, w roku 1801 otrzymał.

ГЕРБЪ
ГРАФОВЪ
КИЦИНСКИХЪ.

Въ щитѣ наполъ-раздѣленномъ, съ золотою окраиною и графскою короною, въ правомъ серебряномъ полѣ оленій рогъ красный, а въ лѣвомъ, красномъ, буйволовый рогъ сѣрый. Надъ графскою короною стальной шлемъ съ золотою рѣшеткою и дворянскою короною, а въ навершьѣ шлема такіе же какъ въ щитѣ рога, но въ обратномъ порядкѣ. Наметъ красный съ серебрянымъ подбоемъ.

HERB
HRABIÓW
KICIŃSKICH.

Na tarczy dwudzielnéj ze skrajem złotym, koroną hrabiowską nakrytéj, w prawém polu srebrném róg jeleni czerwony, w lewém czerwoném róg bawoli szary. Nad koroną hrabiowską hełm stalowy ze złotą kratką, szlachecką koroną uwieńczony, a w szczycie jego takież jak w tarczy rogi, w odmiennym jednak porządku. Labry czerwone srebrem podszyte.

Родъ Графовъ Кицинскихъ происходитъ изъ Польскихъ дворянъ, употребляющихъ гербъ Рогаля. Потомокъ онаго Пій Кицинскій, Кастелянъ Поланецкій, пожалованъ въ Графское достоинство грамотою Франца II Императора Австрійскаго, Короля Галиціи и Лодомеріи, 1806 года Мая 23 дня, съ сохраненіемъ прежняго герба и дополненіемъ онаго знаками Графскаго достоинства.

Rodzina hrabiów Kicińskich, pochodzi ze szlachty polskiéj herbu Rogala używającéj. Potomek tejże rodziny Pius Kiciński, Kasztelan Połaniecki, pierwszy do godności Hrabiego wyniesiony został, przez Franciszka II Cesarza Austryackiego, Króla Galicyi i Lodomeryi, Dyplomem w dniu 23 Maja 1806 roku udzielonym, herb dawny bez żadnéj zmiany zachowawszy, ze stosownemi tylko do godności Hrabiowskiéj dodatkami.

ГЕРБЪ
ГРАФОВЪ
КОМОРОВСКИХЪ.

Въ щитѣ съ золотою окраиною и графскою короною, въ красномъ полѣ, три серебряныя рѣки, поперекъ, одна другой короче.

HERB
HRABIÓW
KOMOROWSKICH.

Na tarczy ze skrajem złotym i hrabiowską koroną, w polu czerwoném, trzy rzeki srebrne jedna pod drugą w poprzecz,

Надъ короною стальной шлемъ, съ золотою рѣшеткою, увѣнчанный дворянскою короною, а въ навершьѣ его, выходящій изъ золотой вазы черный песъ, вправо. Наметъ красный, подбитый серебромъ.

Старинный дворянскій родъ изъ-Липтовы-и-Оравы Коморовскихъ еще въ 1469 году возведенъ въ Графское достоинство Матвеемъ Королемъ Венгерскимъ и Чешскимъ; вскорѣ потомъ переселился въ Польшу, гдѣ нѣкоторые изъ членовъ его занимали высшія должности. Фамиліи этой Игнатій и Купріанъ Коморовскіе, въ 1803 году, утверждены въ Графскомъ достоинствѣ Императоромъ Римскимъ Королемъ Галиціи и Лодомеріи Францомъ II съ сохраненіемъ стариннаго ихъ герба Корчакъ называемаго, и съ украшеніемъ его знаками Графскаго достоинства.

coraz krótsze. Nad koroną hełm stalowy ze złotą kratką, szlachecką koroną ozdobiony, a w szczycie jego pół psa czarnego z donicy złotéj, w prawo. Labry czerwone srebrem podszyte.

Starożytna rodzina szlachecka z Liptowy i Orawy Komorowskich, w roku jeszcze 1469 do godności Hrabiów wyniesioną była, przez Macieja Króla Węgierskiego i Czeskiego. W krótce późniéj z Węgier przeniosła się do Polski, gdzie niektórzy jéj członkowie wysokie piastowali Urzędy. Z téj rodziny pochodzącym Ignacemu i Cypryanowi Komorowskim, w r. 1803 Cesarz Rzymski Król Galicyi i Lodomeryi Franciszek II używanie tytułu Hrabiowskiego potwierdził, herb Korczak oddawna przez rodzinę Komorowskich używany, bez żadnéj zmiany zachowując, z dodatkami tylko rodzinom hrabiowskim właściwemi.

ГЕРБЪ
ГРАФОВЪ
КРАСИНСКИХЪ.

Въ щитѣ разчетверенномъ съ графскою короною, въ поляхъ голубыхъ и красныхъ накрестъ, въ первомъ, мечъ золотомъ оправленный, остроконечіемъ вверхъ; во второмъ, два орлиныя золотыя крыла, подъ коими мечъ остроконечіемъ вправо; въ третемъ, шлемъ вправо и на немъ серебряный ночной воронъ, а въ четвертомъ ночной воронъ съ перстнемъ во рту, на золотомъ орденскомъ крестѣ, стоящемъ на серебряной подковѣ. Надъ графскою короною шлемъ, увѣнчанный дворянскою короною,

HERB
HRABIÓW
KRASIŃSKICH.

Na tarczy przećwiertowanéj koroną hrabiowską przykrytéj, w polach na krzyż niebieskich i czerwonych; w piérwszém: miecz w złoto oprawny, ostrzem w górę; w drugiém: dwa orle skrzydła złote, pod którémi miecz ostrzem w prawo; w trzeciém: hełm w prawo z ślepowronem srebrnym na szczycie; w czwartém: ślepowron czyli kruk w prawo z pierścieniem w dziobie, pod nim krzyż kawalerski złoty na srebrnéj podkowie. Nad koroną hrabiowską, hełm koroną szlachecką ozdobiony, z kratkami

съ золотыми рѣшетками и золотою же на цѣпи медалью; въ навершьѣ шлема воронъ на взлетѣ, вправо, съ золотымъ перстнемъ въ клювѣ. Наметъ съ правой стороны красный, подбитый золотомъ, а съ лѣвой, голубой, съ серебрянымъ подбоемъ. Подъ щитомъ девизъ: Vaillance et loyauté.

Старинный родъ изъ-Краснаго Корвинъ-Красинскихъ, употреблявшихъ гербъ Слѣповронъ, первоначально водворился въ Мазовіи. Многіе изъ членовъ онаго занимали высшія мѣста въ службѣ на поприщѣ военномъ и гражданскомъ. Потомокъ этой фамиліи Викентій Красинскій, сынъ Ивана, Старосты Опиногурскаго, Генералъ-Адъютантъ Его Императорскаго Величества, Генералъ отъ Кавалеріи, Членъ Государственнаго Совѣта и Совѣта Управленія Царства Польскаго, Ордена Св. Андрея Первозваннаго Кавалеръ, Высочайшимъ Указомъ Государя Императора и Царя НИКОЛАЯ I Марта 17 дня 1837 года утвержденъ въ Графскомъ достоинствѣ, которое пожаловано ему было въ 1811 году, грамотою Императора Французовъ Наполеона.

złotemi i takimże medalionem na łańcuchu zawieszonym; w szczycie zaś tego hełmu kruk wzlatujący w prawo, ze złotym pierścieniem w dziobie. Labry, z prawéj strony czerwone, z lewéj niebieskie, piérwsze złotem, a drugie srebrem, podszyte. Pod tarczą godło: *Vaillance et loyauté.*

Starożytna rodzina z Krasnego Korwin Krasińskich, herbu Ślepowron używająca, pierwotnie rozkrzewiła się w Mazowszu. Potomkowie téjże, tak w zawodzie wojskowym jako i na Urzędach cywilnych znakomite zajmowali stanowiska. Z tych pochodzi Wincenty Krasiński, syn Jana Starosty Opinogórskiego, Jenerał Adjutant Jego Cesarskiéj Mości, Jenerał Jazdy, Członek Rady Państwa i Rady Administracyjnéj Królestwa Orderu Śgo Andrzeja piérwszego wezwania Kawaler, który mając sobie przez Cesarza Francuzów Napoleona, tytuł Hrabiego Dyplomem z roku 1811 nadany, potwierdzenie téj godności, od Najjaśniejszego Cesarza i Króla MIKOŁAJA I. Ukazem w dniu 17 Marca 1837 roku pozyskał.

ГЕРБЪ
ГРАФОВЪ
КРУКОВЕЦКИХЪ.

Въ щитѣ разчетверенномъ накинутъ щитокъ, въ голубомъ полѣ котораго зубрья голова, проткнутая мечемъ накось отъ праваго угла къ лѣвому. Въ поляхъ щита золотыхъ и красныхъ накрестъ, въ первомъ: черный двуглавый орелъ, съ вензеловымъ на груди изображеніемъ Римскаго Императора Іосифа II; во второмъ, рыба серебряная, головою вправо; въ третемъ, три копья звѣздообразно, среднее желѣзкомъ внизъ; а въ четвер-

HERB
HRABIOW
KRUKOWIECKICH.

Na środek tarczy przećwiertowanéj rzucona mniejsza tarcza, na któréj w polu niebieskiém, głowa żubra, mieczem skośnie od prawego ku lewemu przebita. W polach głównéj tarczy, na krzyż złotych i czerwonych, w piérwszém: czarny orzeł dwójgłowy, na piersiach złotą cyfrę Cesarza Rzymskiego Józefa II. mający; w drugiém: ryba srebrna głową w prawo; w trzeciém: trzy włócznie w gwiazdę, z których środkowa żeleżcem na dół, a

томъ, топоръ, лезвеемъ вправо. На щитѣ графская корона, на которой пять шлемовъ, увѣнчанныхъ дворянскими коронами, съ золотыми рѣшетками и золотыми же на цѣпочкахъ медалями. Въ навершьяхъ шлемовъ, перваго: черный козелъ, выходящій влѣво; втораго, такой же какъ въ щитѣ орелъ; третяго, вооруженная рука съ мечемъ вправо; четвертаго, пять павлиныхъ перьевъ, между двумя золотыми ключами, а въ навершьѣ пятаго, топоръ воткнутый остреемъ, вправо. Наметъ отъ средняго шлема черный, подложенный голубымъ, а отъ крайнихъ красный, подбитый справа золотомъ, а слѣва серебромъ. Въ опорахъ два тигра.

w czwartém: topór ostrzem w prawo. Nad tarczą korona hrabiowska, na niéj pięć hełmów, koronami szlacheckiemi przykrytych, z kratkami złotemi, i takiemiż medalionami na łańcuchach zawieszonemi. W szczycie piérwszego hełmu: koziół czarny w lewo wyskakujący; w szczycie drugiego, taki orzeł jak w tarczy; w szczycie trzeciego, ręka zbrojna, z mieczem do cięcia w prawo; w szczycie czwartego, pięć piór pawich między dwoma kluczami złotemi; a w szczycie piątego hełmu, utkwiony topór ostrzem w prawo. Labry: od środkowego hełmu czarne, podszyte niebiesko, a od skrajnych czerwone podszyte z prawéj strony złotem, z lewéj srebrem. W pobocznicach dwa tygrysy.

Родъ Графовъ Круковецкихъ ведетъ начало свое отъ Барона Петра Круковецкаго, котораго Римскій Императоръ, Король Галиціи и Лодомеріи Францъ II, грамотою 1784 года, пожаловалъ въ Графское достоинство, измѣнивъ фамильный гербъ Круковецкихъ Помянъ называемый, такъ какъ выше описано. Сынъ упомянутаго Петра, Графъ Иванъ Круковецкій былъ Генераломъ Дивизіи Польскихъ войскъ.

Rodzina Hrabiów Krukowieckich bierze początek od Piotra Barona Krukowieckiego, którego do godności hrabiowskiéj wyniósł Cesarz Rzymski, Król Galicyi i Lodomeryi Franciszek II, Dyplomem z roku 1784, którym herb dawny Pomian rodziny Krukowieckich, w powyżéj opisany sposób zmieniony został. Syn tego Piotra, Jan Hrabia Krukowiecki, był Jenerałem Dywizyi Wojsk Polskich.

ГЕРБЪ

ГРАФОВЪ

КВИЛЕЦКИХЪ.

Въ щитѣ съ графскою короною, въ золотомъ полѣ, бѣлый орелъ; на груди орла щитокъ, въ красномъ полѣ котораго серебряная рѣка, текущая вкось

HERB

HRABIOW

KWILECKICH.

Na tarczy koroną hrabiowską nakrytéj, w polu złotém orzeł biały, z małą tarczą na piersiach; na niéj w polu czerwoném rzeka srebrna, skośnie od prawego ku

отъ праваго угла къ лѣвому, а надъ рѣкою серебряный крестъ. Надъ графскою короною шлемъ стальной, дворянскою короною увѣнчанный, съ золотыми рѣшетками и золотою же медалью, на цѣпи висящею. Въ навершьѣ шлема пять строусовыхъ перьевъ. Наметъ красный, съ золотымъ подбоемъ.

lewemu płynąca; nad jéj brzegiem krzyż srebrny. Nad koroną hrabiowską hełm stalowy koroną szlachecką ozdobiony, ze złotemi kratkami, i takimże medalionem na łańcuchu zawieszonym. W szczycie hełmu pięć piór strusich. Labry czerwone, złotem podszyte.

Родъ Графовъ Квилецкихъ, происходящихъ изъ Польскихъ дворянъ герба Сржениява, въ Великой Польшѣ осѣдлыхъ, ведетъ начало свое отъ Осипа Квилецкаго, которому Графское достоинство пожаловано грамотою Фридриха Вильгельма Короля Прусскаго, въ 1816 году, съ измѣненіемъ прежняго фамильнаго герба. Онъ же, на основаніи Высочайшаго Указа Государя Императора и Царя НИКОЛАЯ I, во 2-й день Іюля 1842 года послѣдовавшаго, получилъ право пользоваться означеннымъ титуломъ Прусскаго Графа въ Царствѣ Польскомъ.

Rodzina Hrabiów Kwileckich pochodzi ze szlachty Polskiéj herbu Srzeniawa używającéj, i w Wielkopolsce osiadłéj. Z niéj Józef Kwilecki piérwszy do godności Hrabiowskiéj był wyniesiony, przez Fryderyka Wilhelma Króla Pruskiego, i Dyplom na tę godność w roku 1816 ze zmianą herbu dawnego, otrzymał. Tenże sam, z mocy Ukazu Najjaśniejszego Cesarza i Króla MIKOŁAJA I. z dnia 2 Lipca 1842 roku, nabył prawa do używania powyższego tytułu Hrabiego Pruskiego, w Królestwie Polskiém.

ГЕРБЪ

ГРАФОВЪ

ВАЛЕВСКИХЪ.

Въ щитѣ съ золотою окраиною наполъ-пересѣченномъ, въ верхнемъ золотомъ полѣ выхо-

HERB

HRABIÓW

WALEWSKICH.

Na tarczy ze skrajem złotym w połowie ściętéj, w górném polu złotém pół orła Cesarstwa

дящій Императорско-Россійскій орелъ, а въ нижнемъ, голубомъ, серебряная колонна, увѣнчанная дворянскою короною. Щитъ накрытъ княжескою мантіею и графскою короною, изъ которой выходитъ вправо золотой левъ, держащій въ лапахъ мечъ. Подъ щитомъ девизъ: Sto rectitudine.

Родъ Графовъ Валевскихъ происходитъ изъ старинныхъ дворянъ изъ Валевицъ Валевскихъ, герба Колонна, въ прежнемъ Сѣрадскомъ воеводствѣ осѣдлыхъ. Потомокъ этой фамиліи Александръ Валевскій, Сенаторъ Кастелянъ Царства Польскаго, въ послѣдствіи Дѣйствительный Тайный Совѣтникъ, Сенаторъ, Членъ Совѣта Управленія, Предсѣдатель Герольдіи и разныхъ Орденовъ Кавалеръ, за непоколебимую вѣрность и преданность Престолу, возведенъ въ 1833 году въ Графское достоинство, съ распространеніемъ онаго на племянниковъ его Николая и Конрада Валевскихъ.

Высочайшая грамота на Графское достоинство, съ измѣненіемъ прежняго герба, Всемилостивѣйше пожалована Государемъ Императоромъ и Царемъ НИКОЛАЕМЪ I въ 21 день Марта (2 Апрѣля) 1838 года.

Rossyjskiego, w dolném zaś niebieskiém srebrna kolumna, szlachecką koroną nakryta. Tarczę okrywa płaszcz książęcy i korona hrabiowska, z któréj wychodzi lew złoty w prawo, w łapach bułat trzymający. Pod tarczą godło: *Sto rectitudine.*

Rodzina Hrabiów Walewskich bierze początek ze starożytnéj szlachty z Walewic Walewskich herbu Kolumna, w dawném Województwie Sieradzkiém osiadłéj. Z téj pochodzący Aleksander Walewski, były Senator Kasztelan Królestwa Polskiego, późniéj Rzeczywisty Tajny Radca, Senator, Członek Rady Administracyjnéj, Prezes Heroldyi Królestwa i Kawaler wielu Orderów, za niezłomną wierność i przywiązanie do Tronu, godnością hrabiowską w r. 1833 był zaszczycony, która to godność przelaną została na jego synowców Mikołaja i Konrada Walewskich.

Dyplomat na otrzymany przez Hrabiów Walewskich tytuł, podpisany został przez Najjaśniejszego Cesarza i Króla MIKOŁAJA I., w dniu 21 Marca (2 Kwietnia) 1838 roku ze zmianą dawnego herbu.

ГЕРБЪ
ГРАФОВЪ
ВЕЛЬГОРСКИХЪ.

Въ щитѣ наполъ-раздѣленномъ, съ золотою окраиною и графскою короною, въ правой части три серебряныя лиліи вертикально въ голубомъ полѣ, а въ лѣвой одно красное поле. Надъ графскою короною шлемъ, дворянскою короною увѣнчанный, съ золотыми рѣшетками и такою же медалью, на цѣпи висящею; въ навершьѣ шлема три строусовыя пера, правое, крайнее, голубаго, а лѣвое краснаго цвѣта. Наметъ съ правой стороны голубой, а съ лѣвой красный, оба подложенные серебромъ.

HERB
HRABIÓW
WIELHORSKICH.

Na tarczy dwudzielnéj ze skrajem złotym, koroną hrabiowską nakrytéj, w prawéj części w polu niebieskiém trzy lilie srebrne w słup, a w lewéj samo pole czerwone. Nad koroną hrabiowską hełm, szlachecką koroną ozdobiony, z kratkami złotemi, i takimże medalionem na łańcuchu zawieszonym; w szczycie hełmu utkwione trzy pióra strusie, z tych prawe skrajne, niebieskie, a lewe czerwone. Labry z prawéj strony niebieskie, z lewéj zaś czerwone, jedne i drugie srebrem podszyte.

Дворянскій родъ Вельгорскихъ, издавна осѣдлый въ бывшемъ Воеводствѣ Волынскомъ, пользовался гербомъ Кердея. Потомокъ онаго Михаилъ Вельгорскій, Кухмистръ Великаго Княжества Литовскаго, возведенъ въ Графское достоинство грамотою Франца II Императора Римскаго, Короля Галиціи и Лодомеріи, 1787 года, съ присовокупленіемъ къ прежнему его гербу украшеній свойственныхъ Графскому титулу.

Rodzina szlachecka Wielhorskich, oddawna w byłém Województwie Wołyńskiém osiadła, herbu Kierdeja używała. Z niéj piérwszego Michała Wielhorskiego, Kuchmistrza Wielkiego Księstwa Litewskiego, do godności Hrabiowskiéj wyniósł Cesarz Rzymski, Król Galicyi i Lodomeryi Franciszek II, a udzielając mu w roku 1787 Dyplom, dodał do herbu pierwotnego ozdoby godności Hrabiowskiéj odpowiednie.

ГЕРБЪ
ГРАФОВЪ
ВОДЗИЦКИХЪ.

Въ щитѣ съ золотою окраиною и графскою короною, въ го-

HERB
HRABIÓW
WODZICKICH.

Na tarczy ze skrajem złotym i koroną hrabiowską, w polu nie-

лубомъ полѣ золотая *Леливa*, т. е. полумѣсяцъ рогами вверхъ, подъ звѣздою. Надъ графскою короною шлемъ дворянскою короною увѣнчанный, съ золотыми рѣшетками и такою же медалью на цѣпи висящею; въ навершьѣ шлема выходитъ вправо золотой левъ, держащій въ лапахъ ликторскій пукъ. Наметъ голубой съ золотымъ подбоемъ. Щитъ лежитъ на скрещенныхъ между собою ликторскомъ золотомъ пукѣ и мечѣ съ золотою оправою.

Графы изъ-Гранова Водзицкіе, принадлежа къ Польскимъ дворянамъ герба Лелива, происходятъ отъ Франциска изъ-Гранова Водзицкаго, Старосты Гржибовскаго, который возведенъ въ Графское достоинство грамотою Франца II Императора Римскаго, Короля Галиціи и Лодомеріи, въ 16 день Октября 1800 г.

bieskiém złota *Leliwa*, to jest, księżyc rogami w górę, a nad nim gwiazda. Nad koroną hrabiowską hełm szlachecką koroną ozdobiony, z kratkami złotemi, i takimže medalionem na łańcuchu zawieszonym; w szczycie tego hełmu wychodzi złoty lew w prawo, pęk liktorski w łapach trzymający. Labry niebieskie złotem podszyte. Tarcza leży na złotym pęku liktorskim i mieczu w złoto oprawnym, które się w środku z sobą krzyžują.

Rodzina Hrabiów z Granowa Wodzickich pochodzi z szlachty Polskiéj herbu Leliwa używającéj, i bierze początek od Franciszka z Granowa Wodzickiego, Starosty Grzybowskiego, którego do godności Hrabiego wyniósł Cesarz Rzymski, Król Galicyi i Lodomeryi Franciszek II, Dyplomem z dnia 16 Października 1800 r.

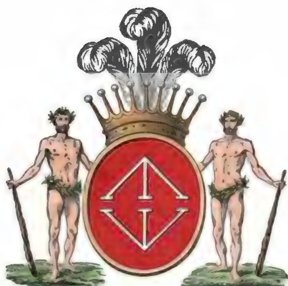

ГЕРБЪ
ГРАФОВЪ
ВОЛЛОВИЧЕЙ.

Въ щитѣ овальномъ съ золотою окраиною и графскою короною, въ красномъ полѣ, шесть серебряныхъ болтовъ, концами по три вмѣстѣ соединенныхъ, а шляпками обращенныхъ къ поперечнику щита, на подобiе двухъ трезубцевъ. Въ коронѣ три строусовыя пера. Въ опорахъ два великана въ вѣнкахъ на головѣ и бедрахъ, опирающiеся на палицы.

Графы Волловичи происходятъ изъ старинныхъ Литовскихъ дворянъ, занимавшихъ разныя высшiя мѣста въ Государствѣ. Первый изъ нихъ пожалованъ въ Графское достоинство

HERB
HRABIÓW
WOŁŁOWICZOW.

Na tarczy owalnéj ze skrajem złotym koroną hrabiowską przykrytéj, w polu czerwoném sześć gwoździ srebrnych po trzy w wiązki końcami złączonych, i na przeciw siebie głowami ku poprzecznéj średnicy tarczy, nakształt dwóch trójzębów skierowanych. W koronie trzy strusie pióra. W pobocznicach dwa olbrzymy wieńcami na głowie i biodrach przepasane, maczugami się podpierające.

Rodzina Hrabiów Wołłowiczów, bierze swój początek z dawnéj szlachty Litewskiéj. Członkowie tej rodziny wysokie urzędy piastowali w kraju, a z liczby tych, Antoni Ka-

Антонъ Волловичъ, Кастелянъ Мерецкій, грамотою Короля Прусскаго Фридриха Вилгельма III, 1798 года Іюня 5 дня; при чемъ прежній фамильный гербъ его, Богорыя, получилъ новый видъ, какъ изображено въ рисункѣ.

sztelan Merecki, piérwszy z rodziny Wołłowiczów do godności Hrabiego przez Najjaśniejszego Króla Pruskiego Fryderyka Wilhelma III wyniesiony, Dyplom na tę godność w dniu 5 Czerwca 1798 r. otrzymał. Dyplomatem tym pierwiastkowy herb rodziny Bogorya, zmieniony został nowo mianowanemu Hrabiemu, w sposób jak rysunek przedstawia.

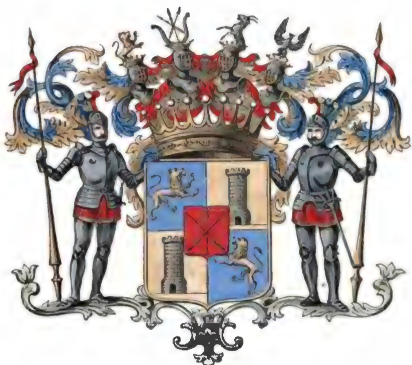

ГЕРБЪ
ГРАФОВЪ
ЗАМОЙСКИХЪ.

Въ щитѣ разчетверенномъ накинутъ щитокъ, въ красномъ полѣ котораго три золотыя копья звѣздообразно, среднее желѣзкомъ внизъ. Въ поляхъ щита голубыхъ и золотыхъ накрестъ,

HERB
HRABIÓW
ZAMOJSKICH.

Na środek tarczy przećwiertowanéj, rzucona mniejsza tarcza, na któréj w polu czerwoném trzy włócznie złote w gwiazdę, z tych środkowa żeleźcem na dół. W polach głównéj tarczy, na krzyż

въ первомъ: золотой левъ влѣво, а въ четвергомъ такой же левъ вправо; во второмъ же и третемъ по каменной башнѣ. Щитъ накрытъ графскою короною, надъ которой четыре шлема съ золотыми рѣшетками и такими же медалями на золотыхъ цѣпяхъ, всѣ увѣнчанные дворянскими коронами. Въ навершьяхъ, перваго шлема: золотой левъ выходящій влѣво; втораго, три золотыя копья какъ въ щиткѣ, между двухъ буйволовыхъ роговъ; третяго, сѣрый козелъ, выходящій вправо, а четвертаго, черный орелъ. Наметъ отъ двухъ среднихъ шлемовъ красный, а отъ крайнихъ голубой, съ золотымъ подбоемъ. Въ опорахъ два витязя, опирающіеся на золотыя копья, въ бронѣ и шлемахъ украшенныхъ красными, желтыми и голубыми перьями.

niebieskich i złotych, w piérwszém: lew złoty w lewo, a w czwartém takiž lew w prawo obrócony; w drugiém i trzeciém: w každém wieža kamienna. Tarcza główna koroną hrabiowską nakryta, nad którą cztéry hełmy ze złotemi kratkami i takiemiž medalionami na złotych łańcuchach, i wszystkie koronami szlacheckiemi ozdobione. W szczycie piérwszego hełmu: lew złoty, w lewo wyskakujący, w szczycie drugiego: trzy włócznie złote, jak w małéj tarczy, między dwoma bawolemi rogami; w szczycie trzeciego: kozieł szary w prawo wyskakujący; a czwartego zaś orzeł czarny. Labry od dwóch środkowych hełmów czerwone, od skrajnych zaś, niebieskie; jedne i drugie złotem podszyte. W pobocznicach dwaj rycerze w zbroi i w hełmach, czerwonemi żółtemi i niebieskiemi piórami strusiemi ozdobionych, na kopijach złotych oparci.

Родъ Графовъ Замойскихъ происходитъ изъ старинныхъ Польскихъ дворянъ, которые занимали высшія мѣста въ государствѣ. Потомковъ этой фамиліи Ивана-Якова Воеводу Подольскаго и Андрея Воеводу Иноврoцлавскаго, Великаго Канцлера

Rodzina Hrabiów z Zamościa Zamojskich, pochodzi ze starożytnéj szlachty Polskiéj, któréj członkowie wysokie Urzędy w kraju piastowali. Téj rodziny potomków: Jana Jakóba, Wojewodę Podolskiego i Andrzeja Wojewodę Inowrocławskiego, Kan-

Короннаго, изъ-Замостья Замойскихъ Императрица Римская, Королева Галиціи и Лодомеріи Марія Терезія возвела въ Графское достоинство, и жалуя въ 1780 году грамоту, измѣнила родовой гербъ ихъ Елита называемый такъ, какъ выше изображено въ рисункѣ. Сынъ упомянутаго Андрея Графъ Станиславъ Костка Замойскій, Ординатъ, Дѣйствительный Тайный Совѣтникъ Россійской Имперіи и Ордена Св. Андрея Первозваннаго Кавалеръ, былъ Предсѣдателемъ Сената Царства Польскаго.

clerza Wielkiego Koronnego, z Zamościa Zamojskich, Cesarzowa Rzymska, Królowa Galicyi i Lodomeryi, Marya Teressa, do godności Hrabiów wyniosła, a udzielając im na takową godność w r. 1780 Dyplom, w tymże herb piérwotny Jelita, zmieniła w sposób, jak rysunek na początku zamieszczony przedstawia. Syn powyższego Andrzeja, Stanisław Kostka Hrabia Zamojski, Ordynat, Rzeczywisty Tajny Radca Państwa Rossyjskiego, Kawaler Orderu Śgo Andrzeja piérwszego wezwania, był Prezesem Senatu Królestwa Polskiego.

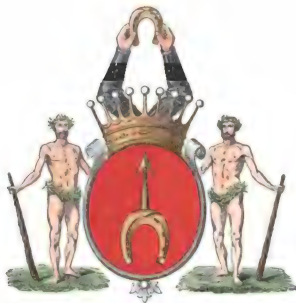

ГЕРБЪ
ГРАФОВЪ
ЗБОИНСКИХЪ.

Въ щитѣ овальномъ оправленномъ въ серебро и накрытомъ

HERB
HRABIOW
ZBOIŃSKICH.

Na tarczy owalnéj, w srebro oprawnéj, koroną hrabiowską

графскою короною, въ красномъ полѣ, стрѣла золотая, желѣзкомъ вверхъ, на золотой подковѣ. Въ коронѣ двѣ вооруженныя руки, соединенныя въ плечахъ и держащія золотую подкову. Въ опорахъ два великана въ вѣнкахъ на головѣ и бедрахъ, опирающіеся на палицы.

Дворянскій родъ изъ-Кикола Збоинскихъ, употреблявшихъ гербъ Огончикъ, въ бывшей Землѣ Добржинской, служилъ Польшѣ въ разныхъ должностяхъ. Фамиліи этой Франциск – Ксаверій изъ – Кикола Збоинскій пожалованъ въ Графское достоинство грамотою Короля Прусскаго Фридриха-Вильгельма III, 1798 года Іюня 5 дня, съ измѣненіемъ и украшеніемъ прежняго фамильнаго герба, соотвѣтственно новому достоинству. Новопожалованный Графъ Збоинскій, Орденовъ Бѣлаго Орла и Св. Станислава Кавалеръ, былъ послѣ 1815 года Сенаторомъ Воеводою Царства Польскаго.

nakrytéj, w polu czerwoném strzała złota żeleżcem do góry na złotéj podkowie. W koronie dwie zbrojne ręce, w ramionach z sobą złączone, podkowę złotą trzymające. W pobocznicach dwa olbrzymy, wieńcami na głowach i biodrach przepasane, na maczugach się podpierające.

Rodzina szlachecka z Kikoła Zboińskich herbu Ogończyk używająca, w Ziemi Dobrzyńskiéj osiadła. Członkowie onéj różne Urzędy w Polsce sprawowali. Z téj rodziny pochodzącego Franciszka Ksawerego z Kikoła Zboińskiego, Król Pruski Fryderyk Wilhelm III do godności hrabiowskiéj wyniósł Dyplomem z dnia 5 Czerwca 1798 roku, zmieniając mu godła dawnego herbu, i dodając do niego ozdoby téj nowéj godności odpowiednie. Nowomianowany Hrabia Zboiński, Kawaler Orderu Orła Białego i Śgo Stanisława, był po roku 1815 Senatorem Wojewodą Królestwa Polskiego.

ОТДѢЛЕНІЕ II.

ГЕРБЫ

РОДОВЪ ПРІОБРѢВШИХЪ ДВОРЯНСТВО

до 16 (28) Августа 1836 года.

ODDZIAŁ II.

HERBY

RODZIN, KTÓRE NABYŁY SZLACHECTWO

przed dniem 16 (28) Sierpnia 1836 r.

ГЕРБЪ **АХИНГЕРЪ**.

Въ золотомъ полѣ бѣлка на муравѣ, вправо. Въ навершьѣ шлема выходящая бѣлка, между двухъ слоновыхъ хоботовъ.

Употребляютъ его:

Барвинскіе, въ прежнемъ воеводствѣ Виленскомъ осѣдлые. Изъ нихъ Венедиктъ, Подчашій Лидскій, въ 1707 г. купилъ тамъ же деревню Товіаны, которую сынъ его Иванъ продалъ въ 1735 году Косцялковскому.

Ихнатовскіе, осѣдлые въ прежнемъ воеводствѣ Сѣрадскомъ. Гиларій, Чесникъ Цѣхановскій, владѣлъ тамъ же въ 1728 г. деревнею Пиваки, которая по смерти его досталась сыновьямъ его Франциску и Антону.

HERB **ACHINGER.**

W polu złotém wiewiórka na murawie, w prawo. W szczycie hełmu wiewiórka w prawo, między dwiema trąbami słoniowemi.

Używają go:

Barwińscy, w dawném Województwie Wileńskiém zamieszkali. Z téj rodziny Benedykt, Podczaszy Lidzki, w roku 1707 nabył tamże wieś Towiany, którą syn jego Jan, przedał w roku 1735 Kościałkowskiemu.

Ichnatowscy, rodzina osiadła w dawném Województwie Sieradzkiém. Hilary, Cześnik Ciechanowski, posiadał tamże w r. 1728 wieś Piwaki, którą po śmierci jego odziedziczyli synowie Franciszek i Antoni.

ГЕРБЪ АХМАТЪ.

HERB ACHMAT.

Въ голубомъ полѣ золотая стрѣла съ раздвоеннымъ ушкомъ, желѣзкомъ внизъ, надъ скалой о трехъ вершинахъ. Въ навершьѣ шлема золотой полумѣсяцъ рогами вверхъ.

Употребляютъ его:

Ахматовичи, изъ Татаръ въ прежнемъ Великомъ Княжествѣ Литовскомъ осѣдлыхъ и разными привилегіями причисленныхъ къ сословію дворянства. Происходятъ отъ Ротмистра Королевскихъ войскъ Мустафы Ахматовича, который въ 1751 году владѣлъ имѣніемъ Вака, иначе Войдаги называемымъ, въ бывшемъ Виленскомъ Воеводствѣ.

W polu niebieskiém strzała złota z rozdartém skrzydełkiem, żeleźcem na dół, nad skałą o trzech wierzchołkach. W szczycie hełmu złoty księżyc rogami w górę.

Używają go:

Achmatowiczowie, jedna z rodzin Tatarskich w dawném Wielkiém Księstwie Litewskiém osiadłych, i na mocy szczególnych przywilejów do równości z szlachtą przypuszczonych. Pochodzą od Mustafy Achmatowicza, Rotmistrza w Wojsku Jego Królewskiéj Mości, który w roku 1751 posiadał dobra Waka inaczéj Wojdagi zwane, w byłém Województwie Wileńskiém położone.

ГЕРБЪ

АЛЯБАНДА.

HERB

ALABANDA.

Въ буромъ полѣ черная конская голова, влѣво, на серебряномъ полумѣсяцѣ, обращенномъ рогами вверхъ. Въ навершьѣ шлема пять строусовыхъ перьевъ.

Употребляютъ его:

Дулембы, въ прежнемъ Люблинскомъ Воеводствѣ осѣдлые. Изъ нихъ Станиславъ Дулемба, Подчашицъ Маріенбургскій, владѣлъ тамъ въ 1778 году деревнею Лазиска.

Фрезеры, фамилія осѣдлая въ прежнемъ Гнѣзненскомъ Воеводствѣ. Матвей Фрезеръ въ 1790 году купилъ у Николая Скорашевскаго земское имѣніе Горжево и Острово, въ томъ же Воеводствѣ лежащее, за 60,000 злотыхъ.

W polu szarém, głowa końska czarna w lewo, na srebrnym księżycu rogami obróconym do góry. W szczycie hełmu pięć piór strusich.

Używają go:

Dulębowie, w dawném Województwie Lubelskiém osiedli. Z téj rodziny Stanisław Dulęba, Podczaszyc Malborski w roku 1778 posiadał tam wieś Łaziska.

Frezerowie, rodzina zamieszkała w dawném Województwie Gnieźnieńskiém. Maciéj Frezer, w roku 1790 dobra ziemskie Gorzewo i Ostrowo w témże Województwie położone, od Mikołaja Skoraszewskiego za summę złp. 60,000 nabył

ГЕРБЪ

СКАНДЕРБЕКЪ

ИЛИ

АЛЕКСАНДРЪ-ПАНЪ.

HERB

SKANDERBEK

CZYLI

ALEKSANDER-PAN.

Въ красномъ полѣ съ золотою окраиною, голова турецкаго Визиря, въ розовой узорчатой чалмѣ съ зеленымъ верхомъ и голубымъ висящимъ концемъ; на чалмѣ золотой полумѣсяцъ рогами вверхъ, между двухъ золотыхъ перьевъ. Въ навершьѣ шлема три строусовыя пера, пронзенныя серебряною стрѣлою влѣво.

Употребляютъ его:

Чаки, происходящіе отъ Капитана Коронной артиллеріи Франциска Флоріана Чаки, которому на Сеймѣ, начатомъ въ 1767 а конченномъ въ 1768 году, пожаловано было потомственное дворянство, въ награду заслугъ оказанныхъ государству.

W polu czerwoném ze skrajem złotym, głowa tureckiego Wezyra w zawoju różowym w deseń, a czapce zielonéj z niebieskim wiszącym końcem; na zawoju księżyc złoty rogami w górę między dwoma złotemi piórkami. W szczycie hełmu trzy pióra strusie, strzałą srebrną w lewo przeszyte.

Używają go:

Czakowie, pochodzący od Franciszka Floryana Czakiego, Kapitana Artylleryi Koronnéj, który miał sobie na Sejmie w r. 1767 zaczętym, a w r. 1768 ukończonym, nadane szlachectwo dziedziczne, w nagrodę zasług dla kraju przez niego położonych.

ГЕРБЪ

АЛЕКСАНДРОВИЧЪ.

HERB

ALEKSANDROWICZ.

Въ красномъ полѣ двѣ косы накрестъ, концами вверхъ, а остреемъ къ срединѣ щита; въ точкѣ ихъ соединенія сходятся сверху и снизу два меча съ золотыми рукоятками. Въ навершьѣ шлема три строусовыя пера.

Употребляютъ его:

Александровичи, съ прозвищемъ Витолдъ, въ Великомъ Княжествѣ Литовскомъ осѣдлые. Члены этой фамиліи исправляли въ государствѣ разныя высшія должности; Ѳома Александровичъ, въ царствованіе Станислава Августа, былъ Подляскимъ Воеводою, а сынъ его Станиславъ въ 1800 году, дипломомъ Римскаго Императора Франца II, возведенъ въ Графское достоинство.

W polu czerwoném, dwie kosy na krzyż, końcami w górę a ostrzem do środka tarczy; w złączeniu ich schodzą się z góry i z dołu dwa miecze z rękojeściami złotemi. W szczycie hełmu trzy pióra strusie.

Używają go:

Aleksandrowiczowie, z przydomkiem Witołd, rodzina w dawném Wielkiém Księstwie Litewskiém osiadła. Członkowie onéj piastowali w kraju wysokie urzędy, a mianowicie Tomasz Aleksandrowicz, był za panowania Stanisława Augusta Wojewodą Podlaskim, a syn jego Stanisław, w roku 1800 przez Cesarza Rzymskiego Franciszka II do godności Hrabiowskiéj wyniesionym został.

ГЕРБЪ

АНДРО-ДЕ-БЮИ.

HERB

ANDRAULT DE BUY.

Въ овальномъ наполъ-раздѣленномъ, изящно оправленномъ щитѣ, въ правой части, въ красномъ полѣ, половина бѣлаго орла въ коронѣ, съ золотымъ снопомъ въ когтяхъ; въ лѣвой же, наполъ-пересѣченной, въ верхнемъ голубомъ полѣ три золотыя звѣзды, а въ нижнемъ красномъ, три серебряныя рѣки поперекъ, пересѣченныя отъ праваго угла голубою полосою, на которой три лиліи въ рядъ.

Употребляютъ его:

Антоновичи. Родоначальникъ ихъ Иванъ Антоновичъ въ 1752 году пожалованъ былъ Королемъ Августомъ III въ Кіевскіе Хоронжіе.

Na owalnéj tarczy dwudzielnéj, ozdobnie oprawionéj, w prawéj części w polu czerwoném, pół orła białego w koronie ze złotym snopem w szponach; w lewéj zaś części w połowie ściętéj, w górném polu niebieskiém trzy gwiazdy złote, w dolném czerwoném trzy rzeki srebrne w poprzecz, przecięte od prawego kąta wstęgą niebieską, na któréj trzy lilie jedna za drugą.

Używają go:

Antonowiczowie. Z rodziny téj Jan Antonowicz, w roku 1752 otrzymał od Króla Augusta III Urząd Chorążego Kijowskiego.

ГЕРБЪ

АРАЖЪ.

HERB

ARAŻ.

Въ красномъ полѣ бѣлый конь, вправо, держащій правою переднею ногою бунчукъ. Въ навершьѣ шлема корона, надъ которой золотой полумѣсяцъ рогами вверхъ.

Употребляютъ его:

Смольскіе, одна изъ Татарскихъ семей въ Великомъ Княжествѣ Литовскомъ осѣдлыхъ, которымъ, вслѣдствіе Сеймовыхъ конституцій 1768 и 1786 года, за заслуги государству оказанныя, предоставлено въ безусловное владѣніе земское имѣніе, состоявшее у нихъ на разныхъ условіяхъ во владѣніи.

Доказавшіе дворянство члены этой семьи вывели родъ свой отъ Ротмистра Татарскаго Его Королевскаго Величества полка Ильи Смольскаго, который въ 1776 году владѣлъ имѣніемъ Марготроки, въ прежнемъ Троцкомъ Воеводствѣ лежащимъ.

W polu czerwoném koń biały, prawą nogą przednią trzymający buńczuk, i w prawo obrócony. W szczycie hełmu korona, nad nią księżyc złoty rogami w górę.

Używają go:

Smolscy, jedna z rodzin Tatarskich w dawném Księstwie Litewskiém osiadłych, którym przez Uchwały sejmowe z 1768 i 1786 roku, dobra ziemskie różnemi tytułami posiadane, za zasługi dla kraju położone, na własność bezwarunkową oddane zostały.

Wywiedzeni ze szlachectwa członkowie rzeczonéj rodziny, udowodnili pochodzenie swoje od Eliasza Smolskiego Rotmistrza Jego Królewskiéj Mości z pułku Tatarskiego, który wr 1776 posiadał dobra Margotroki, w dawném Województwie Trockiém leżące.

ГЕРБЪ

АЗУЛЕВИЧЪ.

HERB

AZULEWICZ.

Въ красномъ полѣ серебряная стрѣла, желѣзкомъ вверхъ. Въ навершьѣ шлема выходящая рука, съ мечемъ въ золото оправленнымъ, вправо.

Употребляютъ его:

Азулевичи, одна изъ Татарскихъ фамилій въ Великомъ Княжествѣ Литовскомъ осѣдлыхъ, которымъ, на основаніи Сеймовыхъ конституцій 1768 и 1786 года, предоставлены были въ потомственное владѣніе земскія имущества, состоявшія у нихъ по разнымъ условіямъ въ арендномъ содержаніи.

На основаніи выше означенныхъ конституцій Александръ Азулевичъ владѣлъ имѣніемъ Лемуцяны-Курманчики, иначе Понары называемымъ,

W polu czerwoném strzała srebrna żeleżcem w górę. W szczycie hełmu ręka zbrojna, z mieczem w złoto oprawnym, do cięcia w prawo.

Używają go:

Azulewiczowie, jedna z rodzin Tatarskich w dawném Wielkiém Księstwie Litewskiém osiadłych, którym na mocy Uchwał Sejmowych z r. 1768 i 1786, dobra ziemskie przez nich różnemi tytułami dzierżone, oddane były na dziedzictwo.

Na mocy tego przywileju Aleksander Azulewicz, posiadał dobra Lemuciany-Kurmanczyki inaczéj Ponary nazwane, wraz z wsią Miciury,

вмѣстѣ съ деревнею Мицюры, въ прежнемъ Троцкомъ Воеводствѣ, и таковое въ 1777 году продалъ Стравинскому.

w dawném Województwie Trockiém leżące, i te w roku 1777 sprzedał Strawińskiemu.

ГЕРБЪ БАЧЧІАРЕЛЛИ.

Въ щитѣ раздвоенномъ, въ правомъ красномъ полѣ полъ-орла бѣлаго въ коронѣ, а въ лѣвомъ, серебряномъ, четырьмя красными столпами пересѣченномъ, осьмиконечная золотая звѣзда, между двухъ рыбъ обращенныхъ вправо. Въ навершьѣ шлема два бѣлыя орлиныя крыла, а между нихъ подобная какъ въ щитѣ звѣзда. Съ обѣихъ сторонъ шлема, по три строусовыхъ пера.

Употребляютъ его:

Баччіарелли. Станиславъ Августъ Король Польскій, награждая заслуги даровитаго живописца Мар-

HERB BACCIARELLI.

Na tarczy rozłupanéj w prawém polu czerwoném pół-orła białego z koroną, w lewém srebrném, czterma słupami czerwonemi przeciętém, gwiazda ośmiopromienna złota, między dwiema rybami obróconemi w prawo. W szczycie hełmu dwa skrzydła orle białe, a między niemi podobna jak w tarczy gwiazda. Z obu stron hełmu po trzy pióra strusie.

Używają go:

Bacciarelli. Stanisław August Król Polski, nagradzając zasługi utalentowanego malarza Marcellego

келла Баччіарелли, на основаніи Сеймовой конституціи 1771 года, пожаловалъ ему дипломъ на потомственное дворянство Польское, прибавивъ къ прежнему гербу полъ-орла въ красномъ полѣ, какъ выше изображено.

Bacciarelli, na mocy Uchwały Sejmowéj z r. 1771 nadał mu dyplom na Szlachectwo dziedziczne Polskie i do herbu jakiego dawniéj używał, dodał mu pół orła białego w polu czerwoném, w tym sposobie jak powyżéj jest wyobrażony.

ГЕРБЪ

БАКАЛОВИЧЪ.

HERB

BAKAŁOWICZ.

Въ красномъ полѣ золотой полумѣсяцъ рогами вверхъ; надъ нимъ крестообразно, въ правую сторону, стрѣла желѣзкомъ внизъ, а въ лѣвую булатъ остреемъ вверхъ. Въ навершьѣ шлема вооруженная рука съ саблею, вправо.

W polu czerwoném, księżyc złoty rogami w górę, nad nim na krzyż, w prawo tarczy, strzała żelezcem na dół, w lewo bułat ostrzem do góry. W szczycie hełmu ręka zbrojna z szablą do cięcia w prawo.

Употребляютъ его:

Бакаловичи. Происходятъ отъ Ивана Бакаловича, инженера, которому Король Станиславъ Августъ, въ изъявленіе особеннаго благоволе-

Używają go:

Bakałowiczowie, pochodzą od Jana Bakałowicza Inżeniera, który szczególném Króla Stanisława Augusta zaufaniem zaszczycony, miał so-

нія за труды его по составленію отчетливой карты Королества Польскаго, пожаловалъ потомственное дворянство съ вышеописаннымъ гербомъ, грамотою во 2 день Сентября 1775 года.

bie poleconém wykonanie dokładnéj mappy ówczesnego Królestwa. W nagrodę położonych w tym zawodzie zasług, otrzymał dyplom na szlachectwo i herb powyższy pod dniem 2 Września 1775 roku.

ГЕРБЪ
БАРЖТА.

Въ щитѣ съ золотымъ ободкомъ, прикрѣпленнымъ золотыми гвоздями, въ красномъ полѣ, отъ праваго угла мечъ, отъ лѣваго ключъ внизъ, крестообразно; въ srединѣ вѣнокъ. Въ навершьѣ корона безъ шлема, съ тремя строусовыми перьями. По обѣимъ сторонамъ щита по три знамени, изъ коихъ крайніе голубые съ золотою бахромою, а среднее красное.

HERB
BARZTA.

Na tarczy ze skrajem złotym takiemiż gwoździami nabitym, w polu czerwoném, od prawego miecz, od lewego klucz zębem na dół, z sobą przekrzyżowane; na środku wieniec. W szczycie korona bez hełmu z trzema strusiemi piórami. Po obu stronach tarczy trzy chorągwie, z których skrajne błękitne ze złotemi frendzlami, a środkowa czerwona.

Употребляютъ его:

Бетхеры. Вышеизображенный гербъ вмѣстѣ съ потомственнымъ дворянствомъ Всемилостивѣйше пожалованъ, за усердную службу, бывшему Президенту города Плоцка Ивану Бетхеру, Высочайшею Грамотою блаженныя памяти Государя Императора и Царя Александра I въ 27 день Генваря (8 Февраля) 1820 года.

Używają go:

Betcherowie. Herb ten miał sobie Najmiłościwiéj nadany wraz z szlachectwem dziedzicznėm, Jan Betcher były Prezydent Miasta Płocka, za gorliwość w służbie Rządowéj okazywaną, a to na mocy Dyplomatu Wiekopomnéj pamięci Najjaśniejszego Cesarza i Króla Aleksandra I z dnia 27 Stycznia (8 Lutego) 1820 roku.

ГЕРБЪ

БАСТІОНЪ.

HERB

BASTION.

Въ голубомъ полѣ три лиліи, расположенныя треугольникомъ; посрединѣ столпъ, пересѣченный по поламъ: въ верхнемъ его, серебряномъ полѣ ворота съ тремя башнями, а въ нижнемъ, красномъ, бастіонъ. Въ навершьѣ шлема три строусовыя пера, съ зеленою между двухъ первыхъ вѣткою.

W polu niebieskiém trzy kwiaty lilii w trójkąt; środkiem słup w połowie ścięty, w górném jego polu srebrném brama o trzech wieżach, w dolném zaś czerwoném bastion. W szczycie hełmu trzy strusie pióra, między dwoma pierwszemi zielona gałązka.

Употребляютъ его:

Гранвилль - Маллетскіе. Фамилія эта происходитъ отъ Іоанна Крестителя Гранвилль де Малле, который будучи Бригаднымъ Генераломъ и Директоромъ Инженернаго Корпуса, за особыя заслуги оказанныя по инженерной части, Всемилостивѣйше пожалованъ, грамотою блаженныя памяти Государя Императора и Царя Александра I, въ 3 (15) день Октября 1816 года данною, въ потомственное дворянство, съ вышеозначеннымъ гербомъ и съ правомъ носить фамилію Гранвилль-Маллетскій.

Używają go:

Grandville Malletscy. Z téj rodziny Jan-Chrzciciel Grandville de Mallet, Jenerał Brygady i Dyrektor Korpusu Inżenierów byłego wojska Polskiego, za zaszczytne swoje zasługi w służbie inżenierskiéj położone, pierwszy miał sobie herb takowy wraz z dziedzicznėm szlachectwem i możnością używania nazwiska Grandville Malletski Najłaskawiéj nadany, przez Wiekopomnéj pamięci Najjaśniejszego Cesarza i Króla Aleksandra I, Dyplomem w dniu 3 (15) Października 1816 roku podpisanym.

ГЕРБЪ

БЕЧКА.

HERB

BECZKA.

Въ красномъ полѣ бочка золотая. Въ навершьѣ шлема дворянская корона.

Употребляютъ его:

Бечковичи, поселившіеся первоначально въ Дрогичинской землѣ и называвшіеся Бечки. Изъ нихъ Яковъ Бечка, около 1676 г. вла-

W polu czerwoném beczka złota. W szczycie hełmu sama szlachecka korona.

Używają go:

Beczkowiczowie, rodzina pierwotnie w Ziemi Drohickiéj zamieszkała i Beczków nosząca nazwisko. Z téj Jakób Beczka, około r. 1676

дѣлъ земскимъ имѣніемъ. Потомки его, прозвавшись Бечковичами, жительствуютъ въ нынѣшней Плоцкой Губерніи.

dobra ziemskie posiadał. Potomkowie jego Beczkowiczami się przezwawszy, w dzisiejszéj Gubernii Płockiéj osiedli.

ГЕРБЪ БЕКЕШЪ.

HERB BEKESZ.

Въ буромъ полѣ нога орлиная; въ правомъ, верхнемъ, углу щита золотой полумѣсяцъ рогами вправо, а въ лѣвомъ, нижнемъ, золотая осьмиконечная звѣзда. Въ навершьѣ шлема три строусовыя пера.

W polu szarém noga czarnego orła; w prawym górnym kącie tarczy, księżyc złoty rogami w prawo, w lewym dolnym gwiazda ośmiopromienna złota. W szczycie hełmu trzy strusie pióra.

Употребляютъ его:

Мрочкевичи. Происходятъ отъ Станислава Мрочкевича, которому Король Польскій Станиславъ-Августъ, въ награду заслугъ оказанныхъ государству и Монарху, грамотою въ 1775 году пожаловалъ потомственное дворянство вмѣстѣ съ вышеизображеннымъ гербомъ.

Używają go:

Mroczkiewiczowie, pochodzą od Stanisława Mroczkiewicza, któremu za zasługi dla kraju i Monarchy położone, Stanisław August ówczesny Król Polski Dyplomem z roku 1775 Szlachectwo dziedziczne wraz z herbem powyższym nadał.

ГЕРБЪ

БЕЛИНА.

HERB

BELINA.

Въ голубомъ полѣ три подковы, расположенныя треугольникомъ, передками внутрь; на средней мечъ остреемъ внизъ. Въ навершьѣ шлема выходящая рука въ золотой бронѣ, съ мечемъ вправо.

Употребляютъ его:

Боржимы, водворившіеся въ прежней Дрогичинской Землѣ. Изъ нихъ Гаспарій Боржимъ владѣлъ имѣніемъ Гарбасы, половину котораго продалъ въ 1765 году сыну своему Людовику.

Бржозовскіе, въ прежнемъ Подлясьѣ осѣдлые. Адамъ Бржозовскій, Хорунжій Бѣльской Земли, владѣлъ имѣніемъ Пѣтково, Турекъ и Волька, которое по смерти его въ

W polu niebieskiém trzy podkowy w trójkąt, barkami do środka; na środkowéj miecz ostrzem na dół. W szczycie hełmu ręka w złotéj zbroi, z mieczem do cięcia w prawo.

Używają go:

Borzymowie. Rodzina ta zamieszkiwała w dawnéj Ziemi Drohickiéj; z niéj Kacper Borzym posiadał dobra Harbasy, których połowę sprzedał w roku 1765 synowi swemu Ludwikowi.

Brzozowscy, rodzina w dawném Podlasiu osiadła. Adam Brzozowski, Chorąży Ziemi Bielskiéj, posiadał dobra Pietkowo, Turek i Wólka, które po jego śmierci w ro-

1753 году раздѣлили между собою сыновья его Ѳома, Игнатій и Войтѣхъ.

Другой родъ Бржозовскихъ происходитъ отъ Писаря Задворныхъ Судовъ Антона Бржозовскаго, который въ 1766 году купилъ село Туржиство съ принадлежностями, въ Стэнжицкой Землѣ.

Чеховскіе. Члены сей фамиліи жили въ разныхъ мѣстахъ края.

Франциск Чеховскій въ 1712 году купилъ имѣніе Весёлово и Зомбки въ Равскомъ Воеводствѣ.

Иванъ-Францискъ владѣлъ въ 1730 году въ Воеводствѣ Краковскомъ деревнею Ярошувкою, которую оставилъ въ наслѣдство тремъ сыновьямъ своимъ Ѳомѣ, Войтѣху и Франциску.

Иванъ Степановъ сынъ Чеховскій въ 1776 году владѣлъ имѣніемъ Идзиковице-Пѣльгржимы въ Лэнчицкомъ повѣтѣ.

Гродскіе. Изъ рода Гродскихъ Яковъ владѣлъ въ 1641 году имѣніемъ Збилитово, въ Ломжинской Землѣ.

Павелъ исправлялъ въ 1722 году должность Замбровскаго Земскаго Коморника.

Иванъ, Скарбникъ Саноцкій, былъ въ 1733 году Сеймовымъ Посломъ

ku 1753 pomiędzy synów Tomasza, Ignacego i Wojciecha, rozdzielone zostały.

Druga rodzina Brzozowskich, pochodzi od Antoniego, Pisarza Sądów Zadwornych, który w roku 1766 nabył wieś Turzystwo z przyległościami, w ziemi Stężyckiéj leżącą.

Czechowscy. Członkowie téj rodziny różne strony kraju zamieszkiwali.

Franciszek Czechowski, w roku 1712 nabył dobra Wiesiołowo i Ząbki w Województwie Rawskiém.

Jan Franciszek, w dawném Województwie Krakowskiém dziedziczył w roku 1730 wieś Jaroszówkę, i tę trzem swoim synom, Tomaszowi, Wojciechowi i Franciszkowi, w puściźnie zostawił.

Jan syn Stefana Czechowski, w roku 1776 dziedziczył dobra ziemskie Idzikowice-Pielgrzymy, w powiecie Łęczyckim.

Grodzcy. Z téj rodziny Jakób, w roku 1641 posiadał dobra Zbilitowo w Ziemi Łomżyńskiéj.

Paweł, w roku 1722 sprawował Urząd Komornika Ziemskiego Zambrowskiego.

Jan, Skarbnik Sanocki, był Posłem na Sejm w roku 1733 odbyty,

и въ числѣ другихъ избранъ Королемъ Августомъ II, изъ Посольской Палаты, къ управленію иностранными дѣлами.

Валентинъ, землемѣръ Ломжинской Земли, имѣлъ сыновей: Семена, Скарбника Бѣльской Земли, и Григорія, котораго сынъ Иванъ пріобрѣлъ въ 1751 году отъ дяди своего Семена имѣніе Гродске-Нове и Кулеше-Литва-Стара.

Осипъ въ 1773 году владѣлъ имѣніемъ Демблово въ прежнемъ Познанскомъ Воеводствѣ.

Иванъ, Брянскій Гродскій Вицегерентъ, избранъ былъ въ 1776 году Судьею Суррогатомъ тогожъ Грода.

Кадлубовскіе. Ромуальдъ Кадлубовскій, Подсудокъ Вышогродской Земли, какъ доблестный и заслуженный мужъ, избранъ былъ обывателями той Земли въ Послы на обыкновенный Сеймъ въ 1786 году.

Кэндзѣрскіе, въ Сѣрадскомъ повѣтѣ осѣдлые. Христофоръ Кэндзѣрскій въ 1679 году владѣлъ селомъ Зельгоща, на которомъ обеспечилъ для Вѣлениискаго костела добровольное пожертвованіе 150 злотыхъ польскихъ.

Лещинскіе, поселившіеся въ бывшемъ Равскомъ воеводствѣ.

Андрей изъ-Лещинъ Лещинскій, Равскій Гродскій Судья, владѣлъ

i pomiędzy innymi z grona Izby Poselskiéj wybrany przez Króla Augusta II, do załatwienia spraw zagranicznych.

Walenty, Jeometra Ziemi Łomżyńskiéj, pozostawił synów: Szymona Skarbnika Ziemi Bielskiéj, i Grzegorza, którego syn Jan nabył w roku 1751 od stryja swego Szymona, dobra Grodzkie-nowe i Kulesze-Litwa-Stara.

Józef, w roku 1773 posiadał dobra Dembłowo, w dawném Województwie Poznańskiém leżące.

Jan, Vicesgerent Grodzki Brański, w roku 1776 obrany był Sędzią Surrogatem tegoż Grodu.

Kadłubowscy. Z téj rodziny Romuald, Podsędek Ziemi Wyszogrodzkiéj, jako mąż z cnoty znany i zasłużony, obrany był przez obywateli téjże ziemi posłem na Sejm zwyczajny w roku 1786 odbyty.

Kędzierscy, w powiecie Sieradzkim osiedli. Krzysztof, posiadał wieś Zelgoszcza w roku 1679, i na niéj dla kościoła Wielenińskiego zapewnił dobrowolną ofiarę w kwocie złp. 150.

Leszczyńscy, zamieszkiwali w dawném Województwie Rawskiém.

Andrzéj z Leszczyn Leszczyński, Sędzia Grodzki Rawski posiadał tam-

въ 1743 году городомъ Бялою съ деревнями Липѣ и Журавѣ.

Осипъ же, Равскій Чесникъ, выбранъ былъ въ 1788 году въ Сеймовые Послы, а въ 1791 году уже въ званіи Равскаго Подчашаго получилъ Орденъ Св. Станислава.

Лоховскіе. Ремигіанъ Лоховскій владѣлъ прежде 1685 года въ Черской Землѣ имѣніемъ Суфчинъ, Воля-Суфчинска, Гадки и Глупянка. Отъ брака съ Анною Подоскою имѣлъ сына Ивана, сдѣлавшагося родоначальникомъ нынѣ живущихъ членовъ этой фамиліи.

Млоховскіе. Родъ Млоховскихъ основалъ издавна пребываніе свое въ Варшавской Землѣ. Уже въ 1520 году Иванъ Бука-изъ-Млохова владѣлъ тамъ имѣніемъ Млохово, Даніенице и Грудово. Правнукъ его Станиславъ имѣлъ сына Петра, который въ 1667 году владѣлъ имѣніемъ Маны. Антонъ Осиповъ сынъ исправлялъ въ 1762 году должность Гродскаго Бурграва, въ Черской Землѣ.

Окуни. Происходятъ изъ Равской земли. Матвей-Станиславъ Окунь владѣлъ имѣніемъ Ковѣсы-Былины, которое въ 1693 году продано имъ и сыновьями его Франциском и Станиславомъ Ивану Шимановскому.

że w roku 1743 miasto Białę z wsiami Lipie i Żurawie.

Józef zaś Cześnik Rawski, był w roku 1788 Posłem na Sejm obrany, a w roku 1791 już jako Podczaszy Rawski, ozdoby Orderu Śgo Stanisława otrzymał.

Łochowscy. W Ziemi Czerskiéj Remigijan Łochowski posiadał przed rokiem 1685 dobra Suffczyn, Wolę Suffczyńską, Gadkę i Głupiankę. W małżeństwie z Anną Podoską spłodził syna Jana, od którego dziś żyjący członkowie téj rodziny pochodzą.

Młochowscy. Rodzina Młochowskich oddawna miała swoje siedlisko w Ziemi Warszawskiéj. Jeszcze w roku 1520 Jan Buka z Młochowa dziedziczył w téjże ziemi dobra Młochowo, Danijenice i Grudowo. Prawnuk tego Jana Stanisław, miał syna Piotra, który w roku 1667 posiadał dobra Many. Antoni syn Józefa, w roku 1762 sprawował urząd Burgrabiego Grodzkiego w Ziemi Czerskiéj.

Okuniowie, pochodzą z Ziemi Rawskiéj. Maciéj-Stanisław Okuń, posiadał w téj Ziemi dobra Kowiesy Byliny, które w roku 1693 wraz z synami swymi Franciszkiem i Stanisławem sprzedał Janowi Szymanowskiemu.

Пражмовскіе. Нѣкоторые члены этой фамиліи имѣли осѣдлость въ Мазовіи. Изъ нихъ Осипъ, Подчашій Черской Земли, владѣлъ въ 1728 году селомъ Доманиково въ Гостынскомъ повѣтѣ.

Другіе жили въ прежнемъ Сандомирскомъ Воеводствѣ. Изъ нихъ Ѳома изъ-Пражмова Пражмовскій, Ржечицкій Ловчій, владѣлъ селомъ Вѣршховиско, которое въ 1776 году подарилъ сыну своему Степану.

Иные наконецъ поселились въ бывшемъ Плоцкомъ Воеводствѣ. Изъ сихъ послѣднихъ Францискъ, Кастелянъ Закрочимскій, получилъ въ 1790 году отъ Короля Станислава Августа орденъ Бѣлаго Орла.

Скупи, осѣдлые въ Ливской Землѣ. Изъ нихъ Ѳома Скупь, сынъ Варѳоломея, владѣлъ тамъ въ 1600 году имѣніемъ Скупѣ и Мэнчино.

Скупѣнскіе. Войтѣхъ Пухаликъ Скупѣнскій владѣлъ въ 1758 году въ прежнемъ Княжествѣ Освѣцимскомъ деревнею Жельчине.

Табульскіе. Изъ этой фамиліи Павелъ продалъ въ 1735 году, актомъ у Виленскихъ Гродскихъ дѣлъ явленнымъ, село Лабубѣ.

Вонгровскіе, изъ Равской Земли. Ремигіанъ Вонгровскій до 1750

Prażmowscy. Niektórzy z téj rodziny zamieszkiwali w Mazowszu. Z tych Józef, Podczaszy Ziemi Czerskiéj, w roku 1728 dziedziczył wieś Domanikowo w Powiecie Gostyńskim.

Inni téj rodziny członkowie byli mieszkańcami dawnego Województwa Sandomierskiego. Z tych Tomasz z Prażmowa Prażmowski, Łowczy Rzeczycki, dziedziczył wieś Wierzchowisko, którą w roku 1776 synowi swemu Stefanowi darował.

Inni nareszcie osiedli w dawném Województwie Płockiém. Z tych Franciszek, Kasztelan Zakroczymski w roku 1790 przez Króla Stanisława Augusta Orderem Orła białego ozdobiony został.

Skupiowie, w Ziemi Liwskiéj osiedli. Z téj rodziny Tomasz Skup' syn Bartłomieja, posiadał tamże w r. 1600 dobra Skupie i Męczyno.

Skupieńscy. Wojciech Puchalik Skupieński, posiadał w r. 1758 w dawném Księstwie Oświecimskiém wieś Żelczyne.

Tabulscy. Z rodziny téj Paweł, sprzedał w roku 1735 przed Aktami Grodzkiemi Wileńskiemi wieś Łabubie.

Wągrowscy, w Ziemi Rawskiéj. Remigijan Wągrowski przed

года владѣлъ тамъ имѣніемъ Вонгры и Стршембошевице. Изъ потомковъ его одни остались на мѣстѣ, другіе же переселились въ Воеводства Сѣрадское и Лэнчицкое.

Венгерскіе. Доброгостъ изъ-Микоржина Венгерскій, Писарь Земскій Вѣлюнскій, былъ въ 1638 году Депутатомъ на Радомскомъ Трибуналѣ.

Станиславъ изъ-Венгерки Венгерскій, Стольникъ Ломжинскій и Коморникъ Граничный Сандецкій, владѣлъ въ бывшемъ Сандомирскомъ Воеводствѣ имѣніемъ Церекевъ и Затополице, которое въ 1770 году раздѣлилъ между двухъ сыновей своихъ Людовика и Александра.

Вѣрцёховскіе, водворившіеся въ прежнемъ Воеводствѣ Познанскомъ. Изъ нихъ Осипъ былъ назначенъ въ 1789 году Судьею Депутатомъ на Пётрковскій Коронный Трибуналъ.

Здановскіе, также въ Познанскомъ Воеводствѣ осѣдлые. Францискъ владѣлъ тамъ въ 1701 году имѣніемъ Уржажево и Свѣцинко-Райске, перешедшимъ по наслѣдству къ сыновьямъ его Войтѣху и Николаю.

rokiem 1750 dziedziczył dobra Wągry i Strzemboszewice. Potomkowie jego, jedni pozostali w Rawskiém, a inni przenieśli się w Województwa Sieradzkie i Łęczyckie.

Węgierscy. Dobrogost z Mikorzyna Węgierski, Pisarz Ziemski Wieluński, był w roku 1638 Deputatem na Trybunał Radomski.

Stanisław z Węgierki Węgierski Stolnik Łomżyński i Komornik Graniczny Sandecki, posiadał w byłém Województwie Sandomierskiém dobra Cerekiew i Zatopolice, któremi w r. 1770 dwóch synów swoich Ludwika i Aleksandra podzielił.

Wierciochowscy. Rodzina ta zamieszkiwała w dawném Województwie Poznańskiém. Z téj Józef był w roku 1789 Sędzią Deputatem na Trybunał Koronny Piotrkowski wyznaczony.

Zdanowscy, także w Poznańskiém Województwie zamieszkali. Franciszek, posiadał tamże w roku 1701 dobra Urzażewo i Swiecinko Rajskie, które się w spadku synom jego Wojciechowi i Mikołajowi dostały.

ГЕРБЪ

БЕЛИНА 2.

HERB

BELINA 2.

Щитъ съ тѣми же изображеніями, какъ въ Белинѣ первоначальной. Въ навершьѣ шлема, вправо, воронъ съ подъятыми крыльями и золотымъ во рту перстнемъ.

Употребляютъ его:

Венсѣрскіе, въ прежней Прусской Провинціи осѣдлые. Изъ нихъ Андрей Венсѣрскій владѣлъ тамъ имѣніемъ Замарте, коимъ въ 1736 году подѣлились сыновья его Войтѣхъ и Осипъ.

Tarcza z temi samemi godłami jak w pierwotnym herbie Belina. W szczycie hełmu, w prawo kruk z wzniesionemi skrzydłami i złotym pierścieniem w dziobie.

Używają go:

Węsierscy, w dawnéj Prowincyi Pruskiéj zamieszkali. Z rodziny téj Andrzéj Węsierski, posiadał tamże dobra Zamarte, któremi się w r. 1736 dwaj jego synowie Wojciech i Józef podzielili.

ГЕРБЪ

БЕЛИНА 3.

HERB

BELINA 3.

Щитъ съ тѣми же изображеніями, какъ въ Белинѣ первоначальной. Надъ рукоятью меча сова, вправо.

Употребляютъ его:

Скупѣвскіе, жившіе въ Землѣ Нурской. Яковъ Скупѣвскій владѣлъ тамъ имѣніемъ Скупѣ, на которомъ въ 1721 году обеспечилъ женѣ своей Агнесѣ урожденной Ушинской 350 злотыхъ.

Tarcza z temi samemi godłami jak w pierwotnym herbie Belina. Nad rękojeścią miecza sowa w prawo.

Używają go:

Skupiewscy. Rodzina ta żyła w Ziemi Nurskiéj. Jakób posiadał tamże dobra Skupie, na których dla żony swéj Agnieszki z Uszyńskich w r 1721 zabezpieczył złp. 350.

ГЕРБЪ

БЕЛТЫ.

Въ красномъ полѣ три стрѣльные болта, звѣздообразно, средній желѣзкомъ вверхъ. Въ навершьѣ шлема пять строусовыхъ перьевъ.

Употребляютъ его:

Пожарыскіе. Изъ нихъ Александръ Пожарыскій былъ Полковникомъ войскъ Великаго Княжества Литовскаго, и владѣлъ въ 1783 году имѣніемъ Хощевка и Сарновка въ Цѣхановской Землѣ.

Смѣховскіе, осѣдлые въ Великой Польшѣ. Изъ нихъ Яковъ владѣлъ около 1691 года цѣлымъ селомъ Бенино въ тогдашнемъ Познанскомъ Воеводствѣ.

Снѣховскіе, поселившіеся въ Добржинской Землѣ. Изъ этой фа-

HERB

BEŁTY.

W polu czerwoném trzy bełty ze skrzydełkami w gwiazdę, środkowy żelezcem w górę. W szczycie hełmu pięć piór strusich.

Używają go:

Pożaryscy. Z téj rodziny Aleksander Pułkownik wojsk Wielkiego Księstwa Litewskiego, w roku 1783 posiadał dobra Choszczewka i Sarnówka w Ziemi Ciechanowskiéj położone.

Smiechowscy, w Wielko-Polsce osiedli. Z tych Jakób, około roku 1691 był posiadaczem całéj wsi Bienino w dawném Województwie Poznańskiém położonéj.

Sniechowscy, rodzina w Ziemi Dobrzyńskiéj zamieszkała, z któréj

миліи Павелъ Снѣховскій владѣлъ въ 1730 году селомъ Снѣхи.

Звѣрковскіе. Казиміръ Звѣрковскій владѣлъ въ Ошмянскомъ повѣтѣ прежняго Виленскаго Воеводства имѣніемъ Крече, которое въ 1698 году досталось по наслѣдству сыновьямъ его Александру, Товарищу Хоругви Гетмана Огинскаго, и Мартыну.

Paweł Sniechowski w roku 1730 dziedziczył wieś Sniechy.

Zwierkowscy. Z téj rodziny Kaźmirz, posiadał dobra Krecze w dawném Województwie Wileńskiém, Powiecie Oszmiańskim leżące, które w roku 1698 synowie jego Aleksander Towarzysz Chorągwi Hetmana Ogińskiego, i Marcin, w spadku odziedziczyli.

ГЕРБЪ

БЕМЪ.

HERB

BEM.

Въ щитѣ напол-раздѣленномъ, въ правомъ, серебряномъ полѣ грифъ зеленый, влѣво; въ лѣвомъ же красномъ полѣ баранъ поднявшійся на дыбы, вправо. Въ навершьѣ шлема грифъ и баранъ, какъ въ щитѣ.

Употребляютъ его:

Бемы. Яковъ Бемъ Каѳедральный Канони́къ Львовскій и братья

Tarcza dwudzielna: w prawém polu srebrném gryf zielony w lewo; w lewém czerwoném, baran wspięty w prawo. W szczycie hełmu gryf i baran jak na tarczy.

Używają go:

Bemowie. Jakób Bem Kanonik katedralny Lwowski, wraz z braćmi

его Иванъ и Андрей пожалованы въ потомственные дворяне грамотою Императора Римскаго Короля Галиціи и Лодомеріи Франца II, данною въ 3-й день Апрѣля 1803 года.

Janem i Andrzejem, dyplomem z daty 3-go Kwietnia 1803 roku, przez Najjaśniejszego Cesarza Rzymskiego, Franciszka II Króla Galicyi i Lodomeryi, mieli sobie szlachectwo dziedziczne nadane.

Бёмы, около 1768 года, владѣли помѣстьями въ Бѣльской Землѣ.

Böhmowie, w Ziemi Bielskiéj około roku 1768 dobra ziemskie posiadali.

Мончевскіе, въ прежнемъ Воеводствѣ Плоцкомъ осѣдлые. Изъ нихъ Матвей въ 1727 году владѣлъ имѣніемъ Хондзыно-Коски и Боньково-Михаловице, а Фабіанъ въ 1736 году имѣніемъ Грабѣница-мнѣйша въ Недзборскомъ повѣтѣ.

Mączewscy. W dawném Województwie Płockiém. Mateusz, w r. 1727 dobra Chądzyno-Koski i Bońkowo-Michałowice, a w roku 1736 Fabijan, dobra Grabienica mniejsza, w powiecie Niedzborskim leżące, dziedziczyli.

ГЕРБЪ БЕРЕНСЪ.

HERB BERENS.

Въ серебряномъ полѣ медвѣдь въ коронѣ, поднявшійся на дыбы, вправо. Въ навершьѣ шлема два орлиныя крыла, ме-

W polu srebrném niedźwiedź w koronie wspięty w prawo. W szczycie hełmu dwa skrzydła orle; między niemi konstellacya

жду коихъ созвѣздіе медвѣдицы. Наметъ черный съ серебрянымъ подбоемъ.

Употребляютъ его:

Беренсы, родомъ изъ прежней Пруссіи. Вышеописанный гербъ, вмѣстѣ съ потомственнымъ дворянствомъ, получилъ Иванъ Беренсъ, за вѣрность и военныя заслуги, отъ Фридриха-Вильгельма Курфирста Брандебурскаго, по грамотѣ 1669 года, и въ послѣдствіи состоя Инженеръ-Полковникомъ Польской службы, на основаніи Сеймоваго постановленія 1683 года, возведенъ въ Польскіе дворяне.

niedźwiedzicy. Labry czarne srebrem podszyte.

Używają go:

Berensowie; pochodzą z dawnych Prus. Jan Berens za zasługi wojenne i wierność, przez Fryderyka Wilhelma Elektora Brandeburskiego nobilitowany, miał sobie zarazem nadany herb powyższy, dyplomem z r. 1669. Tenże zostając późniéj w służbie Polskiéj, jako pułkownik Inżenierów, przez Uchwałę Sejmową z r. 1683 do szlachectwa Polskiego przypuszczonym został.

ГЕРБЪ БЕРНСДОРФЪ.

HERB BERNSDORFF.

Щитъ разчетверенъ; въ первой и четвертой части, въ золотомъ полѣ, медвѣдь поднявшійся на дыбы, а во второй и третей, въ красномъ полѣ, клещи накось, влѣво. Навершье двойное; въ правомъ

Tarcza przećwiertowana; w pierwszéj i czwartéj części, w polu złotém, niedźwiedź wspięty w lewo, w drugiéj zaś i trzeciéj w polu czerwoném, kleszcze z ukosa w lewo. Szczyt podwójny; w prawym pół nie-

выходящій медвѣдь влѣво, а въ лѣвомъ два слоновыхъ хобота, до половины бѣлые и красные пансворотъ, украшенные бѣлыми и красными перышками.

Употребляютъ его:

Бернсдорфы, происхожденія Нѣмецкаго, въ началѣ прошедшаго вѣка поселившіеся въ Воеводствѣ Познанскомъ.

dźwiedzia w lewo, w lewym zaś dwie trąby słoniowe, w połowie na przemian białe i czerwone, zewnątrz czerwonemi i białemi piórkami ozdobione.

Używają go:

Bernsdorff, rodzina pierwotnie z Niemiec pochodząca, w początku zeszłego wieku w Województwie Poznańskiém zamieszkała.

ГЕРБЪ

БЕРШТЕНЪ 2.

HERB

BERSZTEN 2.

Въ красномъ полѣ, надъ палисадомъ, два плуговыя золотыя колесца. Въ навершьѣ шлема два орлиныя крыла (*).

(*) Въ старинныхъ Гербовникахъ находится и гербъ Берштенъ 1; но ни одна изъ фамилій его употребляющихъ не доказала въ Герольдіи своего дворянства.

W polu czerwoném nad palisadą, dwa kółka płužne złote. W szczycie hełmu dwa orle skrzydła (*).

(*) Dawne Herbarze obejmują jeszcze herb Berszten 1; žadna atoli z rodzin herbu tego używających, szlachectwa swego przed Heroldyą Królestwa nie udowodniła.

Употребляютъ его:

Вѣршхлейскіе, водворившіеся въ прежнемъ Сѣрадскомъ Воеводствѣ и Вѣлюнской Землѣ. Изъ нихъ Иванъ, Осипъ, Лаврентій, Николай и Францискъ родные братья Вѣршхлейскіе, въ 1724 году, продали наслѣдованныя ими отъ отца Павла, деревни Кршечовъ и Крашковице. Фелиціанъ же, Ловчій Добржинскій, въ 1761 году владѣлъ селами: Камоцинъ, Воля Камоцка и Островъ въ Пётрковскомъ повѣтѣ.

Używają go:

Wierzchlejscy, rodzina w dawném Województwie Sieradzkiém i Ziemi Wieluńskiéj osiadła. Z téj Jan, Józef, Wawrzyniec, Mikołaj i Franciszek bracia między sobą rodzeni, wsie Krzeczów i Kraszkowice po ojcu Pawle odziedziczone, w roku 1724 sprzedali. Felicyan zaś Łowczy Dobrzyński, w roku 1761, wsie Kamocin, Wolę Kamocką i Ostrów, w powiecie Piotrkowskim dziedziczył.

ГЕРБЪ БЯЛЫНЯ.

HERB BIAŁYNIA.

Въ голубомъ полѣ, въ подковѣ, шипами вверхъ обращенной, золотой кавалерскій крестъ; надъ крестомъ стрѣла, желѣзкомъ вверхъ. Въ навершьѣ шлема пять строусовыхъ перьевъ.

W polu niebieskiém w podkowie ocelami w górę przewróconéj krzyż kawalerski złoty, nad krzyżem strzała żelezcem w górę. W szczycie hełmu pięć piór strusich.

Употребляютъ его:

Мэнчковскіе. Осипъ на-Мэнчкахъ-и-Витыняхъ Мэнчковскій, Судья Визской Земли, былъ избранъ Сеймовымъ посломъ въ 1736 году.

Бялоблоцкіе, поселившіеся въ прежнемъ Гродненскомъ Воеводствѣ. Изъ нихъ Ѳома, вмѣстѣ съ женою своею Мареою, урожденною Адаховскою, владѣлъ имѣніемъ Вѣршхъ-Лососный, которое въ 1677 году раздѣлили между собою сыновья ихъ Людовикъ, Юрій, Осипъ и Гедеонъ.

Зыжневскіе, въ прежнемъ Гродненскомъ Воеводствѣ осѣдлые. Изъ нихъ Викентій, Подчашій Смоленскій, и сынъ его Иванъ, Камергеръ Королевскаго Двора, купили въ 1794 году фольваркъ Янишки и деревню Бубель.

Używają go:

Męczkowscy. Józef na Męczkach i Wityniach Męczkowski, Sędzia Ziemi Wizkiéj, był obrany Posłem na Sejm w roku 1736.

Białobłoccy, rodzina w dawném Województwie Grodzieńskiém osiadła. Z téj Tomasz, wraz z żoną swoją Martą z Adachowskich, dobra Wierzch-Łososny posiadał, któreto dobra, ich synowie: Ludwik, Jerzy, Józef i Gedeon, w roku 1677 pomiędzy siebie rozdzielili.

Zyżniewscy, rodzina także w dawném Województwie Grodzieńskiém osiadła. Z niéj Wincenty, Podczaszy Smoleński i syn jego Jan, Szambelan Dworu Jego Królewskiéj Mości, folwark Janiszki i wieś Bubel, w r. 1794 na własność nabyli.

ГЕРБЪ

БИБЕРШТЕЙНЪ.

HERB

BIBERSZTEJN.

Въ золотомъ полѣ олений рогъ красный, вѣтвями влѣво. Въ навершьѣ шлема такой же олений рогъ.

Употребляютъ его:

Бялковскіе, водворившіеся одни въ Калишскомъ, а другіе въ Лэнчицкомъ Воеводствѣ. Изъ первыхъ, Иванъ Бялковскій въ 1676 году купилъ цѣлую деревню Чарноска за 25,000 злотыхъ; изъ послѣднихъ же, Мартынъ владѣлъ имѣніемъ Шимонки и Ясёнки, доставшимся въ 1773 году сыновьямъ его Мартыну и Роху.

Казимѣрскіе. Происходятъ изъ Визской Земли. Өаддей Казимѣрскій въ 1759 году введенъ былъ во владѣніе имѣніемъ Случъ и Случина, а около 1780 года исправлялъ должность Скарбника Троцкаго.

W polu złotém róg jeleni czerwony, gałęziami w lewo. W szczycie hełmu podobnyż róg jeleni.

Używają go:

Białkowscy, w Kaliskiém i Łęczyckiém. Z piérwszych, Jan Białkowski nabył w roku 1676 za summę 25,000 złp. wieś całkowitą Czarnoska; z drugich, Marcin posiadał wieś Szymonki i Jasionki, które po jego śmierci synowie Marcin i Roch w roku 1773 odziedziczyli.

Kazimierscy. Pochodzą z Ziemi Wizkiéj. Tadeusz Kazimierski w roku 1759 wprowadzony został w posiadanie dóbr Słucz i Słuczyna, a następnie około roku 1780 Urząd Skarbnika Trockiego sprawował.

ГЕРБЪ

БѢЛЯКЪ.

HERB

BIELAK.

Въ красномъ полѣ двѣ серебряныя колонны. Въ навершьѣ дворянская корона безъ шлема.

Употребляютъ его:

Бѣляки, одна изъ Татарскихъ фамилій въ Великомъ Княжествѣ Литовскомъ осѣдлыхъ, и особыми привиллегіями возведенныхъ въ дворянство. Самуилъ Бѣлякъ былъ Ротмистромъ Королевскихъ войскъ и въ 1761 году владѣлъ имѣніемъ Ловчице въ Новогродскомъ Воеводствѣ.

W polu czerwoném dwie kolumny srebrne. W szczycie korona szlachecka bez hełmu.

Używają go:

Bielakowie, rodzina Tatarska w dawném Wielkiém Księstwie Litewskiém osiadła, i z mocy szczególnych przywilejów do prerogatyw szlachectwa Polskiego przypuszczona. Samuel Bielak, był Rotmistrzem Jego Królewskiéj Mości i w roku 1761 posiadał majętność Łowczyce w Województwie Nowogrodzkiém położoną.

ГЕРБЪ

БОДУЛА.

HERB

BODUŁA.

Въ голубомъ полѣ три бѣлыя лиліи, одна надъ другой. Въ навершьѣ шлема пять строусовыхъ перьевъ.

Употребляютъ его:

Встовскіе, жительствовавшіе въ прежнемъ Сѣрадскомъ Воеводствѣ. Изъ нихъ Мартынъ Встовскій въ 1745 году владѣлъ въ томъ Воеводствѣ имѣніемъ Мацишевице и Доманевъ.

W polu niebieskiém trzy lilie białe, jedna nad drugą. W szczycie hełmu pięć piór strusich.

Używają go:

Wstowscy. Rodzina ta zamieszkiwała dawne Województwo Sieradzkie. Jeden z jéj członków Marcin w roku 1745 dobra Maciszewice i Domaniew w témże Województwie posiadał.

ГЕРБЪ

БОГОРЫЯ.

Въ красномъ полѣ двѣ сломанныя стрѣлы вертикально, древками внутрь. Въ навершьѣ шлема павлинъ, держащій во рту сломанную стрѣлу.

Употребляютъ его:

Квасковскіе, осѣдлые въ Мазовіи. Изъ нихъ Иванъ Квасковскій въ 1761 году получилъ отъ Короля Августа III привиллегію на званіе Чесника Лифляндскаго.

Мокроновскіе, въ Варшавской Землѣ. Людовикъ Мокроновскій былъ Полевымъ Короннымъ Стражникомъ, а въ 1761 году сеймовымъ Посломъ отъ Плоцкаго Воеводства. Сынъ его Антонъ, Староста Злоторыйскій, въ 1791 году пожалованъ Орденомъ Св. Станислава.

HERB

BOGORYA.

W polu czerwoném dwa odłamki strzał drzewcami ku sobie w słup. W szczycie hełmu paw w dziobie strzałę złamaną trzymający.

Używają go:

Kwaskowscy. Rodzina w Mazowszu osiadła, z któréj Jan w roku 1761 otrzymał od Króla Augusta III przywilej na Cześnikostwo Inflantskie.

Mokronowscy, w Ziemi Warszawskiéj. Z tych Ludwik był Strażnikiem Polnym Koronnym i w roku 1761 Posłem na Sejm z Województwa Płockiego. Syn jego Antoni, Starosta Złotoryjski, ozdobiony został w r. 1791 orderem Śgo Stanisława.

Порембскіе, изъ Хелмской Земли. Левъ Порембскій, Вице-Староста Гродовый, въ 1778 году получилъ должность Мечника Красноставскаго.

Скотницкіе, въ Краковскомъ Воеводствѣ осѣдлые. Изъ нихъ Андрей, Войскій Краковскій, избранъ былъ въ 1667 году Депутатомъ на Трибуналъ Пётрковскій и Люблинскій. Осипъ Скотницкій, Подчашій Вислицкій, въ 1792 году пожалованъ Орденомъ Св. Станислава.

Волловичи. Выводятъ родъ свой изъ Литвы. Антонъ Волловичъ, Кастелянъ Мерецкій, Кавалеръ орденовъ Бѣлаго Орла и Св. Станислава, возведенъ въ Графское достоинство грамотою Короля Прусскаго Фридриха Вильгельма III, данною 5 Іюня 1798 года.

Иные члены фамиліи этой жили въ Цѣхановской Землѣ; изъ нихъ Осипъ, Стольникъ Цѣхановскій, былъ избранъ тамъ Посломъ на Сеймъ въ 1778 году.

Закржевскіе, пишущіеся изъ Закржева или Закржова, водворились въ Малой Польшѣ. Изъ нихъ Александръ въ 1727 году владѣлъ имѣніемъ Старжеховице и Руда-Старжеховска въ Опочинскомъ повѣтѣ. Иванъ, Стольникъ Ливской Земли,

Porębscy, w Ziemi Chełmskiéj. Z tych Leon, Vice-Starosta Grodowy, w roku 1778 postąpił na Urząd Miecznika Krasnostawskiego.

Skotniccy, rodzina w Krakowskiém osiadła. Z téj Andrzéj Wojski Krakowski, był obrany w roku 1667 Deputatem na Trybunał Piotrkowski i Lubelski. Józef Skotnicki, Podczaszy Wiślicki, w roku 1792 Orderem Śgo Stanisława ozdobiony został.

Wołłowiczowie, ród swój z Litwy wywodzą. Z tych Antoni, Kasztelan Merecki, ozdobiony Orderami Białego Orła i Śgo Stanisława, Dyplomem Fryderyka Wilhelma III, Króla Pruskiego, z dnia 5 Czerwca 1798 roku wyniesiony na godność Hrabiego.

Inni członkowie téj familii przemieszkiwali w Ziemi Ciechanowskiéj. Z tych Józef Stolnik Ciechanowski, w roku 1778 Posłem z téjże Ziemi na Sejm został wybrany.

Zakrzewscy, piszący się z Zakrzewa albo Zakrzowa. Rodzina liczna w Mało-Polsce osiadła. Z tych Aleksander, w roku 1727 był dziedzicem dóbr Starzechowic i Rudy Starzechowskiéj w Opoczyńskiém położonych. Jan Stolnik Ziemi Liw-

около 1728 года, владѣлъ деревнею Улина Велька въ Ксёнжскомъ повѣтѣ прежняго Краковскаго Воеводства.

Петръ, Мечникъ Новогродскій, въ 1777 году былъ владѣльцемъ имѣнія Кіяны въ Прошовицкомъ повѣтѣ.

skiéj, posiadał około roku 1728 wieś Ulinę Wielką, w dawném Województwie Krakowskiém, Powiecie Książskim leżącą.

Piotr, Miecznik Nowogrodzki, w roku 1777 był dziedzicem dóbr Kijany, w Powiecie Proszowskim leżących.

ГЕРБЪ БОЙЧА.

HERB BOJCZA.

Въ красномъ полѣ, тройной золотой крестъ. Въ навершьѣ шлема три строусовыя пера.

Употребляютъ его:

Бабинскіе, въ прежней Дрогичинской Землѣ водворившіеся. Андрей Бабинскій въ 1690 году купилъ имѣніе Жабинецъ, Кобылино и Цѣшимы, переданное имъ въ наслѣдство сыну Станиславу.

Боравскіе. Жительствовали въ Землѣ Визской. Изъ нихъ Маркъ,

W polu czerwoném krzyż potrójny złoty. W szczycie hełmu trzy strusie pióra.

Używają go:

Babińscy, rodzina w dawnéj Ziemi Drohickiéj zamieszkała. Z niéj Andrzéj, nabył w roku 1690 dobra Żabiniec, Kobylino i Cieszymy, które po tymże, syn jego Stanisław Babiński, odziedziczył.

Borawscy, zamieszkiwali w Ziemi Wizkiéj; z tych Marek Komor-

Коморникъ Земскій, въ 1735 году избранъ былъ отъ Визскаго дворянства въ должность Маршалка Посольскаго Кола.

nik Ziemski, w roku 1735 przez Szlachtę téjże Ziemi był obrany Marszałkiem koła Poselskiego.

ГЕРБЪ БОІОМИРЪ.

HERB BOJOMIR.

Въ голубомъ полѣ золотой полумѣсяцъ рогами вверхъ; надъ нимъ, противъ роговъ, двѣ шестиконечныя серебряныя звѣзды. Шлемъ украшенъ золотымъ кавалерскимъ крестомъ, висящимъ на такой же цѣпи. Въ навершьѣ шлема обнаженная рука съ мечемъ, вправо.

Вышеописанный гербъ вмѣстѣ съ потомственнымъ дворянствомъ Всемилостивѣйше пожалованъ Командиру 4 Уланскаго полка Польскихъ войскъ Андрею Рутье, за долговременную усердную службу, Высочайшею грамотою Государя Императора и Царя НИКОЛАЯ I въ 9 (21) день Февраля 1827 года

W polu niebieskiém księżyc złoty rogami w górę, na rogach jego dwie gwiazdy sześciopromienne srebrne. Hełm ozdobiony kawalerskim krzyżem złotym, na takimże łańcuchu zawieszonym. W szczycie hełmu ręka obnażona z szablą do cięcia w prawo.

Herb ten wraz z dziedzicznem szlachectwem, Najmiłościwiéj nadany został Andrzejowi Ruttie Pułkownikowi, dowódcy 4 pułku Ułanów Wojska Polskiego, za długoletnie zasługi w zawodzie wojskowym, Dyplomem Najjaśniejszego Cesarza i Króla MIKOŁAJA I w dniu 9 (21) Lutego 1827 roku podpisanym.

ГЕРБЪ

БОМБЕКЪ.

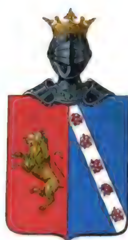

HERB

BOMBEK.

Щитъ напολъ раздѣленный; въ правомъ красномъ полѣ золотой левъ, вправо; въ лѣвомъ же, голубомъ, пять розъ на серебряной перевязи, влѣво. Въ навершьѣ шлема дворянская корона.

Употребляютъ его:

Малковскіе, водворившіеся въ прежнемъ Плоцкомъ Воеводствѣ. Происходятъ отъ Ивана, который за храбрость и мужество, оказанныя подъ командою Виленскаго Воеводы Великаго Гетмана Литовскаго Княжества Михаила Паца и по ходатайству его, возведенъ въ дворянство на коронномъ Сеймѣ 1673 года.

Tarcza rozłupana; w polu prawém czerwoném lew złoty w prawo; w lewém zaś niebieskiém pięć róż na wstędze srebrnéj, w lewo. W szczycie hełmu sama szlachecka korona.

Używają go:

Małkowscy, w dawném Województwie Płockiém osiedli. Pochodzą od Jana, który za waleczność i męztwo pod wodzą Michała Paca Wojewody Wileńskiego, Hetmana Wielkiego Księstwa Litewskiego okazane, za wstawieniem się tegoż Hetmana, na Sejmie w r. 1673 szlachectwo otrzymał.

ГЕРБЪ

БОНЬЧА.

HERB

BOŃCZA.

Въ голубомъ полѣ единорогъ бѣлый, вправо. Въ навершьѣ шлема выходящій бѣлый же единорогъ.

Употребляютъ его:

Бонецкіе. Матвей Бонецкій владѣлъ въ Черской Землѣ имѣніемъ Пальчевъ, Ржискова-вѣсь, Боньча, Покршивна и Браньчица, которое въ 1637 году раздѣлили между собою сыновья его Гавріилъ и Мартынъ.

Валентинъ купилъ въ Черской же Землѣ имѣніе Мировице, Борове и Воля-Боровска въ 1701 году.

Другой родъ Бонецкихъ поселился въ Хелмской Землѣ. Антонъ-Людовикъ на-Андржеёвѣ Бонецкій, Подсудокъ той Земли, въ 1753 году владѣлъ имѣніемъ Андржеёвъ.

W polu niebieskiém biały jednorożec w prawo. W szczycie hełmu pół takiegoż jednorożca.

Używają go:

Boniecсy. Maciéj Boniecki, posiadał w Ziemi Czerskiéj, dobra Palczew, Rzyskową wieś, Bończę, Pokrzywnę i Brańczycę, które w roku 1637, pomiędzy synów jego Gabryela i Marcina rozdzielone zostały.

Walenty, nabył tamże w roku 1701 dobra ziemskie Mirowice, Borowe i Wolę Mirowską.

Druga rodzina Bonieckich osiadła była w Ziemi Chełmskiéj. Z téj Antoni Ludwik na Andrzejowie Boniecki, Podsędek téjże ziemi, w roku 1753 dziedziczył dobra Andrzejów.

Бржостовскіе, въ Землѣ Визской водворившіеся. Изъ нихъ Ѳома на-Витыняхъ Бржостовскій прежде еще 1686 года исправлялъ должность Мечника Визскаго.

Францискъ въ 1711 году владѣлъ тамъже имѣніемъ Бржостово-Надборы.

Буковскіе. Войтѣхъ около 1691 года владѣлъ имѣніемъ Ржечковъ, въ прежнемъ Сѣрадскомъ Воеводствѣ.

Францискъ, Кастелянпцъ Саноцкій, бывъ избранъ Посломъ отъ Саноцкой Земли на Сеймъ 1764 г., подалъ голосъ за избраніемъ въ Короли Станислава Августа.

Михаилъ Буковскій въ 1774 году получилъ въ наслѣдство отъ дяди своего Антона, Подстолія Ломжинскаго, имѣніе Суско, Розворы и Дымусы въ Ломжинской Землѣ.

Хмѣлецкіе, въ прежнемъ Лэнчицкомъ Воеводствѣ осѣдлые. Изъ нихъ Францискъ владѣлъ тамъ половиною деревни Ржендкова, другую же половину купилъ въ 1765 году сынъ его Андрей и сдѣлался полнымъ ея владѣльцемъ.

Хросцѣховскіе, въ прежнемъ Люблинскомъ Воеводствѣ. Изъ нихъ Иванъ владѣлъ имѣніемъ Розвадовекъ, Шулошинъ и Воля-Скромовска,

Brzostowscy, rodzina w ziemi Wizkiéj zamieszkała. Z téj Tomasz na Wityniach Brzostowski, przed rokiem jeszcze 1686 sprawował urząd Miecznika téjże ziemi.

Franciszek, w roku 1711 posiadał tamże dobra Brzostowo Nadbory.

Bukowscy. Wojciech, około roku 1691 posiadał w dawném Województwie Sieradzkiém dobra Rzeczków.

Franciszek, Kasztelanic Sanocki, będąc obrany Posłem téjże ziemi na Sejm w roku 1764, głosował za wyborem Króla Stanisława Augusta.

Michał Bukowski, w roku 1774 odziedziczył po stryju swoim Antonim, Podstolim Łomżyńskim, dobra Susko, Rozwory i Dymusy w ziemi Łomżyńskiéj leżące.

Chmieleccy, rodzina w dawném Województwie Łęczyckiém osiadła. Z niéj Franciszek, posiadał tamże połowę dóbr Rzędkowa, których gdy drugą połowę syn jego Andrzéj w r. 1765 nabył, tym sposobem stał się tych dóbr wyłącznym posiadaczem.

Chrościechowscy, zamięszkiwali w dawném Województwie Lubelskiém. Z téj rodziny Jan, posiadał dobra Rozwadówek, Szułoszyn

которое по смерти его, въ 1612 году, раздѣлили между собою сыновья его Николай, Прокопій и Петръ.

Домагальскіе, въ прежнемъ Познанскомъ Воеводствѣ. Изъ нихъ Владиславъ сынъ Антона, Бурграва Накельскаго, владѣлъ въ 1746 году имѣніемъ Шишковъ.

Фредры, въ Землѣ Саноцкой осѣдлые. Казиміръ изъ-Плешовицъ Фредро, Чесникъ Сохачевскій, оставилъ сыновьямъ своимъ Николаю и Игнатію имѣніе Лещавка съ принадлежностями, во владѣніе которымъ они введены въ 1744 году.

Гроховскіе, въ Землѣ Стенжицкой. Адамъ въ 1664 году исправлялъ должность Регента Грода Стенжицкаго.

Другіе Гроховскіе въ Гостынской Землѣ. Изъ нихъ Александръ, Войскій той Земли, владѣлъ до 1681 года имѣніемъ Хросле и Недзѣльско.

Гулинскіе, въ прежнемъ Сандомирскомъ Воеводствѣ. Изъ нихъ Маврикій имѣлъ трехъ сыновей Петра, Николая и Ивана, коимъ еще въ 1596 году бабка ихъ, урожденная Млекицкая, вдова Мартына Гулинскаго, подарила цѣлое имѣніе Гулинъ и Воля Гулинска.

i Wolę Skromowską, które po jego śmierci w roku jeszcze 1612 pomiędzy trzech synów Mikołaja, Prokopa i Piotra rozdzielone zostały.

Domagalscy, rodzina w dawném Województwie Poznańskiém zamieszkała. Z téj Władysław, syn Antoniego Burgrabi Nakielskiego, dziedziczył w r. 1746 dobra Szyszków.

Fredrowie, w ziemi Sanockiéj osiedli. Z tych Kaźmirz z Pleszowic Fredro, Cześnik Sochaczewski, pozostawił synom swoim Mikołajowi i Ignacemu, dobra Leszczankę z przyległościami, w posiadanie których ciż w r. 1744 wprowadzeni zostali.

Grochowscy, w ziemi Stężyckiéj. Adam, piastował w r. 1664 urząd Rejenta Grodu Stężyckiego.

Inni Grochowscy w ziemi Gostyńskiéj. Aleksander Wojski téjże ziemi posiadał przed rokiem 1681 dobra ziemskie Chrośle i Niedzielsko:

Glińscy, rodzina w dawném Województwie Sandomierskiém. Z téj Maurycy, miał trzech synów: Piotra, Mikołaja i Jana, którym w roku jeszcze 1596 babka ich Barbara z Mlekickich, wdowa po Marcinie Gulińskim, dobra całkowite Gulin i Wolę Gulińską na dziedzictwo darowała.

Ижицкіе, поселившіеся издавна въ Люблинскомъ Воеводствѣ. Даніилъ Ижицкій былъ тамъ Земскимъ Судьею и Посломъ отъ Воеводства на Коронномъ Сеймѣ 1642 года, постановленіемъ коего онъ же назначенъ въ Депутаты на Радомскій Коронный Трибуналъ.

Иванъ, Мечникъ Люблинскій, владѣлъ въ 1653 году имѣніемъ Ожаровъ и Воля Ожаровска съ принадлежностями.

Александръ-Яцекъ писался Изъ-Ижицъ и былъ до 1744 года Субделегатомъ Грода Люблинскаго.

Флоріанъ, Ловчій Земли Луковской, владѣлъ имѣніемъ Богуцинъ и Гарбовъ, которое оставилъ въ наслѣдство сыновьямъ своимъ Игнатію и Владиславу въ 1762 году.

Яблонскіе. Никодимъ Яблонскій, Писарь Земскій Нурскій, былъ Посломъ на Сеймѣ 1662 года, на коемъ избранъ изъ Посольской Палаты въ Комисары для разсмотрѣнія споровъ, возникшихъ между Бѣлорусскими жителями Великаго Княжества Литовскаго и войскомъ Коронныхъ и Литовскимъ.

Идій Яблонскій, съ прозвищемъ Рыкачъ, въ 1711 году купилъ у Сршедницкаго имѣніе Гералты-Старе и Нове, по условію заявленному у Брянскихъ Гродскихъ дѣлъ.

Iżycy, oddawna zamieszkali w byłém Województwie Lubelskiém. Tam Daniel, był Sędzią Ziemskim i Posłem z tego Województwa na Sejm Koronny w roku 1642, i przez uchwałę tegoż Sejmu Deputatem na Trybunał Koronny Radomski wyznaczonym został.

Jan, Miecznik Lubelski, dziedziczył w roku 1653 dobra Ożarów i Wolę Ożarowską, z przyległościami.

Aleksander Jacek, z Iżyc się pisał, i był przed rokiem 1744 Subdelegatem Grodu Lubelskiego.

Floryan, Łowczy Ziemi Łukowskiéj, posiadał dobra Bogucin i Garbów, które w roku 1762 synom swoim Ignacemu i Władysławowi w spadku pozostawił.

Jabłońscy. Nikodem Jabłoński, Pisarz Ziemski Nurski, był Posłem na Sejm w r. 1662, na którym z grona Izby Poselskiéj wybrany został Kommissarzem do rozpoznania sporów między mieszkańcami Wielkiego Księstwa Litewskiego, Białoruskiemi a wojskiem Koronném i Litewskiém zaszłych.

Idzi Jabłońsk z przydomkiem Rykacz, w roku 1711 na zasadzie umowy przed Aktami Grodzkiemi Brańskiemi zawartéj, dobra Gierałty stare i nowe od Srzednickiego zakupił.

Карговскіе. Изъ нихъ Казиміръ въ 1699 году заявилъ также у Брянскихъ дѣлъ купчую на имѣніе Каргошинъ; въ послѣдствіи же былъ Гродскимъ Судьею Цѣхановскимъ.

Kargowscy. Z téj rodziny Kaźmirz, również przed aktami Brańskiemi zawarł w roku 1699 umowę o nabycie dóbr ziemskich Kargoszyn nazwanych. Tenże sam był późniéj Sędzią Grodzkim Ciechanowskim.

Кршевскіе, въ Визской Землѣ. Изъ нихъ Станиславъ еще въ 1521 году, въ званіи Подкоморія Визскаго, раздѣлилъ имѣніе между Мѣчковскими.

Krzewscy, w Ziemi Wizkiéj. Z téj rodziny Stanisław Podkomorzy Wizki, wroku jeszcze 1521 pełniąc obowiązki swego urzędu, działy majątku pomiędzy Mieczkowskiemi sporządzone, zatwierdził.

Другіе Кршевскіе, издавна осѣдлые въ прежнемъ Лэнчицкомъ Воеводствѣ. Станиславъ въ 1629 году владѣлъ имѣніемъ Кршевѣ.

Druga rodzina Krzewskich, również oddawna osiadła w dawném Województwie Łęczyckiém z niéj Stanisław w roku 1629 posiadał dobra Krzewie.

Куницкіе, въ прежнемъ Люблинскомъ Воеводствѣ. Изъ нихъ Войтѣхъ, Ловчицъ Хелмскій, въ 1737 году владѣлъ родовымъ имѣніемъ Полихна.

Францискъ, Подкоморій Хелмскій, за доблестныя заслуги оказанныя Монарху и государству, получилъ въ 1793 году орденъ Св. Станислава, а потомъ и орденъ Бѣлаго Орла.

Kuniccy, w dawném Województwie Lubelskiém zamieszkiwali. Z tych pochodzący Wojciech Łowczyc Chełmski, w roku 1737 posiadał dobra dziedziczne Polichna.

Franciszek Podkomorzy Chełmski, za znakomite zasługi dla Monarchy i kraju położone, wr. 1793, naprzód ozdoby orderu Śgo Stanisława, a następnie Orła Białego otrzymał.

Лисовскіе, одна изъ Татарскихъ фамилій, въ Великомъ Княжествѣ Литовскомъ осѣдлыхъ, коимъ на основаніи Сеймовыхъ постановленій дарованы дворянскія права.

Lisowscy, pochodzą z rodzin Tatarskich, w dawném Wielkiém Księstwie Litewskiém osiadłych, i na mocy Uchwał Sejmowych, do równego używania przywilejów wraz z szlachtą przypuszczonych.

Изъ нихъ Давидъ Лисовскій, въ 1714 году, владѣлъ имѣніемъ Студзянки въ Бяльскомъ Повѣтѣ.

Лубковскіе, въ прежнемъ Сандомирскомъ Воеводствѣ. Изъ нихъ Кантъ Лубковскій въ 1773 году получилъ тамъ во владѣніе имѣніе Глинки, уступленное ему въ полную собственность Княземъ Осипомъ Чарторискимъ.

Марковскіе. Члены фамиліи этой поселились въ Мельницкой и Бѣльской Землѣ, также по границѣ прежней Литвы.

Изъ нихъ Валентинъ прежде 1663 года владѣлъ имѣніемъ Марковъ, Калечице, Лопѣнь и другими.

Осипъ, Ротмистръ Королевскихъ войскъ, владѣлъ тамъ имѣніемъ Сасины въ 1688 году.

Станиславъ въ 1728 году подарилъ имѣніе свое Марково, Волька и Груща сыновьямъ своимъ Ивану, Лукѣ и Варѳоломею.

Владиславъ, Чесникъ Вышегродскій, оставилъ въ наслѣдство сыновьямъ своимъ: Антону Войскому Мельницкому, Михаилу, Осипу Ловчему Земли Дрогичинской и Франциску имѣніе Долубовъ и Быстре, которое они въ 1748 году раздѣлили между собою.

Z nich Dawid Lisowski, od roku 1714 dziedziczył dobra Studzianki, w Powiecie Bialskim leżące.

Łubkowscy, w dawném Województwie Sandomierskiém zamieszkiwali. Z tych Kanty, w roku 1773, odziedziczył tamże dobra Glinki, które na zupełną własność przez Józefa Księcia Czartoryskiego ustąpione mu zostały.

Markowscy. Członkowie téj rodziny w Ziemi Mielnickiéj, Bielskiéj i pograniczu dawnéj Litwy osiedli.

Z tych Walenty, przed rokiem 1663 posiadał dobra Marków, Kaleczyce, Łopień i inne.

Józef Rotmistrz wojsk Jego Królewskiéj Mości, posiadał tamże w r. 1688 dobra Ziemskie Sasiny zwane.

Stanisław, dobra swoje Markowo, Wolka i Hruszcza, w roku 1728 darował synom Janowi, Łukaszowi i Bartłomiejowi.

Władysław Cześnik Wyszogrodzki, pozostawił w puściźnie synom swoim: Antoniemu Wojskiemu Mielnickiemu, Michałowi, Józefowi Łowczemu Ziemi Drohickiéj i Franciszkowi, dobra Dołubów i Bystre, które ciż w roku 1748 między siebie rozdzielili.

Осипъ, Стольникъ Мельницкій, въ 1776 году избранъ въ Сеймовые Послы.

Антонъ въ 1755 году владѣлъ имѣніемъ Маркова-велька.

Лаврентій,МечникъДрогичинскій, Сеймовымъ постановленіемъ 1789 года назначенъ въ Коммиссары для установленія подати офяры съ земскихъ имѣній.

Мѣчковскіе, въ Ломжинской Землѣ.

Изъ нихъ Осипъ, въ 1759 году, владѣлъ имѣніемъ Окурово, Ольшево и Млодзяновъ.

Францискъ Мѣчковскій въ 1765 году былъ Кастеляномъ Конарско-Куявскимъ.

Модзелевскіе, въ Мазовіи осѣдлые. Изъ нихъ Сциборъ на-Модзеляхъ въ 1402 году получилъ отъ Князя Ивана Мазовецкаго привиллегію на десять лановъ лѣса, называемаго Соколя-Лонка, — и на этой землѣ основалъ деревню, которая около 1532 года извѣстна подъ имѣніемъ Модзеле-Старе.

Потомки его Сцибора на-Модзеляхъ только съ 1642 года начали писаться Модзелевскими.

Адамъ Модзелевскій, Коморникъ Граничный Черскій, въ 1750 году владѣлъ въ Закрочинской Землѣ имѣніемъ Гзово и Свѣшево.

Józef Stolnik Mielnicki, w roku 1776 obrany był Posłem na Sejm.

Antoni, w roku 1755 był dziedzicem dóbr Markowa-Wielkiego.

Wawrzyniec Miecznik Drohicki, uchwałą Sejmu w roku 1789 na Kommissarza do ustanowienia ofiary z dóbr Ziemskich wyznaczony został.

Mieczkowscy, w Ziemi Łomżyńskiéj.

Z tych Józef, dziedziczył w roku 1759 dobra Okurowo, Olszewo i Młodzianów.

Franciszek Mieczkowski, w roku 1765 był Kasztelanem Konarsko-Kujawskim.

Modzelewscy, w Mazowszu osiedli. Z tych Scibor na Modzelach, w roku 1402 otrzymał przywiléj na 10 łanów Lasu Sokola łąka zwanego, od Jana Księcia Mazowieckiego. Na tym gruncie założył wieś, która około roku 1532 Modzelami Staremi nazywaną była.

Zstępni rzeczonego Scibora na Modzelach dopiero w roku 1642 zaczęli używać nazwiska Modzelewskich.

Adam Modzelewski, Komornik Graniczny Czerski, w roku 1750 posiadał dobra Gzowo i Świeszewo w Ziemi Zakroczymskiéj.

Осипъ изъ-Модзель-Вондолова-и Чапли Модзелевскій купилъ въ 1761 году въ Визской Землѣ имѣніе Брайчево и Хороманы, которое перешло потомъ во владѣніе Яновскихъ, а въ 1766 году выкуплено Войтѣхомъ Модзелевскимъ, Скарбникомъ Визскимъ.

Недабыльскіе, въ Хелмской Землѣ. Изъ нихъ Станиславъ въ 1715 году исправлялъ должность Коморника той Земли.

Осмольскіе, въ Черской Землѣ. Николай Осмольскій, Староста Ульковскій, въ 1772 году купилъ имѣніе Огродзеннце и Сломчинъ.

Изъ другихъ Осмольскихъ, Мартынъ въ 1730 году владѣлъ деревнею Миляново въ Мельницкой Землѣ.

Пюры, въ Мельницкой Землѣ. Изъ нихъ Станиславъ Пюро въ 1739 году продалъ Оссолинскому имѣніе свое Ложки.

Покршивницкіе, въ Цѣхановской Землѣ. Ѳома Покршивницкій въ 1761 году купилъ имѣніе Шлясы-Умѣмы и Шлясы-Згнилки.

Другіе Покршивницкіе, въ прежнемъ Лэнчицкомъ Воеводствѣ осѣдлые. Изъ нихъ Францискъ прежде 1767 года владѣлъ тамъ имѣніемъ Покршивнице.

Józef z Modzel Wądołowa i Czapli Modzelewski, w roku 1761 nabył dobra Brajczewo i Choromany w Ziemi Wizkiéj, które później przeszły w posiadanie Janowskich, i dopiero w roku 1766 przez Wojciecha Modzelewskiego, Skarbnika téjże Ziemi odkupione zostały.

Niedabylscy, mieszkali w Ziemi Chełmskiéj. Z tych Stanisław, w roku 1715, sprawował Urząd Komornika téjże Ziemi.

Osmolscy, rodzina w Ziemi Czerskiéj osiadła. Z téj Mikołaj, Starosta Ulkowski, w roku 1772 nabył dobra Ogrodzienice i Słomczyn.

Inni, jako to: Marcin, w r. 1730 posiadał wieś Milanowo w Ziemi Mielnickiéj.

Piórowie, rodzina w Ziemi Mielnickiéj osiadła. Z niéj Stanisław Pióro, w roku 1739, dobra swoje Łożki, Ossolińskiemu sprzedał.

Pokrzywniccy, w Ziemi Ciechanowskiéj. Z téj rodziny Tomasz, w roku 1761 nabył dobra Szlasy-Umiemy i Szlasy-Zgniłki.

Inni Pokrzywniccy, w dawném Województwie Łęczyckiém osiedli. Z tych Franciszek, przed rokiem 1767 posiadał tamże dobra Pokrzywnicę.

Рутковскіе, въ прежнемъ Плоцкомъ Воеводствѣ. Изъ нихъ Валентинъ въ 1686 году купилъ имѣніе Кроничинъ и Кроничинекъ.

Феликсъ-Владиславъ Рутковскій, Бургравъ Гродскій Бобровницкій, прежде 1727 года владѣлъ тамъ имѣніемъ Тлухово.

Rutkowscy, w dawném Województwie Płockiém. Z tych Walenty, w roku 1686 nabył dobra Kroniczyn i Kroniczynek.

Feliks Władysław, Burgrabia Grodzki Bobrownicki, przed rokiem 1727, posiadał dobra Tłuchowo.

Сѣнницкіе, въ Малой Польшѣ осѣдлые. Веспасіанъ, Подчашій Хелмскій, былъ въ 1676 году Посломъ на Краковскомъ Сеймѣ, на которомъ избранъ отъ Посольской Палаты Коммисаромъ для распространенія дѣйствій Монетнаго Двора.

Siennicey, rodzina w Małéj-Polsce zamieszkała. Wespazyan Podczaszy Chełmski, był w roku 1676 Posłem na Sejm Krakowski i na tymże z grona Izby Poselskiéj do rozwinięcia działań mennicy krajowéj, na Kommissarza wyznaczony.

Скаржинскіе, въ Мазовіи. Иванъ изъ-Скаржина еще въ 1436 году, на основаніи привиллегіи Князя Владислава Мазовецкаго, купилъ имѣніе Юржецъ. Потомки Ивана только съ 1665 года стали писаться Скаржинскими.

Севастьянъ Скаржинскій въ 1668 году владѣлъ имѣніемъ Глинно.

Антонъ, Подвоеводзый Цѣхановскій, въ 1722 году подарилъ сыну своему Станиславу Бургграву Цѣхановскому имѣніе Высоцке.

Войтѣхъ въ 1758 году купилъ имѣніе Слустово.

Павелъ въ 1744 году былъ Бургравомъ Грода Замбровскаго.

Skarzyńscy, w Mazowszu; Jan ze Skarzyna w roku jeszcze 1436 za przywilejem Władysława Księcia Mazowieckiego nabył dobra Jurzec. Zstępni rzeczonego Jana dopiero od roku 1665 zaczęli się pisać Skarzyńskimi.

Sebastyan Skarzyński w r. 1668 posiadał tamże dobra Glinno.

Antoni Podwojewodzy Ciechanowski, w roku 1722 dobra Wysockie darował synowi swemu Stanisławowi, Burgrabiemu Ciechanowskiemu.

Wojciech, w roku 1758 nabył dobra Słustowo.

Paweł, w roku 1744 był Burgrabią Grodu Zambrowskiego.

Семенъ изъ-Скаржина Скаржинскій, Ломжинскій Писарь Земскій и Гродскій, въ 1757 году купилъ имѣніе Богущице-Старе, Кисіолки, Шульки и Корытки;— потомъ въ 1761 г. былъ Посломъ отъ Ломжинской Земли на Сеймѣ Варшавскомъ.

Иванъ, Подкоморій Ломжинскій, въ 1790 году получилъ орденъ Св. Станислава.

Ѳаддей-Семенъ, Скарбникъ Ломжинскій, въ 1793 году былъ Посломъ на Гродненскомъ Сеймѣ.

Станиславъ, поселившійся въ прежнемъ Лэнчицкомъ Воеводствѣ, владѣлъ тамъ въ 1706 году имѣніемъ Гумины-Сэндки.

Нѣкоторые Скаржинскіе жили въ прежнемъ Троцкомъ Воеводствѣ. Изъ нихъ Иванъ, Архитекторъ, въ 1788 году избранъ въ томъ же Воеводствѣ Посломъ на Варшавскій Сеймъ.

Скршинецкіе, въ прежнемъ Лэнчицкомъ Воеводствѣ.

Войтѣхъ Скршинецкій въ 1767 году владѣлъ тамъ имѣніемъ Козубы-Среднѣ.

Матвей въ 1780 году исправлялъ должность Вице-Регента Гродскаго Остршешовскаго.

Шабловскіе, въ Ломжинской Землѣ. Изъ нихъ Владиславъ продалъ въ 1704 году имѣніе Шаблы

Szymon ze Skarzyna Skarzyński Pisarz Ziemski i Grodzki Łomżyński, w roku 1757 kupił dobra Boguszyce Stare, Kisiołki, Szulki i Korytki. Tenże w roku 1761 był z Ziemi Łomżyńskiéj Posłem na Sejm Warszawski.

Jan Podkomorzy wyżéj rzeczonéj Ziemi, w roku 1790 ozdoby orderu Śgo Stanisława otrzymał.

Tadeusz-Szymon Skarbnik Łomżyński, w roku 1793 był Posłem na Sejmie Grodzieńskim.

W dawném Województwie Łęczyckiém osiadł Stanisław, i tam w roku 1706 dziedziczył dobra Guminy-Sędki zwane.

Niektórzy Skarzyńscy w dawném Województwie Trockiém mieszkali. Z nich Jan Budowniczy, w roku 1788 był z tegoż Województwa Posłem na Sejm Warszawski.

Skrzyneccy, w dawném Województwie Łęczyckiém.

Z tych Wojciech, w roku 1767 dziedziczył tamże dobra Kozuby-Średnie.

Maciéj, w roku 1780 sprawował Urząd Vice-Rejenta Grodzkiego Ostrzeszowskiego.

Szabłowscy, w Ziemi Łomżyńskiéj. Władysław, dobra Szabły i Zawady po ojcu swoim Marcinie

и Завады, доставшееся ему отъ отца его Мартына-Казиміра, Войскаго Ржечицкаго.

Шаревичи, въ прежнемъ Подольскомъ Воеводствѣ. Изъ нихъ Станиславъ-Осипъ, на основаніи условія заключеннаго въ 1688 году въ Мельницкомъ Гродѣ, купилъ имѣніе Бутейки.

Томашевскіе, въ прежнемъ Подлясскомъ Воеводствѣ. Изъ нихъ Лука изъ-Томашевицъ Томашевскій въ 1684 году купилъ имѣніе Кленники.

Доминикъ въ 1768 году купилъ тамъ же отъ брата своего Бернарда имѣніе Бодаки и Ольшево.

Изъ другихъ Томашевскихъ, въ прежнемъ Русскомъ Воеводствѣ водворившихся, Иванъ владѣлъ тамъ же въ 1776 году цѣлою деревнею Лукашувка.

Трушковскіе, въ прежнемъ Лэнчицкомъ Воеводствѣ. Изъ нихъ Өедоръ изъ-Трушекъ Трушковскій въ 1761 году купилъ имѣніе Доманевъ и Доманевекъ.

Туробойскіе, въ прежнемъ Равскомъ Воеводствѣ, изъ коихъ Франциcкъ въ 1774 году получилъ тамъ же отъ Короля Станислава Августа, по пожалованію, имѣніе Подскарбице.

Kaźmirzu Wojskim Rzeczyckim odziedziczone, w r. 1704 sprzedał.

Szarewiczowie, w dawném Województwie Podolskiém. Z tych Stanisław Józef, na zasadzie umowy w roku 1688 w Grodzie Mielnickim zawartéj, nabył dobra Butejki.

Tomaszewscy, rodzina w dawném Województwie Podlaskiém osiadła. Z niéj Łukasz z Tomaszewic Tomaszewski w roku 1684 nabył dobra Klenniki.

Dominik, w roku 1768 kupił tamże dobra Bodaki i Olszewo, od brata swego Bernarda.

Druga rodzina Tomaszewskich w dawném Województwie Ruskiém zamieszkała. Tam Jan, w r. 1776 posiadał wieś całkowitą Łukaszówkę.

Truszkowscy, w dawném Województwie Łęczyckiém osiedli. Z tych Teodor z Truszek Truszkowski, w roku 1761 nabył dobra Domaniew i Domaniewek.

Turobojscy, w dawném Województwie Rawskiém zamieszkali. Z tych Franciszek, w roku 1774 miał sobie tamże nadane dobra Podskarbice, przez Króla Stanisława Augusta.

Уздовскіе, въ Закрочимской Землѣ. Изъ нихъ Иванъ въ 1775 году владѣлъ имѣніемъ Бродово-Куце.

Васьневскіе. Андрей Васьневскій, вмѣстѣ съ сыномъ своимъ Антономъ, купилъ въ 1726 году имѣніе Копце въ Мельницкой Землѣ.

Адамъ, жившій въ прежнемъ Плоцкомъ Воеводствѣ, оставилъ по смерти своей имѣніе Васьнево-Гвоздзѣ, которое въ 1773 году раздѣлили между собою сыновья его Матвей и Антонъ.

Зимнохи, въ Мельницкой Землѣ. Изъ нихъ Мартынъ Зимнохъ въ 1770 году совершилъ у дѣлъ Мельницкаго Грода актъ о продажѣ имѣнія своего Боратынецъ Руській и Лядзкій.

Uzdowscy, w Ziemi Zakroczymskiéj osiedli. Z tych Jan, w roku 1775 dziedziczył dobra Brodowo-Kuce.

Waśniewscy. Andrzéj Waśniewski, wraz z synem swoim Antonim, w r. 1726 nabył dobra Kopce w Ziemi Mielnickiéj.

Adam, w Płockiém zamieszkały, zostawił w spadku dobra Waśniewo-Gwoździe, któremi się w roku 1773 synowie jego Maciéj i Antoni podzielili.

Zimnochowie, w Ziemi Mielnickiéj osiedli. Z tych Marcin Zimnoch, w roku 1770 przed aktami Grodu Mielnickiego, zeznał sprzedaż dóbr swoich Boratyniec, Ruski i Ladzki zwanych.

ГЕРБЪ

БОНЬЧА 2.

HERB

BOŃCZA 2.

Въ голубомъ полѣ бѣлый единорогъ, пересѣченный золотымъ полумѣсяцомъ, рогами вправо, нѣсколько вверхъ обращеннымъ; у верхняго рога три золотыя шестиконечныя звѣзды, въ видѣ треугольника обращеннаго основаніемъ внизъ.

Въ навершьѣ шлема выходящій бѣлый единорогъ, вправо.

Употребляютъ его:

Мясковскіе, поселившіеся въ Великой Польшѣ. Войтѣхъ изъ-Мяскова Мясковскій, въ 1642 году, владѣлъ имѣніемъ Сѣржпово, Вольшево и Неташково.

Левъ, Кастелянічъ Лендзкій, въ 1761 году купилъ тамъ же имѣніе Осѣкъ.

W polu niebieskiém biały jednorożec przecięty złotym księżycem, rogami w prawo nieco ku górze obróconym; przy górnym rogu trzy gwiazdy sześciopromienne złote, w trójkąt, podstawą ku dołowi ułożone.

W szczycie hełmu pół jednorożca białego w prawo.

Używają go:

Miaskowscy, w Wielkopolsce. Wojciech z Miaskowa Miaskowski, w roku 1642 posiadał dobra Sierzpowo, Wolszewo i Nietaszkowo.

Leon, Kasztelanic Lędzki w roku 1761 nabył tamże dobra Osiek.

Стемпинскіе, первоначально въ Бѣльской Землѣ осѣдлые. Изъ нихъ Войтѣхъ Павловъ сынъ еще въ 1694 году владѣлъ тамъ земскимъ имѣніемъ Трщецины и Гоголе.

Stępińscy, rodzina w Ziemi Bielskiéj pierwotnie osiadła. Z nich Wojciech syn niegdy Pawła, w roku jeszcze 1694 dziedziczył tamże dobra ziemskie Trzeciny i Gogole.

ГЕРБЪ

БОНЬЧА 3.

HERB

BOŃCZA 3.

Въ голубомъ полѣ единорогъ бѣлый, на шеѣ котораго зеленый вѣнокъ. Въ навершьѣ шлема пять строусовыхъ перьевъ.

Употребляютъ его:

Рутковскіе, происходящіе отъ Секретаря Короля Станислава Августа, Станислава Рутковскаго, коему за отличныя заслуги пожалованъ вышеописанный гербъ, вмѣстѣ съ потомственнымъ дворянствомъ, Королевскою грамотою данною 13 Декабря 1782 года.

W polu niebieskiém biały jednorożec, z zielonym wieńcem na szyi. W szczycie hełmu pięć piór strusich.

Używają go:

Rutkowscy. Pochodzą od Stanisława Sekretarza Królewskiego, któremu herb powyższy wraz z dziedzicznem szlachectwem za znakomite zasługi nadany został, dyplomem Króla Stanisława Augusta z dnia 13 Grudnia 1782 roku.

ГЕРБЪ

БОНЬЧА 4.

HERB

BOŃCZA 4.

Въ красномъ полѣ единорогъ бѣлый, вправо. Въ навершьѣ шлема выходящій бѣлый же единорогъ, вправо.

Употребляютъ его:

Скаржинскіе, въ прежнемъ Равскомъ Воеводствѣ поселившіеся. Изъ нихъ Александръ, Ловчій Бржезинскій, съ 1755 года владѣлъ имѣніемъ Студзѣнице и Лазиска.

Юрій Скаржинскій, Подстароста Сохачевскій, въ 1790 году пожалованъ кавалеромъ ордена Св. Станислава.

W polu czerwoném biały jednorożec w prawo. W szczycie hełmu pół jednorożca białego w prawo.

Używają go:

Skarzyńscy, rodzina w dawném Województwie Rawskiém rozkrzewiona. Z téj Aleksander Łowczy Brzeziński, od roku 1755 dziedziczył dobra Studzienice i Łaziska.

Jerzy Podstarosta Sochaczewski, w roku 1790 ozdoby Orderu Śgo Stanisława otrzymał.

ГЕРБЪ

БОНТАНИ.

HERB

BONTANI.

Въ голубомъ полѣ рука въ бѣломъ рукавѣ, влѣво, держащая стрѣлу желѣзкомъ вверхъ; надъ локтемъ руки красный кавалерскій крестъ, подъ локтемъ же золотой полумѣсяцъ рогами вправо. Въ навершьѣ шлема пять строусовыхъ перьевъ.

Употребляютъ его:

Бонтани, предки которыхъ издавна пользовались дворянскими правами и, на основаніи оныхъ, не только владѣли землями, но и роднились съ другими значительными въ краѣ фамиліями. Формально однако возведены въ дворянство Михаилъ и Казиміръ только въ 1785 году, грамотою Короля Станислава Августа.

W polu niebieskiém ręka w białém ubraniu, w lewo, strzałę ostrzem ku górze trzymająca; nad łokciem krzyż kawalerski czerwony, pod łokciem zaś księżyc złoty rogami w prawo. W szczycie hełmu pięć piór strusich.

Używają go:

Bontaniowie, rodzina ta od dawna używała w Królestwie Polskiém przywilejów szlacheckich, i nietylko że na ich zasadzie dobra ziemskie posiadała, ale i ze znakomitemi w kraju innemi rodzinami w związki pokrewieństwa wchodziła. Formalne atoli nadanie szlachectwa, otrzymali dopiero Michał i Kaźmirz bracia Bontaniowie Dyplomem Króla Stanisława Augusta z roku 1785.

ГЕРБЪ

БОРКЕВИЧЪ.

HERB

BORKIEWICZ.

Щитъ разсѣченъ по поламъ; въ верхнемъ его золотомъ полѣ полъ-орла чернаго, вправо; въ нижнемъ же, красномъ, оленья голова. Въ навершьѣ шлема пять строусовыхъ перьевъ; изъ нихъ первое, третее и пятое желтыя, второе черное, а четвертое красное.

Употребляютъ его:

Боркевичи, въ прежнемъ Краковскомъ Воеводствѣ осѣдлые. Таковой гербъ, вмѣстѣ съ потомственнымъ дворянствомъ, пожалованъ Осипу-Каласантію, Михаилу и Франциску братьямъ Боркевичамъ, грамотою Франциска II Императора Римскаго Короля Галиціи и Лодомеріи, данною 28 Генваря 1802 года.

Tarcza w połowie ścięta; w górném polu złotém, pół-orła czarnego w prawo, w dolném zaś czerwoném głowa jelenia.— W szczycie hełmu pięć piór strusich; z tych pierwsze, trzecie i piąte żółte, drugie czarne, a czwarte czerwone.

Używają go:

Borkiewiczowie, w dawném Województwie Krakowskiém zamieszkali. Z tych Józef Kalasanty, Michał i Franciszek trzéj bracia Borkiewiczowie, Dyplomem Cesarza Rzymskiego Króla Galicyi i Lodomeryi Franciszka II z dnia 28 Stycznia 1802 roku, mieli sobie nadane szlachectwo dziedziczne wraz z powyższym herbem

ГЕРБЪ

БОРМАНЪ.

HERB

BORMANN.

Въ голубомъ полѣ золотой левъ въ коронѣ, на лугу, влѣво, держащій стрѣлу желѣзкомъ вверхъ. Въ навершьѣ шлема пять строусовыхъ перьевъ.

Употребляютъ его:

Борманы, доказавшіе происхожденіе свое отъ Христіана-Августа Бормана, Капитана Пинскаго Регимента, котораго Король Польскій Станиславъ Августъ возвелъ въ потомственные дворяне, за непоколебимую вѣрность Престолу и военныя заслуги, грамотою данною 26 Апрѣля 1769 года, и пожаловалъ ему вышеописанный гербъ.

W polu niebieskiém lew złoty z koroną, na murawie w lewo, strzałę ostrzem do góry trzymający. W szczycie hełmu pięć piór strusich.

Używają go:

Bormanowie, wywiedli swoje pochodzenie od Krystyana-Augusta Bormann Kapitana w Regimencie Pińskim, któremu Stanisław August Król Polski, za niezachwianą wierność do Tronu i zasługi wojskowe, Dyplomem z dnia 26 Kwietnia 1769 roku, szlachectwo dziedziczne wraz z powyżéj opisanym herbem nadał.

ГЕРБЪ

БОРСКІЙ.

HERB

BORSKI.

Въ красномъ полѣ нога до колѣна, вправо, пронзенная сверху внизъ стрѣлою влѣво. Въ навершьѣ шлема орлиное крыло ребромъ вправо.

Употребляютъ его:

Борскіе, въ прежнемъ Калишскомъ Воеводствѣ водворившіеся. Изъ нихъ Войтѣхъ владѣлъ въ Гнѣзненскомъ Повѣтѣ имѣніемъ Сѣнна, которое въ 1753 году продалъ Монковскому.

W polu czerwoném noga po kolano, w prawo, strzałą z góry na dół ku lewemu przeszyta. W szczycie hełmu skrzydło orle barkiem w prawo.

Używają go:

Borscy, w dawném Województwie Kaliskiém. Z tych Wojciech Borski, posiadał dobra Sienna w Powiecie Gnieźnieńskim leżące, które w r. 1753 sprzedał Mąkowskiemu.

ГЕРБЪ БОСАКЪ.

HERB BOSAK.

Въ щитѣ пересѣченномъ на двѣ части, изъ коихъ верхняя голубаго, а нижняя золотаго цвѣта, левъ полузолотой и полуголубой, вправо, держащій передъ собою багоръ. Въ навершьѣ шлема выходящій золотой левъ съ багромъ, вправо.

Вышеописанный гербъ вмѣстѣ съ потомственнымъ дворянствомъ Всемилостивѣйше пожалованъ за доблестныя заслуги тремъ братьямъ Гауке: Маврикію Генералъ-Лейтенанту Польскихъ войскъ, Осипу Подполковнику Главнаго Штаба тѣхъже войскъ и Людовику Статсъ-Референдарію, Высочайшею грамотою Государя Императора и Царя НИКОЛАЯ I данною во 2 (14) день Февраля 1826 года.

Na tarczy w połowie ściętéj, od góry niebieskiéj, od dołu złotéj, lew w połowie złoty, w połowie niebieski, w prawo, trzymający przed sobą bosak. W szczycie hełmu pół lwa złotego z bosakiem w prawo.

Herb powyższy wraz z dziedzicznćm szlachectwem Najłaskawiéj nadany został trzem braciom Hauke, to jest: Maurycemu Jenerałowi Dywizyi, Józefowi Podpułkownikowi Sztabu Głównego byłych Wojsk Polskich, i Ludwikowi Referendarzowi Stanu, za znakomite ich zasługi dla kraju, Dyplomem Najjaśniejszego Cesarza i Króla MIKOŁAJA I dnia 2 (14) Lutego 1826 roku.

ГЕРБЪ

БОЖАВОЛЯ.

HERB

BOŻAWOLA.

Въ голубомъ полѣ подкова передкомъ вверхъ; на передкѣ и въ подковѣ по серебряному кавалерскому кресту; внизу золотой полумѣсяцъ, рогами вверхъ. Въ навершьѣ шлема три строусовыя пера.

Употребляютъ его:

Гонсецкіе, въ прежнемъ Плоцкомъ Воеводствѣ. Изъ нихъ Антонъ въ 1731 году владѣлъ имѣніемъ Гонски.

Гурскіе. Александръ Гурскій, Писарь Гродскій Гостынскій, въ послѣдствіи же Мечникъ Брежзинскій, владѣлъ имѣніемъ Піотровъ, Горки и Стршегоцинъ, которое по его смерти, въ 1768 году, раздѣлили между собою сыновья его Ѳома, Валентинъ и Карлъ.

W polu niebieskiém podkowa barkiem do góry; na barku i w podkowie krzyż kawalerski srebrny, niżéj księżyc złoty rogami w górę. W szczycie hełmu trzy pióra strusie.

Używają go:

Gąseccy, w dawném Województwie Płockiém zamieszkali. Z tych Antoni, dobra Gąski w roku 1731 posiadał.

Górscy; Aleksander, Pisarz Grodzki Gostyński, a późniéj Miecznik Brzeziński, dziedziczył dobra Piotrów, Górki i Strzegocin, któremi się w roku 1768 synowie: Tomasz, Walenty i Karól po śmierci ojca podzielili.

Казиміръ Гурскій въ 1790 году избранъ обывателями Земли Рожанской въ Послы на Сеймъ.

Коморовскіе, изъ коихъ Адамъ изъ-Коморова Коморовскій былъ прежде 1694 года Ловчимъ Земли Буской.

Ровинскіе, въ прежнемъ Познанскомъ Воеводствѣ. Изъ нихъ Матвей въ 1791 году владѣлъ деревнею Свиняры.

Ржечковскіе, въ прежнемъ Мазовецкомъ Воеводствѣ. Изъ нихъ Степанъ изъ-Ржечекъ-Ржимовъ Ржечковскій купилъ въ 1690 году имѣніе Рембовко-Жачки, въ Цѣхановской Землѣ состоявшее.

Kaźmirz, w roku 1790 wybrany został Posłem na Sejm przez Obywateli Ziemi Rożańskiéj.

Komorowscy. Z téj rodziny Adam z Komorowa Komorowski, był przed rokiem 1694 Łowczym Ziemi Buskiéj.

Rowińscy, w dawném Województwie Poznańskiém. Z tych Maciéj, w roku 1791 wieś Swiniary posiadał.

Rzeczkowscy, rodzina w dawném Województwie Mazowieckiém osiadła. Z téj Stefan z Rzeczek Rzymów Rzeczkowski, w roku 1690 dobra Rębowko-Rzaczki w ziemi Ciechanowskiéj położone, nabył.

ГЕРБЪ

БОЖАВОЛЯ 2.

HERB

BOŻAWOLA 2.

Въ красномъ полѣ подкова передкомъ вверхъ; на передкѣ и въ подковѣ по серебряному кавалерскому кресту. Въ навершьѣ шлема дворянская корона.

W polu czerwoném podkowa barkiem do góry; na barku i w podkowie krzyż kawalerski srebrny. W szczycie hełmu sama korona szlachecka.

Употребляютъ его:

Познанскіе, происходящіе отъ Осипа-Павла Познанскаго, которому оный гербъ пожалованъ въ 1765 году, вмѣстѣ съ потомственнымъ дворянствомъ, грамотою Короля Польскаго Станислава Августа.

Używają go:

Poznańscy, pochodzący od Józefa-Pawła Poznańskiego Cześnika Parnawskiego, któremu herb powyższy wraz z dziedzicznėm szlachectwem, nadany został w roku 1765 Dyplomem Króla Polskiego Stanisława Augusta.

ГЕРБЪ БОЖЕЗДАРЖЪ.

HERB BOŻEZDARZ.

Въ голубомъ полѣ серебряный крестъ, на концахъ котораго по одной черной лиліи. Въ навершьѣ шлема пять павлиныхъ перьевъ, а на нихъ подобный какъ въ щитѣ крестъ съ лиліями.

W polu niebieskiém krzyż srebrny; na jego ramionach po jednéj lilii czarnéj. W szczycie hełmu pięć piór pawich, a na nich podobny jak w tarczy krzyż z liliami.

Употребляютъ его:

Вечорковскіе, въ прежней Великой Польшѣ осѣдлые, изъ нихъ Мартынъ въ 1717 году исправлялъ тамъ должность Регента Земскаго Кцынскаго.

Używają go:

Wieczorkowscy. Rodzina ta zamieszkiwała w dawnéj Wielkopolsce, gdzie w roku 1717 Marcin urząd Regenta ziemskiego Kcyńskiego sprawował.

ГЕРБЪ

БРЕЗА.

HERB

BREZA.

Щитъ трехпольный; правое поле красное, лѣвое голубое, а нижнее серебряное. Надъ щитомъ дворянская корона безъ шлема.

Употребляютъ его:

Брезы, родомъ изъ прежняго Калишскаго Воеводства, въ которомъ Иванъ-Доминикъ Бреза, сынъ Адама Кастеляна Саноцкаго, владѣлъ имѣніемъ Домброва въ 1717 году.

Tarcza ku dołowi roztrojona; w prawéj części czerwona, w lewéj niebieska, w klinie srebrna. Nad nią korona szlachecka bez hełmu.

Używają go:

Brezowie, pochodzący z dawnego Województwa Kaliskiego, w którém Jan Dominik syn niegdy Adama Brezy Kasztelana Sanockiego, w roku 1717 dobra Dąbrowę dziedziczył.

ГЕРБЪ

БРИНКЕНЪ.

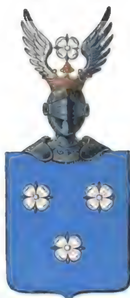

HERB

BRINCKEN.

Въ голубомъ полѣ три бѣлыя розы, расположенныя треугольникомъ, коего вершина внизъ. Въ навершьѣ шлема два орлиныя крыла, справа бѣлое, а слѣва голубое; между ними бѣлая роза.

Употребляютъ его:

Бринкены, происходящіе отъ Юлія Бринкена, который состоя Форштмейстеромъ на службѣ въ Герцогствѣ Брауншвейгскомъ, былъ вызванъ оттуда по распоряженію Намѣстника Царства Польскаго въ 1818 году, какъ опытный и искусный лѣсоводъ, и назначенъ Главнымъ Лѣсничимъ въ Царствѣ.

Въ дворянскія же книги Царства внесенъ на основаніи 17 статьи, пункта *a*, Положенія о Дворянствѣ

W polu niebieskiém trzy róże białe w trójkąt, wierzchołkiem na dół zwrócony. W szczycie hełmu dwa skrzydła orle, prawe białe, a lewe niebieskie; pomiędzy niemi róża biała.

Używają go:

Brinckenowie. Z téj rodziny Juliusz Brincken, Nadleśny Rządowy w Księstwie Brunświckiém jako biegły w zawodzie Leśnictwa, przez rozporządzenie Księcia Namiestnika Królewskiego, w roku 1818 na urząd Naczelnego Nadleśnego powołany został.

Tenże jest do Ksiąg Szlachty Królestwa wpisany, na zasadzie Artykułu 17 ustępu *a*, prawa o Szlache-

1836 года, какъ состоявшій въ числѣ Бароновъ по списку въ 1824 году обнародованному.

ctwie z roku 1836, jako znajdujący się na liście Baronów w roku 1824 ogłoszonéj.

ГЕРБЪ

БРОХВИЧЪ 2 (a).

Въ серебряномъ полѣ олень, вправо. Въ навершьѣ шлема павлиный хвостъ.

Употребляютъ его:

Рогойскіе, изъ коихъ Адамъ въ 1761 году назначенъ Королемъ Августомъ III въ должность Скарбника прежняго Хелминскаго Воеводства. Александръ, Ловчій Быдгощскій, купилъ въ 1769 году деревню Калембина въ Сандомирскомъ Воеводствѣ.

(a) Въ прежнихъ Гербовникахъ находится также гербъ Брохвичъ 1-й различающійся тѣмъ отъ втораго, что въ немъ олень влѣво и съ короною на шеѣ; но съ такимъ гербомъ никто въ Герольдіи дворянства своего не доказывалъ.

HERB

BROCHWICZ 2 (a).

W polu srebrném, jeleń w prawo. W szczycie hełmu, ogon pawi.

Używają go:

Rogójscy. Z rodziny téj Adam, w roku 1761 mianowany był Skarbnikiem dawnego Województwa Chełmińskiego, przez Króla Augusta III. Aleksander Łowczy Bydgoski, w roku 1769 kupił wieś Kalembinę, w dawném Województwie Sandomierskiém leżącą.

(a) W dawnych herbarzach umieszczony jest także herb Brochwicz I, tém się od drugiego różniący, że ma jelenia w lewo z koroną na szyi. Z tym herbem atoli nikt się przed Heroldyą Królestwa nie legitymował.

Вояковскіе. Иванъ Вояковскій въ 1669 году былъ Ротмистромъ, а въ 1695 году Подкоморіемъ Перемышльской Земли. Другой Иванъ Вояковскій, Подстолій Новогродскій, въ 1744 году купилъ тамъ имѣніе Подгородце, Сопотъ и Емельницу. Гаспарій Капитанъ, Яцекъ Поручикъ Коронныхъ войскъ и Иванъ Стольникъ Венденскій, наслѣдовавъ послѣ отца своего Сигизмунда изъ-Ржеплина Вояковскаго Стольника Заторскаго имѣніе Талюбы и Руды въ Черской Землѣ, продали оное въ 1774 году.

Осипъ Вояковскій въ 1788 году былъ Субделегатомъ и Бургравомъ Остршешовскаго Грода.

Wojakowscy. Jan Wojakowski w roku 1669 był Rotmistrzem, a w roku 1695 Podkomorzym Ziemi Przemyślskiéj. Inny Jan Wojakowski, Podstoli Nowogrodzki, w roku 1744 nabył tamże dobra Podhorodce, Sopot i Jemielnicę.— Kacper Kapitan, Jacek Porucznik Wojsk Koronnych, i Jan Stolnik Wendeński, odziedziczywszy po ojcu swym Zygmuncie z Rzeplina Wojakowskim Stolniku Zatorskim, dobra Taluby i Rudy w Ziemi Czerskiéj leżące, takowe w roku 1774 sprzedali.

Józef Wojakowski, w roku 1788 był Subdelegatem i Burgrabią Grodu Ostrzeszowskiego.

ГЕРБЪ

БРОХВИЧЪ 2 b.

HERB

BROCHWICZ 2 b.

Щитъ съ тѣми же изображеніями, какія въ гербѣ Брохвичъ 2. Въ навершьѣ шлема пять строусовыхъ перьевъ.

W tarczy te same godła jak w herbie Brochwicz 2. W szczycie hełmu pięć piór strusich.

Употребляютъ его:

Парасѣвичи, въ прежнемъ Волынскомъ Воеводствѣ осѣдлые, изъ коихъ Яковъ въ 1707 году купилъ имѣніе Терещовъ.

Потканскіе, родомъ изъ Сандомирскаго Воеводства, гдѣ исправляли разныя должности. Осипъ, въ 1757 году, былъ Кастеляномъ Радомскимъ. Антонъ изъ-Потканы Потканскій, Подкоморій Сандомирскаго Воеводства, пожалованъ въ 1774 году Кавалеромъ ордена Св. Станислава. Александръ, Староста Радомскій, въ 1778 году былъ избранъ Посломъ на Варшавскій Сеймъ.

Używają go:

Parasiewiczowie, rodzina w dawném Województwie Wołyńskiém zamieszkała. Z téj Jakób, w r. 1707 nabył dobra Tereszczów.

Potkańscy, pochodzący z Województwa Sandomierskiego, gdzie różne piastowali urzędy. Józef, w roku 1757 był Kasztelanem Radomskim. Antoni z Potkany Potkański Podkomorzy Sandomierskiego Województwa, w roku 1774 ozdoby Orderu Śgo Stanisława otrzymał. Aleksander Starosta Radomski, w roku 1778 obrany był Posłem na Sejm Warszawski.

ГЕРБЪ БРОХВИЧЪ 3.

HERB BROCHWICZ 3.

Въ золотомъ полѣ, полъ-оленя золотаго, вправо, на золотомъ полумѣсяцѣ, обращенномъ рогами къ нижнему лѣвому углу

W polu złotém, pół jelenia złotego w prawo, na złotym księżycu rogami ku lewemu dolnemu kątowi tarczy skierowa-

щита; подъ полумѣсяцемъ золотая шестиконечная звѣзда. Въ навершьѣ шлема три павлиныя пера; на нихъ золотой полумѣсяцъ рогами внизъ, а подъ полумѣсяцемъ такаяже звѣзда.

Употребляютъ его:

Левинскіе, родомъ изъ прежней Прусской провинціи. Мартынъ Левинскій, въ 1733 году, былъ Посломъ отъ той Провинціи на Варшавскомъ Сеймѣ и подалъ голосъ въ пользу Короля Августа III.

nym; pod księżycem złota gwiazda sześciopromienna. W szczycie hełmu trzy pióra pawie, na nich złoty księżyc rogami na dół, a pod nim takaż gwiazda.

Używają go:

Lewińscy, rodzina z dawnéj Prowincyi Pruskiéj pochodząca. Marcin Lewiński, w roku 1733 był Posłem na Sejmie Warszawskim, na którym za wyborem Króla Augusta III głosował.

ГЕРБЪ БРОДЗИЦЪ.

HERB BRODZIC.

Въ красномъ полѣ три золотые креста, выходящіе изъ золотаго кольца, два къ верхнимъ угламъ щита, а третій прямо внизъ. Въ навершьѣ шлема пять строусовыхъ перьевъ.

W polu czerwoném trzy krzyże złote, dwa ku górnym kątom tarczy, trzeci zaś prosto na dół, ze złotéj obręczy wychodzące. W szczycie hełmu pięć piór strusich.

Употребляютъ его:

Боньковскіе, въ прежнемъ Плоцкомъ Воеводствѣ осѣдлые. Изъ нихъ Валентинъ, Скарбникъ того Воеводства, въ послѣдствіи Чесникъ Земли Завскршинской, въ 1765 году владѣлъ имѣніемъ Радзымовице и Гелчинко

Францискъ, Подстолій Раціонжскій, въ 1786 году, получилъ должность Подчашаго Завскршинской Земли.

Бородзичи, въ прежнемъ Троцкомъ Воеводствѣ, изъ коихъ Михаилъ-Казиміръ Бородзичъ, Подчашій Брацлавскій, въ 1697 году исправлялъ должность Каптуроваго Судьи Троцкаго Воеводства.

Дыбовскіе. Иванъ Дыбовскій въ Варшавской Землѣ владѣлъ имѣніемъ Мокре, которое въ 1663 году раздѣлено между сыновьями его Иваномъ и Мартыномъ.

Куржонтковскіе, въ Земляхъ принадлежавшихъ къ прежней Мазовіи. Изъ нихъ Лука въ 1678 году владѣлъ въ Землѣ Варшавской земскимъ имѣніемъ Попѣле.

Павелъ, Каликстъ, Ѳома и Семенъ, родные братья, продали въ 1759 году доставшееся имъ отъ

Używają go:

Bońkowscy, rodzina w dawném Województwie Płockiém osiadła. Z téj Walenty, Skarbnik tegoż Województwa, a późniéj Cześnik Ziemi Zawskrzyńskiéj, w roku 1765 posiadał dobra Radzymowice i Giełczynko.

Franciszek Podstoli Raciążski, w roku 1786 otrzymał urząd Podczaszego Ziemi Zawskrzyńskiéj.

Borodziczowie, w dawném Województwie Trockiém zamieszkali. Z tych Michał-Kaźmirz Borodzicz Podczaszy Bracławski, w roku 1697 sprawował urząd Sędziego Kapturowego Województwa Trockiego.

Dybowscy. W Ziemi Warszawskiéj Jan posiadał dobra Mokre, które w roku 1663 pomiędzy synów jego Jana i Marcina rozdzielone zostały.

Kurzątkowscy, w Ziemiach do dawnego Mazowsza należących osiedli. Łukasz Kurzątkowski, w roku 1678 posiadał dobra ziemskie Popiele w Ziemi Warszawskiéj.

Paweł, Kalikst, Tomasz i Szymon bracia rodzeni, sprzedali w r. 1759 dobra Kurzątki, Byczki i Rogale,

отца Войтѣха, имѣніе Куржонтки, Бычки и Рогале въ Ломжинской Землѣ.

Липинскіе, въ прежнемъ Мазовецкомъ Воеводствѣ. Изъ нихъ Станиславъ, Каменецкій Подписарь Гродскій и Земскій, въ 1765 году продалъ имѣніе Здѣборжъ-велькій и малый, иначе Скорки, наслѣдованное имъ послѣ отца своего Ивана, Войскаго Нурской Земли.

Лоскіе, въ Варшавской Землѣ. Францискъ-Алоизій, Судья и Подстароста Варшавскаго грода, въ 1699 году былъ Сеймовымъ Посломъ, а въ 1726 году исправлялъ должность Подкоморія Земли Варшавской.

Нойшевскіе, изъ коихъ Адамъ въ 1786 году, назначенъ Королемъ Станиславомъ-Августомъ въ должность Скарбника Городельскаго.

Остршиковскіе, въ прежнемъ Плоцкомъ Воеводствѣ. Изъ нихъ Иванъ въ 1726 году владѣлъ имѣніемъ Сатково-вельке, доставшимся ему отъ отца его Маркіана.

Валентинъ и Казиміръ въ 1763 году наслѣдовали тамъ же, послѣ отца своего Мартына, имѣніе Остршиковъ и Остршиковко.

Пилитовскіе, изъ коихъ Матвей прежде 1754 года владѣлъ

po ojcu swoim Wojciechu odziedziczone, a w Ziemi Łomżyńskiéj leżące.

Lipińscy, w dawném Województwie Mazowieckiém. Stanisław Podpisarz Grodzki i Ziemski Kamieniecki, w roku 1765 sprzedał dobra Zdzieborz wielki i mały, albo Skórki zwane, po ojcu swym Janie Wojskim Ziemi Nurskiéj, na siebie spadłe.

Łoscy, w Ziemi Warszawskiéj. Franciszek Alojzy Sędzia i Podstarosta Grodu Warszawskiego, w roku 1699 był Posłem na Sejm. Tenże sam w roku 1726 piastował urząd Podkomorzego téjże Ziemi.

Nojszewscy. Z téj rodziny Adam, w roku 1786 przez Króla Stanisława Augusta, był mianowany Skarbnikiem Horodelskim.

Ostrzykowscy, w dawném Województwie Płockiém. Z tych Jan w roku 1726 posiadał dobra Satkowo wielkie, po ojcu swym Marcyanie odziedziczone.

Walenty zaś i Kaźmirz, w roku 1763 odziedziczyli tamże po ojcu swoim Marcinie, dobra Ostrzyków i Ostrzykówko.

Pilitowscy, w Ziemi Zakroczymskiéj. Mateusz, do roku 1754

въ Закрочимской Землѣ имѣніемъ Высоцке съ принадлежностями.

Пинскіе, въ прежнемъ Калишскомъ Воеводствѣ. Изъ нихъ Осипъ въ 1756 году купилъ тамъ земское имѣніе Дембовецъ.

Ржимскіе, предки коихъ владѣли имѣніемъ Мыстки-Ржимъ въ Дрогичинской Землѣ.

Восинскіе, въ прежнемъ Сандомирскомъ Воеводствѣ. Тамъ Войтѣхъ, Стольникъ Гостынскій, въ 1768 году купилъ имѣніе Сулишовъ.

Врочинскіе. Изъ нихъ Иванъ, Чесникъ Луковскій, въ 1728 году, владѣлъ земскимъ имѣніемъ Вроцѣне въ Бѣльской Землѣ.

Захаркевичи. Изъ нихъ Осипъ-Лаврентій, исполняя обязанность возложенную Сеймовымъ постановленіемъ 1768 года на отца его Войтѣха Регента Земскаго Бржесць-Куявскаго, доказалъ дворянское происхожденіе свое въ бывшей Депутаціи Сената Царства Польскаго, опредѣленіе которой удостоилось Высочайшаго утвержденія Блаженныя памяти Государя Императора и Царя Александра I въ 10 (22) день Февраля 1820 года.

posiadał dobra Wysockie z przyległościami.

Pińscy, rodzina w dawném Województwie Kaliskiém osiadła. Z téj Józef w roku 1756 nabył tamże dobra Ziemskie Dembowiec.

Rzymscy, w Ziemi Drohickiéj, dobra Ziemskie Mystki-Rzym posiadali.

Wosińscy, w dawném Województwie Sandomierskiém zamieszkali. Tam Wojciech Stolnik Gostyński, w roku 1768 kupił dobra Suliszów.

Wroczyńscy. Jan Cześnik Łukowski, w roku 1728 posiadał dobra Ziemskie Wrocienie w Ziemi Bielskiéj położone.

Zacharkiewiczowie. Z téj rodziny Józef Wawrzyniec, dopełniając obowiązku Uchwałą Sejmu z roku 1768 na ojca jego Wojciecha Zacharkiewicza Rejenta Ziemskiego Brzesko-Kujawskiego włożonego, pochodzenie swoje z dawnéj Szlachty, przed byłą Deputacyą Senatu Królestwa Polskiego udowodnił. Przychylna w tym względzie decyzya rzeczonéj Deputacyi przez Wiekopomnéj pamięci Najjaśniejszego Cesarza i Króla Aleksandra I w dniu 10 (22) Lutego 1820 roku potwierdzoną została.

Завадскіе, въ Цѣхановской Землѣ Ѳома владѣлъ тамъ, съ правомъ полной собственности, дворянскимъ имѣніемъ Вильковус-мнѣйше, которое въ 1768 году пожаловано ему Королевскою привилегіею по такъ называемому выморочному праву (Jure Caduco).

Жоховскіе, въ прежнемъ Плоцкомъ Воеводствѣ осѣдлые. Изъ нихъ Николай, Мечникъ Цѣхановскій, въ 1674 году подалъ голосъ въ пользу избранія Яна Собѣскаго на Польскій престолъ.

Францискъ, въ 1706 году, владѣлъ тамъ имѣніемъ Жохувекъ-Косцѣльный.

Ѳома, въ 1733 году, владѣлъ имѣніемъ Жоховко.

Матвей, Подстолій Стародубовскій, въ 1728 году владѣлъ земскимъ имѣніемъ Жохи-вельке, Жохи-мале, Шостаки и Бродзенцино.

Изъ другихъ Жоховскихъ: Христофоръ въ 1677 году владѣлъ имѣніемъ Жохи-старе, Жохи-нове и Жохи-Тыборы въ Бѣльской Землѣ.

Яковъ, въ 1713 году, продалъ имѣніе свое Хроновекъ въ Сандомирскомъ Воеводствѣ.

Францискъ, въ 1730 году, былъ владѣльцемъ земскаго имѣнія Волька, состоявшаго въ Дрогичинской Землѣ.

Zawadzcy, z Ziemi Ciechanowskiéj. Tomasz, posiadał tamże prawem zupełnéj własności dobra szlacheckie Wilkowuje mniejsze, które mu w roku 1768 przywilejem Królewskim prawem Kaduka (Jure Caduco) zwanym, nadane zostały.

Żochowscy, w dawném Województwie Płockiém. Z téj rodziny Mikołaj Miecznik Ciechanowski, w roku 1674 za wyborem Jana Sobieskiego na Króla Polskiego głosował.

Franciszek, w roku 1706 dziedziczył tamże dobra Żochówek-Kościelny.

Tomasz, w roku 1733 posiadał dobra Żochówko.

Maciéj Podstoli Starodubowski, w roku 1728 posiadał dobra ziemskie Żochy-wielkie, Żochy-małe, Szostaki i Brodzięcino.

Z innéj rodziny: Krzysztof, w roku 1677 dziedziczył dobra Żochy-stare, Żochy-nowe i Żochy-Tybory, w Ziemi Bialskiéj.

Jakób, w roku 1713 sprzedał dobra swoje Chronówek, w dawném Województwie Sandomierskiém leżące.

Franciszek zaś, do roku 1730 był dziedzicem dóbr Ziemskich Wólka, w Ziemi Drohickiéj położonych.

ГЕРБЪ БРОНИКОВСКІЙ ИЛИ ОСЕНКЪ.

HERB BRONIKOWSKI CZYLI OSĘK.

Въ красномъ полѣ багоръ, крюкомъ къ правому верхнему углу щита. Въ навершьѣ шлема три строусовыя пера.

Употребляютъ его:

Брониковскіе, въ прежнихъ Калишскомъ и Сѣрадскомъ Воеводствахъ. Изъ нихъ Владиславъ въ 1730 году владѣлъ имѣніемъ Ковальске съ принадлежностями.

Иванъ, въ 1754 году, получилъ патентъ на должность Чесника Остршешовскаго.

Адамъ изъ-Броникова Брониковскій, въ 1766 г. купилъ отъ Жихлинскаго имѣніе Жихлинъ, Яновице, Липины, Кронголе и Карсы-Зджары.

Андрей, въ 1781 году исправлялъ должность Войскаго Вѣлюнскаго; Самуилъ же въ званіи Камергера

W polu czerwoném, osęk żelezcem ku prawemu górnemu kątowi tarczy skierowany. W szczycie hełmu trzy pióra strusie.

Używają go:

Bronikowscy, w dawnych Województwach Kaliskiém i Sieradzkiém. Z téj rodziny Władysław, w roku 1730 dobra Kowalskie z przyległościami posiadał.

Jan, w roku 1754, otrzymał Patent na Cześnikostwo Ostrzeszowskie.

Adam z Bronikowa Bronikowski, dobra Żychlin, Janowice, Lipiny, Krągole i Karsy-Zdżary, w r. 1766 od Żychlińskiego nabył.

Andrzéj, w roku 1781 sprawował Urząd Wojskiego Wieluńskiego; Samuel zaś, jako Szambelan Dworu

Двора Короля Станислава - Августа получилъ въ 1786 году Орденъ Св. Станислава.

Króla Stanisława Augusta, ozdobiony został w roku 1786 Orderem Śgo Stanisława.

ГЕРБЪ

БРОНИСЛАВЪ.

HERB

BRONISŁAW.

Въ красномъ полѣ двѣ руки въ бронѣ, сомкнутыя въ плечахъ, и съ саблями обнаженными къ взаимному бою; въ плечахъ серебряный полуторный крестъ, надъ которымъ Лелива, т. е. золотой полумѣсяцъ, съ серебряною надъ нимъ звѣздою. Въ навершьѣ шлема дворянская корона.

Гербъ сей вмѣстѣ съ потомственнымъ дворянствомъ пожалованъ Ивану Кузничову, грамотою Фридриха-Августа Короля Саксонскаго, Герцога Варшавскаго, данною 18 Генваря 1812 года.

W polu czerwoném, dwie ręce zbrojne, w ramionach złączone, i z pałaszami do cięcia ku sobie zwrócone; między ramionami srebrne półtora krzyża, wyżéj gwiazda nad księżycem, to jest, Leliwa w księżycu złota, a w gwieździe srebrna. W szczycie hełmu sama szlachecka korona.

Herb ten wraz z dziedzicznóm szlachectwem, nadany został Janowi Kuźniczów, Dyplomem Fryderyka Augusta Króla Saskiego, Księcia Warszawskiego, z dnia 18 Stycznia 1812 roku.

ГЕРБЪ

БУДЗИШЪ

или

ПАПАРОНА.

HERB

BUDZISZ

ALBO

PAPARONA.

Въ голубомъ полѣ лебедь сидящій на лугу, вправо. Въ навершьѣ шлема пять строусовыхъ перьевъ.

Употребляютъ его:

Петроконскіе, въ прежнемъ Сѣрадскомъ Воеводствѣ осѣдлые. Изъ нихъ Лаврентій изъ-Тондова Петроконскій, Подстароста Сѣрадскій, въ 1595 году владѣлъ тамъ имѣніемъ Воля Липицка, иначе Тондовска, Кробановъ-венкши и Свѣдзѣневице. Францискъ же, съ прозвищемъ Будзишъ, Хорунжій Петрковскій, въ 1758 году продалъ Гомолинскому имѣніе свое Роговъ; сверхъ того оставилъ въ наслѣдство сыну своему Өеофилу имѣніе Ропоцице съ принадлежностями въ Сандомирскомъ Воеводствѣ, Росошице и Устковъ въ Воеводствѣ Сѣрадскомъ.

W polu niebieskiém, łabędź na murawie siedzący, w prawo. W szczycie hełmu pięć piór strusich.

Używają go:

Pstrokońscy, w dawném Województwie Sieradzkiém zamieszkali. Z téj rodziny Wawrzyniec z Tądowa Pstrokoński, Podstarosta Sieradzki, w roku 1595 posiadał tamże dobra Wolę Lipicką czyli Tądowską, Krobanów większy i Swiedzieniewice. Franciszek zaś, przydomku Budzisz, Chorąży Piotrkowski, w roku 1758 sprzedał dobra własne Rogów Gomolińskiemu; prócz tego, pozostawił w spadku synowi swemu Teofilowi, dobra Ropocice z przyległościami, w Województwie Sandomierskiém, a Rososzycę i Ustków w Województwie Sieradzkiém.

Воюцкіе, изъ коихъ Войтѣхъ въ 1669 году владѣлъ деревнею Сидница во Всховской Землѣ прежняго Познанскаго Воеводства, а Θедоръ съ прозвищемъ Ракушъ-Воюцкій, въ 1772 году, былъ Бургравомъ Краковскаго Замка и владѣльцемъ имѣнія Гнойникъ.

Wojuccy. Z téj rodziny Wojciech, w roku 1669 wieś Sidnicę w dawném Województwie Poznańskiém, Ziemi Wschowskiéj leżącą, posiadał.

Teodor, przydomku Rakusz Wojucki, w roku 1772 był Burgrabią Zamku Krakowskiego i dziedzicem dóbr Gnojnik.

ГЕРБЪ

БУКОВЧИКЪ.

HERB

BUKOWCZYK.

Въ голубомъ полѣ половина шахматной бѣлой съ краснымъ доски, надъ которою рука въ бронѣ съ саблею, вправо. Въ навершьѣ шлема, наискось вправо, бѣлое знамя двуконечное, а на немъ красная буква L.

Гербъ сей вмѣстѣ съ потомственнымъ дворянствомъ пожалованъ капитану 9 полка Коронныхъ войскъ Осипу Леманскому за вѣрность и

W polu niebieskiém, pół szachownicy biało-czerwonéj, nad nią ręka zbrojna z pałaszem do cięcia, w prawo. W szczycie hełmu, skośnie w prawo, chorągiew biała o dwóch końcach, na niéj litera L czerwona.

Herb ten wraz z dziedzicznóm szlachectwem, nadany został Józefowi Lemańskiemu, Kapitanowi 9 Regimentu Wojsk Koronnych, za wier-

отличіе въ военной службѣ, грамотою Польскаго Короля Станислава-Августа, данною 29 Марта 1794 года.

ność i zasługi w zawodzie wojskowym, Dyplomem Króla Polskiego Stanisława Augusta w dniu 29 Marca 1794 roku podpisanym.

ГЕРБЪ

БУЛАТЪ.

HERB

BUŁAT.

Въ щитѣ съ золотою окраиною, въ голубомъ полѣ, мечъ съ золотою рукоятью, остреемъ внизъ;— на мечѣ два золотые полумѣсяца, рогами внутрь. Надъ щитомъ дворянская корона.

Употребляютъ его:

Булгарины, въ Литвѣ осѣдлые. Изъ нихъ Павелъ Булгаринъ, Регентъ Казенныхъ дѣлъ Великаго Княжества Литовскаго, будучи Посломъ Воеводства Лифляндскаго на избирательномъ Сеймѣ 1764 года, подалъ голосъ въ пользу избранія Короля Станислава Понятовскаго.

Na tarczy ze skrajem złotym, w polu niebieskiém, miecz z rękojeścią złotą, ostrzem na dół; na nim dwa księżyce złote, rogami ku sobie zwrócone. Nad tarczą sama korona szlachecka.

Używają go:

Bułharynowie, rodzina w Litwie osiadła, z której Paweł Bułharyn, Regent Skarbowy Wielkiego Księstwa Litewskiego, na Sejmie elekcyjnym w roku 1764, jako Poseł Województwa Inflantskiego, głosował na wybór Króla Stanisława Poniatowskiego.

ГЕРБЪ

БУРГАРДЪ.

HERB

BURGHARD.

Въ голубомъ полѣ серебряный поясъ; надъ нимъ черный орелъ влѣво, а подъ нимъ рука въ бронѣ, держащая монету, вправо. Въ навершьѣ шлема три строусовыя пера.

Употребляютъ его:

Бургарды, осѣдлые въ прежнемъ Воеводствѣ Познанскомъ. Изъ нихъ Иванъ Бургардъ въ 1763 году былъ Подсудкомъ Кцынскимъ.

W polu niebieskiém pas srebrny, nad nim orzeł czarny, w lewo, pod nim ręka zbrojna, trzymająca pieniądz, w prawo. W szczycie hełmu trzy pióra strusie.

Używają go:

Burghardowie, w dawném Województwie Poznańskiém zamieszkali. Jan Burghard, był w roku 1763 Podsędkiem Kcyńskim.

ГЕРБЪ

БУТЛЕРЪ.

Въ расчетверенномъ нѣмецкомъ щитѣ накинутъ щитокъ, въ золотомъ полѣ котораго черный коронованный орелъ, вправо; на груди орла также щитокъ, въ красномъ полѣ котораго серебряная кружка съ золотыми обручами, называемая по нѣмецки Gutten, ручкою влѣво.

Въ поляхъ щита, черныхъ и красныхъ накрестъ, въ первомъ: четыре золотыя ступени; во второмъ и третемъ по два скрещенныхъ трезубца, остреями вверхъ; въ четвертомъ круглое зеркало.

Надъ щитомъ три стальные шлема въ дворянскихъ коро-

HERB

BUTLER.

Na tarczę przećwiertowaną niemiecką rzucona mniejsza tarcza, na niéj w polu złotém ukoronowany orzeł czarny, w prawo, z tarczą małą na piersiach, na któréj, w polu czerwoném dzban srebrny ze złotemi obręczami, uchem w lewo, po niemiecku zwany Gutten.

W polach tarczy, naprzemian czarnych i czerwonych: w pierwszém, schody złote o czterech stopniach; w drugiém i trzeciém, po dwa trójzęby w krzyż skośny zębami w górę; w czwartém okrągłe zwierciadło.

Nad tarczą trzy hełmy stalowe, w koronach szlacheckich, z krat-

пахъ, съ золотыми рѣшетками и медалями на такихъ же цѣпяхъ, середній прямо, а крайніе къ нему въ полъ-оборота. Въ навершьяхъ, перваго шлема: выходящій черный песъ, головою влѣво, безъ ногъ, съ бѣлыми крыльями, въ серебряномъ ошейникѣ, съ круглымъ зеркальцемъ на груди;— втораго шлема: серебряный охотничій рогъ, повѣшенный на красной колоннѣ, стоящей на двухъ серебряныхъ ступеняхъ и увѣнчанной тремя строусовыми перьями, изъ коихъ среднее краснаго цвѣта;— третьяго шлема: два орлиныя крыла, правое золотое, а лѣвое черное. Наметъ: отъ средняго шлема красный, отъ перваго же и третяго черный, первый и второй съ серебрянымъ, а послѣдній съ золотымъ подбоемъ.

Употребляютъ его:

Бутлеры, нѣмецкаго происхожденія, издавна водворившіеся въ Польшѣ. Иванъ Бутлеръ прославился военными подвигами еще въ царствованіе Стефана Баторія. Внукъ Ивана Готардъ-Вильгельмъ Бутлеръ служилъ сперва при Дворѣ Короля Сигизмунда III, потомъ былъ

kami i medalionami złotemi, na takichże łańcuchach, środkowy wprost, skrajne ku środkowemu obrócone. W szczytach: pierwszego hełmu, połowa psa czarnego głową w lewo, bez nóg o dwóch białych skrzydłach, w srebrnéj obroży, z okrągłém zwierciadłem na piersiach; drugiego: srebrny róg myśliwski zawieszony na czerwonéj kolumnie, na dwóch srebrnych schodach stojącéj i trzema strusiemi piórami uwieńczonéj, z których środkowe czerwone; trzeciego hełmu: dwa skrzydła orle, prawe złote, a lewe czarne. Labry: od środkowego hełmu czerwone, od pierwszego i trzeciego czarne, pierwsze i drugie srebrem, ostatnie zaś złotem podszyte.

Używają go:

Butlerowie, rodzina niemiecka oddawna w Polsce osiadła. Jan Butler, za panowania jeszcze Króla Stefana Batorego czynami wojennemi się wsławił. Wnuk tegoż, Gotard-Wilhelm Butler, służył naprzód na Dworze Króla Zygmunta III, następnie był Szambelanem Cesarza Rzymskie-

Камергеромъ Императора Римскаго Фердинанда II; наконецъ вступя вновь въ Польскую службу, исправлялъ должность Великаго Подкоморія при Дворѣ Короля Яна-Казиміра, и въ семъ званіи, въ 1651 году, получилъ отъ Императора Фердинанда III грамоту на Графскій титулъ Римской Имперіи.

go Ferdynanda II, wrócił się później do służby Królów Polskich i sprawował Urząd Wielkiego Podkomorzego na Dworze Króla Jana Kaźmirza. Na tym stopniu będąc, otrzymał od Cesarza Ferdynanda III w roku 1651 dyplom na godność Hrabiego Cesarstwa Rzymskiego.

ГЕРБЪ

БЫДАНТЪ.

HERB

BYDANT.

Въ голубомъ полѣ шахматный, бѣлый съ голубымъ поясъ; надъ нимъ двѣ кабаньи головы золотыя, вправо, а подъ нимъ одна такая жё голова. Въ навершьѣ шлема выходящій олень, вправо.

W polu niebieskiém pas biało i niebiesko szachowany; nad nim dwie dzicze głowy złote w prawo, a pod nim podobna jedna. W szczycie hełmu pół jelenia bez nóg w prawo.

Употребляютъ его:

Гордоны. Родоначальникъ ихъ Петръ Гордонъ, Суперинтендентъ Краковскій, происходилъ изъ ино-

Używają go:

Gordonowie. Z téj rodziny Piotr Gordon, Superintendent Krakowski, z Szlachty zagranicznéj po-

странныхъ дворянъ, и въ награду заслугъ возведенъ въ Польскіе дворяне Сеймовымъ постановленіемъ 1768 года; грамота же на дворянство, съ дозволеніемъ употреблять прежній фамильный гербъ, пожалована Королемъ Станиславомъ Августомъ потомкамъ упомянутаго Петра Гордона въ 1783 году.

chodzący, w nagrodę swych zasług dla kraju, przez Uchwałę Sejmu z roku 1768 do używania przywilejów Szlachectwa Polskiego był przypuszczony. Potomkowie tego Piotra dopiero w roku 1783 Dyplom na Szlachectwo i używanie dawnego herbu rodzinnego, od Króla Stanisława Augusta pozyskali.

ГЕРБЪ КАМПІОНИ.

HERB CAMPIONI.

Въ разчетверенномъ щитѣ, накинутъ красный щитокъ, въ которомъ бѣлый орелъ, влѣво. Въ первой части щита три звѣзды золотыя горизонтально, въ голубомъ полѣ; во второй и третей бѣгущій левъ, вправо, въ золотомъ полѣ; а въ четвертой бѣлая лилія въ красномъ полѣ. Въ навершьѣ шлема три строусовыя пера.

W sercu tarczy przećwiertowanéj, mniejsza tarcza czerwona, a na téj orzeł biały w lewo. W częściach tarczy: w pierwszéj trzy gwiazdy złote poziomo w polu niebieskiém; w drugiéj i trzeciéj lew bieżący, w prawo, w polu złotém, a w czwartéj biała lilia w polu czerwoném. W szczycie hełmu trzy pióra strusie.

Употребляютъ его:

Кампіони. Родоначальникъ ихъ Филиппъ-Антонъ Кампіони, за оказанныя государству заслуги, получилъ грамоту Польскаго Короля Станислава-Августа, 21 Декабря 1791 года, на потомственное дворянство съ вышеописаннымъ гербомъ.

Używają go:

Campioni. Z téj rodziny Filip-Antoni Campioni, mając sobie nadane dziedziczne szlachectwo za zasługi dla kraju, przez Króla Polskiego Stanisława Augusta Dyplomem z dnia 21 Grudnia 1791 roku, zarazem herb powyższy otrzymał.

ГЕРБЪ КАРОСИ.

HERB CAROSI.

Щитъ наполъ-раздѣленный; въ правой его части наполъ-пересѣченной, въ верхнемъ черномъ полѣ выходящій левъ красный, вправо; въ нижнемъ же три золотые пояса, расположенные въ перемежку съ голубыми; въ лѣвой голубой части щита красно-золотая перевязь, отъ средины влѣво. Въ навершьѣ шлема красный выходящій левъ, вправо.

Tarcza dwudzielna; w prawéj części w połowie ściętéj, w polu górném czarném pół lwa czerwonego, w prawo; w dolném trzy pasy złote naprzemian z niebieskiemi ułożone;—w lewéj połowie tarczy niebieskiéj, od środka wstęga czerwono-złota skośnie w lewo. W szczycie hełmu pół lwa czerwonego w prawo.

Употребляютъ его:

Кароси, фамилія вышедшая изъ Италіи. Филиппъ Кароси въ 1787 году пожалованъ отъ Князя Михаила Понятовскаго, Примаса Епископа Краковскаго и Князя Сѣверскаго, грамотою на пользованіе правами и преимуществами дворянства и гражданства въ Княжествѣ Сѣверскомъ. Таковое пожалованіе утверждено Сеймовымъ постановленіемъ 1790 года, коимъ Дворяне Княжества Сѣверскаго сравнены въ правахъ и обязанностяхъ съ Дворянами Королевства Польскаго.

Używają go:

Carosi albo **Karosi**, rodzina z Włoch pochodząca. Z niéj Filip Karosi, w roku 1787 otrzymał Indigenat od Michała Księcia Poniatowskiego, Prymasa Biskupa Krakowskiego, a zarazem Księcia Siewierskiego, na używanie przywilejów szlachectwa i obywatelstwa w témże Księstwie Siewierskiém. Nadanie takowe potwierdzone zostało przez Uchwałę Sejmu z roku 1790, która Szlachtę Księstwa Siewierskiego we wszystkich przywilejach i obowiązkach z szlachtą ówczasowego Królestwa Polskiego porównała.

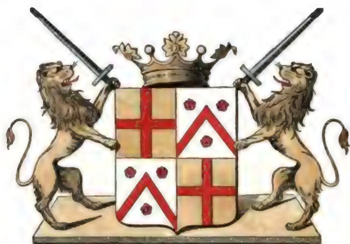

ГЕРБЪ

КАЗАФРАНКА.

Въ щитѣ разчетверенномъ, съ дворянскою короною, въ поляхъ накрестъ золотыхъ и се-

HERB

CASAFRANCA.

Na tarczy przećwiertowanéj i samą koroną szlachecką pokrytéj, w polach na krzyż zło-

ребряныхъ, въ первомъ и четвертомъ по красному кресту, а во второмъ и третемъ по красному же стропилу между трехъ розъ. Въ опорахъ: львы съ обнаженными мечами въ правыхъ лапахъ, къ щиту обращенными.

Употребляютъ его:

Казафранки де Сенъ-Поль. Древняя Испанская фамилія, называвшаяся первоначально Инфанзоне де Кафранга, переселясь во Францію, приняла названіе Казафранка де Сенъ-Поль. Въ позднѣйшее время члены фамиліи этой состояли въ подданствѣ Прусскомъ и одинъ изъ нихъ былъ Маіоромъ въ войскахъ Короля Фридриха Вильгельма II; вдова же его Максимиліанна фонъ-Пирхъ въ 1799 году получила права потомственнаго гражданства въ той части южной Пруссіи, которая принадлежитъ нынѣ къ Царству Польскому.

tych i srebrnych, w pierwszém i czwartém krzyż czerwony; w drugiém zaś i trzeciém krokiew czerwona, między trzema różami. W pobocznicach: lwy z mieczami w prawych łapach do cięcia ku tarczy.

Używają go:

Casafranca de Saint Paul. Starożytna rodzina Hiszpańska, nazywająca się pierwiastkowo Infanzone de Cafranga, przeniosłszy się następnie do Francyi, zmieniła nazwę Cafranga, na Casafranca de Saint Paul. W późniejszym czasie członkowie téj rodziny byli poddanymi Królów Pruskich; z tych jeden był Majorem w wojsku Króla Fryderyka Wilhelma II, a wdowa po nim Maksymilianna von Pirch, w roku 1799 prawo obywatelstwa w prowincyi Pruss południowych, obecnie część Królestwa Polskiego składającéj, wraz z potomstwem otrzymała.

ГЕРБЪ

ШОДУАРЪ.

Въ щитѣ нѣмецкомъ, подъ баронскою короною, въ голубомъ полѣ, внизу два золотые пояса, изъ коихъ на верхнемъ вороной конь, скачущій вправо. Надъ короною два шлема съ золотыми рѣшетками, увѣнчанные золотыми дворянскими коронами; въ навершьѣ перваго сирена, влѣво, съ обнаженнымъ мечемъ вправо; въ навершьѣ втораго, выходящій вороной конь, вправо, между двухъ слоновыхъ золотыхъ хоботовъ. Наметъ голубой съ золотымъ подбоемъ. Въ опорахъ: на каменномъ под-

HERB

CHAUDOIR.

Na tarczy niemieckiéj koroną baronowską przykrytéj, w polu niebieskiém dwa pasy złote u dołu, z tych na górnym koń kary w prawo biegnący. Nad koroną dwa hełmy z kratkami złotemi, koronami szlacheckiemi nakryte, ku sobie zwrócone; w szczycie pierwszego: syrena w lewo, z pałaszem do cięcia, w prawo; w szczycie drugiego: pół konia karego, w prawo, między dwiema słoniowemi trąbami złotemi. Labry niebieskie złotem podszyte. W pobocznicach: na podstawie kamiennéj, dwa

кладъ два лежащіе вороные коня, головами къ щиту оборотившіеся.

Употребляютъ его:

Шодуары, фамилія переселившаяся въ Польшу изъ Королевства Баварскаго. Фамиліи этой Осипу-Ивану и сыну его Станиславу дарованы права гражданства и дворянства въ Царствѣ Польскомъ Высочайшими Постановленіями Блаженныя памяти Государя Императора и Царя Александра I, первому 17 (29) Ноября 1819 года, а послѣднему 10 (22) Февраля 1820 года.

konie kare, leżące, ku tarczy się obracające.

Używają go:

Chaudoir (Szoduar), rodzina z Królestwa Bawarskiego do Polski przybyła. Z téj pochodzący Józef-Jan i syn jego Stanisław Chaudoir przez Postanowienia Wiekopomnéj pamięci Najjaśniejszego Cesarza i Króla Aleksandra I, względem pierwszego pod dniem 17 (29) Listopada 1819 roku, a co do drugiego w dniu 10 22 Lutego 1820 roku wydane; przywileje Szlachectwa i Obywatelstwa w Królestwie Polskiém pozyskali.

ГЕРБЪ

ХОЛЕВА.

HERB

CHOLEWA.

Въ красномъ полѣ мечъ въ золото оправленный, остреемъ внизъ, между двумя скобами.

W polu czerwoném miecz w złoto oprawny, ostrzem na dół, między dwiema klamrami na

обращенными наружу. Въ навершьѣ шлема пять строусовыхъ перьевъ.

Употребляютъ его:

Харчевскіе, родоначальникъ коихъ Владиславъ, Кастелянъ Слонскій, въ 1764 году былъ Сеймовымъ Посломъ Земли Перемышльской.

Холевицкіе, изъ коихъ Николай, въ 1790 году, владѣлъ имѣніемъ Семіоны въ прежнемъ Бржеско-Куявскомъ Воеводствѣ.

Худзынскіе. Изъ нихъ Петръ въ 1736 году владѣлъ имѣніемъ Вержбица и Худзыно, въ прежнемъ Плоцкомъ Воеводствѣ.

Войтѣхъ въ 1766 году купилъ имѣніе Стршенёвку въ Варшавской Землѣ.

Антонъ въ 1770 году владѣлъ имѣніемъ Ястршембѣ въ Черской Землѣ.

Черминскіе. Михаилъ, Полковникъ Коронныхъ войскъ, сынъ Ѳомы, Стольника Земли Добржинской, въ 1762 году, продалъ имѣніе свое Росле въ прежнемъ Лэнчицкомъ Воеводствѣ.

Матвей, Староста Збышевскій, въ 1766 году уступилъ сыну своему Каетану имѣніе свое Добре,

zewnątrz zwróconemi. W szczycie hełmu pięć piór strusich.

Używają go:

Charczewscy. Z tych Władysław, Kasztelan Słoński, w r. 1764 był Posłem na Sejm z Ziemi Przemyślskiéj.

Cholewiccy. Mikołaj, w roku 1790 był właścicielem dóbr Siemiony, w dawném Województwie Brzesko-Kujawskiém leżących.

Chudzyńscy. Piotr, w r. 1736 posiadał dobra Wierzbicę i Chudzyno, w dawném Województwie Płockiém.

Wojciech, w roku 1766 nabył dobra Strzeniówkę w Ziemi Warszawskiéj.

Antoni, w roku 1770 dziedziczył dobra Jastrzębie w Ziemi Czerskiéj.

Czermińscy. Michał, Pułkownik wojsk Koronnych syn Tomasza Stolnika Ziemi Dobrzyńskiéj, w roku 1762 sprzedał dobra swoje Rośle w dawném Województwie Łęczyckiém położone.

Maciéj, Starosta Zbyszewski, w roku 1766 dobra swoje Dobre, inaczéj Duszoty nazwane, w Ziemi

иначе Душоты называемое, въ Землѣ Добржинской состоявшее.

Антонъ въ 1792 году былъ Коморникомъ Земли Добржинской.

Данишевскіе, въ прежнемъ Бржеско-Куявскомъ Воеводствѣ осѣдлые.

Антонъ-Цедро Данишевскій въ 1748 году владѣлъ имѣніемъ Дзѣвчополе-Вельке.

Добросѣльскіе. Происходятъ отъ Станислава, который Сеймовымъ постановленіемъ 1658 года назначенъ былъ Депутатомъ на Радомскій Трибуналъ.

Гнѣвковскіе, въ прежнемъ Сѣрадскомъ Воеводствѣ осѣдлые. Изъ нихъ Войтѣхъ въ 1614 году владѣлъ тамъ имѣніемъ Рекле

Каминскіе, происходящіе отъ Казиміра, Коморника Земскаго Цѣхановскаго, который въ 1776 году купилъ имѣніе Тулишковъ и Гольчевъ въ Калишскомъ Воеводствѣ и Држевицу съ принадлежностями въ Сандомирскомъ.

Клечковскіе, изъ коихъ Флоріанъ въ 1756 году владѣлъ имѣніемъ Емелите въ Ломжинской Землѣ.

Иванъ и сынъ его Станиславъ въ 1770 году владѣли тамъ же земскимъ имѣніемъ Суско.

Dobrzyńskiéj leżące, synowi swemu Kajetanowi ustąpił.

Antoni, w roku 1792 był Komornikiem Ziemi Dobrzyńskiéj.

Daniszewscy. W dawném Województwie Brzesko-Kujawskiém. Antoni Cedro Daniszewski, w roku 1748 dobra Dziewczo-pole wielkie posiadał.

Dobrosielscy, pochodzący od Stanisława, który w roku 1658 przez Uchwałę Sejmową na Deputata do Trybunału Radomskiego, wyznaczony został.

Gniewkowscy, w dawném Województwie Sieradzkiém osiedli. Z tych Wojciech w roku 1614 posiadał tamże dobra Rekle.

Kamieńscy, Kaźmirz, Komornik Ziemski Ciechanowski, w roku 1776 nabył dobra Tuliszków i Golczew, w dawném Województwie Kaliskiém, tudzież dobra Drzewica z przyległościami, w dawném Województwie Sandomierskiém leżące.

Kleczkowscy. Floryan, w roku 1756 dobra Jemielite w Ziemi Łomżyńskiéj posiadał.

Jan i syn jego Stanisław, w roku 1770 dziedziczyli tamże dobra Ziemskie Susko.

Котарскіе, водворившіеся въ прежнемъ Гнѣзненскомъ Воеводствѣ. Изъ нихъ Михаилъ изъ-Кутарчина Котарскій въ 1788 году владѣлъ имѣніемъ Пршециславъ.

Kotarscy, w dawném Województwie Gnieźnieńskiém zamieszkali. Z tych Michał z Kutarczyna Kotarski, w roku 1788 dobra Przecisław dziedziczył.

Крамковскіе, изъ коихъ Антонъ-Алоизій доказалъ дворянство свое въ Герольдіи Имперіи и на основаніи Указа Правительствующаго Сената 1837 года Октября 8 дня № 8,881, равно 27 статьи Положенія о дворянствѣ 1836 года, записанъ въ Дворянскія книги Царства Польскаго.

Kramkowscy. Antoni Aloizy, udowadniał swoje Szlachectwo przed Heroldyą Cesarstwa Rossyjskiego i na zasadzie Ukazu Rządzącego Senatu z dnia 8 Października 1837 roku № 8,881 oraz w myśl Artykułu 27 Prawa o Szlachectwie z r. 1836 do Ksiąg Szlachty Królestwa Polskiego wpisany został.

Квасеборскіе, родомъ изъ Вышогродской Земли. Изъ нихъ Ѳома въ 1763 году владѣлъ имѣніемъ Цыбулинко.

Kwasieborscy, rodzina ta w Ziemi Wyszogrodzkiéj zamieszkała. Z téj Tomasz, w roku 1765 dobra Cybulinko posiadał.

Милодровскіе, въ прежнемъ Плоцкомъ Воеводствѣ осѣдлые. Изъ нихъ Щенсный, Станиславъ, Мартынъ и Дмитрій, въ 1641 году, раздѣлили между собою имѣніе Сребрна и Вышины, доставшееся имъ послѣ отца ихъ Станислава.

Miłodrowscy, w dawném Województwie Płockiém osiedli. Z tych Szczesny, Stanisław, Marcin i Dymitry, odziedziczone po ojcu swym Stanisławie, dobra Srebrna i Wyszyny, pomiędzy sobą w roku 1641 podzielili.

Мочульскіе, въ прежнемъ Брестъ-Литовскомъ Воеводствѣ. Казиміръ и Терезія урожденная Заулицкая, супруги Мочульскіе, въ 1758 году уступили сыну своему Степану имѣніе Чернево-Мѣховиче и часть деревни Ультаи.

Moczulscy, w dawném Województwie Brzesko-Litewskiém. Kaźmirz i Teressa z Zaulickich małżonkowie Moczulscy w roku 1758 dobra Czerniewo-Miechowicze i części we wsi Ultajach synowi swemu Stefanowi ustąpili.

Морачевскіе. Мартынъ въ 1695 году владѣлъ въ Лэнчицкомъ Воеводствѣ имѣніемъ Пнево-веикше.

Moraczewscy, w dawném Województwie Łęczyckiém. Marcin, w roku 1695 był dziedzicem dóbr Pniewa większego.

Яковъ въ 1751 году продалъ сыну своему Франциску имѣніе Собота съ принадлежностями въ Воеводствѣ Познанскомъ.

Jakób, w roku 1751 dobra Sobota z przyległościami w dawném Województwie Poznańskiém leżące. synowi swemu Franciszkowi sprzedał.

Лука, Чесниковичъ Лэнчицкій, въ 1758 году, купилъ имѣніе Бржозовка въ Равскомъ Воеводствѣ и половину деревни Папулицъ.

Łukasz, Cześnikowicz Łęczycki, w roku 1758 nabył w dawném Województwie Rawskiém dobra Brzozówkę i połowę wsi Parulic.

Обрембскіе, въ Закрочимской Землѣ. Мартынъ въ 1722 году владѣлъ имѣніемъ Моры, иначе Обрембъ-Малый называемымъ

Obrębscy. W Ziemi Zakroczymskiéj. Marcin, w roku 1722 posiadał dobra Mory, inaczéj Obrąb mały nazwane.

Въ Цѣхановской Землѣ, Андрей въ 1742 году владѣлъ имѣніемъ Таньскъ-Выдрживилькъ.

W Ziemi Ciechanowskiéj Andrzéj, w roku 1742 posiadał dobra Ziemskie Tańsk-Wydrzywilk zwane.

Антонъ же въ 1769 году владѣлъ имѣніемъ Тарковъ съ принадлежностями.

Antoni, w roku 1769 był dziedzicem dóbr Tarkowa z przyległościami.

Папроцкіе, изъ коихъ Войтѣхъ владѣлъ въ Добржинской Землѣ имѣніемъ Папротки Пультынки, которое въ 1740 году оставилъ въ наслѣдство сыновьямъ своимъ Станиславу и Мартыну.

Paproccy. Wojciech, posiadał w Ziemi Dobrzyńskiéj dobra Paprotki Pultynki, które w roku 1740 synom swoim Stanisławowi i Marcinowi w spadku pozostawił.

Павликовскіе, въ прежнемъ Сандомирскомъ Воеводствѣ осѣдлые. Станиславъ, въ 1698 году былъ Регентомъ Радомскаго грода.

Pawlikowscy, w dawném Województwie Sandomierskiém. Stanisław, w roku 1698 był mianowany Rejentem Grodu Radomskiego.

Осипъ на-Павликовицахъ Павликовскій въ 1746 году владѣлъ имѣніемъ Нѣнковъ.

Пенжинскіе, въ прежнемъ Плоцкомъ Воеводствѣ. Изъ нихъ Севастьянъ въ 1698 году былъ владѣльцемъ имѣнія Згливицъ.

Роевскіе. Яковъ изъ-Роева Роевскій былъ Хорунжимъ Перновскимъ, а сынъ его Иванъ, послѣ 1729 года, владѣлъ имѣніемъ Собяновице въ Люблинскомъ Воеводствѣ.

Андрей Роевскій владѣлъ въ томъ же Воеводствѣ, въ 1740 году, имѣніемъ Мѣльна.

Соколовскіе, издавна въ Мазовіи осѣдлые. Станиславъ изъ-Соколова, Судья Ломжинскій, владѣлъ деревнею Соколово-Ксенжеполе, которое, по смерти его въ 1531 году, продали сыновья его: Ѳома, Станиславъ, Николай, Иванъ и Яковъ. Потомки сихъ послѣднихъ около 1570 года приняли отъ имѣнія Соколова прозваніе Соколовскихъ.

Тлуховскіе, въ Добржинской Землѣ, изъ коихъ Гаспарій въ 1604 году уступилъ сыну своему имѣніе Тлухово-венкше и мнѣйше.

Убыши. Станиславъ Михаилъ Убышъ въ 1674 году былъ Хорун-

Józef na Pawlikowicach Pawlikowski, w roku 1746, dziedziczył dobra Ziemskie Nienków.

Pęszyńscy. W dawném Województwie Płockiém, Sebastyan, w roku 1698 był dziedzicem dóbr Zglinic.

Rojewscy. Z téj rodziny Jakób z Rojewa Rojewski, był Chorążym Parnawskim. Syn zaś jego Jan, po roku 1729 posiadał dobra Sobianowice w dawném Województwie Lubelskiém.

Andrzéj, w tymże Województwie w roku 1740 wieś Mielna dziedziczył.

Sokołowscy, rodzina oddawna w Mazowszu osiadła. Z niéj Stanisław z Sokołowa, Sędzia Łomżyński, dzierżył wieś Sokołowo-Księżepole; którą po śmierci tegoż w roku 1531 synowie jego: Tomasz, Stanisław, Mikołaj, Jan i Jakób sprzedali. Potomkowie tych, około roku 1570 przybrali od dóbr Sokołowa nazwisko rodzinne Sokołowskich.

Tłuchowscy, w Ziemi Dobrzyńskiéj. Z tych Kacper, w r. 1604, ustąpił synowi swemu dobra Tłuchowo większe i mniejsze.

Ubyszowie. Stanisław i Michał Ubysz w roku 1674 Chorąży Ziemi

жимъ Земли Гостынской, а потомъ исправлялъ должность Подкоморія той Земли.

Станиславъ, Стольникъ Кіевскій, въ 1710 году владѣлъ имѣніемъ Бониславъ въ Плоцкомъ Воеводствѣ состоявшимъ, которое въ 1739 году подарилъ сыну своему Войтѣху.

Уминскіе. Изъ нихъ Казиміръ, Коморникъ Граничный Бржеско-Куявскій, въ 1746 году купилъ имѣніе Высоцинъ-венкшій и Высоцинекъ въ Бржеско-Куявскомъ Воеводствѣ.

Доминикъ, въ 1787 году продалъ имѣніе свое Храбово-Лазево въ Плоцкомъ Воеводствѣ состоявшее.

Закроцкіе, въ Добржинской Землѣ, изъ коихъ Войтѣхъ Закроцкій въ 1740 году владѣлъ тамъ же Земскимъ имѣніемъ Годзишевы.

Gostyńskiéj, późniéj piastował urząd Podkomorzego téjże Ziemi.

Stanisław Ubysz, Stolnik Kijowski, od roku 1710 dziedziczył dobra Bonisław w dawném Województwie Płockiém, które w roku 1739 synowi swemu Wojciechowi na własność ustąpił.

Umińscy. Kaźmirz Komornik Graniczny Brzesko-Kujawski, w roku 1746 nabył dobra Wysocin większy i Wysocinek, w dawném Województwie Brzesko-Kujawskiém.

Dominik, w roku 1787 sprzedał dobra swoje Chrabowo-Łazewo, w dawném Województwie Płockiém leżące.

Zakroccy, w Ziemi Dobrzyńskiéj. Wojciech Zakrocki, w roku 1740 dziedziczył tamże dobra Ziemskie Godziszewy.

ГЕРБЪ

ХОЛЕВА 2.

HERB

CHOLEWA 2.

Въ красномъ полѣ мечъ съ золотою рукояткою остреемъ вверхъ, между двумя скобами обращенными паружу. Въ навершьѣ шлема три строусовыя пера.

Употребляютъ его:

Хлюдзинскіе, въ Ломжинской Землѣ осѣдлые, изъ коихъ Иванъ въ 1660 году купилъ тамъ же земское имѣніе Хлюдне-Бржегцетна.

W polu czerwoném miecz z rękojeścią złotą ostrzem do góry, między dwiema klamrami na zewnątrz zwróconemi. W szczycie hełmu trzy pióra strusie.

Używają go:

Chludzińscy, w Ziemi Łomżyńskiéj. Jan w roku 1660 nabył tamże dobra Ziemskie Chludnie-Brzegcetna.

ГЕРБЪ

ХОМОНТО.

HERB

CHOMĄTO.

Въ серебряномъ полѣ хомутъ, накось къ правому боку щита. Въ навершьѣ шлема дворянская корона.

Употребляютъ его:

Орловскіе, происходящіе изъ прежней Прусской Провинціи. Изъ нихъ Антонъ въ 1773 году былъ Сеймовымъ Посломъ, а Матвей, Францискъ, Феликсъ, Осипъ, Михаилъ и Казиміръ, родные братья, въ 1766 году раздѣлили между собою имѣніе Плужница и Квятки, наслѣдованное ими въ Хелминскомъ Воеводствѣ, послѣ отца ихъ Ивана Орловскаго, Стольника Перновскаго.

Залѣскіе, изъ коихъ Андрей въ 1720 году купилъ имѣніе Рышки иначе Фальки называемое, въ тогдашнемъ Люблинскомъ Воеводствѣ.

W polu srebrném, chomąto skośnie ku prawemu boku tarczy. W szczycie hełmu sama korona szlachecka.

Używają go:

Orłowscy, z dawnéj prowincyi Pruskiéj pochodzący. Z tych Antoni, w roku 1773 był Posłem na Sejm; w roku zaś 1776 Mateusz, Franciszek, Feliks, Józef, Michał i Kaźmirz, bracia rodzeni, podzielili się dobrami Płużnica i Kwiatki, w dawném Województwie Chełmińskiém położonemi, a po ojcu ich Janie Orłowskim, Stolniku Parnawskim, pozostałemi.

Zalescy. W roku 1720 Andrzéj Zaleski, nabył dobra Ryszki albo Falki nazwane, w dawném Województwie Lubelskiém położone.

ГЕРБЪ

ХРЫНИЦКІЙ.

HERB

CHRYNICKI.

Въ красномъ полѣ серебряный опрокинутый крестъ, изъ котораго выходитъ вверхъ удка, съ двумя крючками. Въ навершьѣ шлема пять строусовыхъ перьевъ.

Употребляютъ его:

Хычевскіе, въ прежнемъ Плоцкомъ Воеводствѣ осѣдлые. Изъ нихъ Николай въ 1704 году владѣлъ тамъ же имѣніемъ Оржешки и Хычево.

W polu czerwoném krzyż srebrny przewrócony, z krzyża wychodzi w górę węda podwójna. W szczycie hełmu pięć piór strusich.

Używają go:

Chyczewscy, rodzina w dawném Województwie Płockiém zamieszkała. Z téj Mikołaj, w roku 1704 dobra Orzeszki i Chyczewo tamże dziedziczył.

ГЕРБЪ

ЦѢЛЁНТКОВА.

HERB

CIELĄTKOWA.

Въ голубомъ полѣ золотой полумѣсяцъ рогами вверхъ, съ золотыми при нихъ звѣздами; изъ подъ него выходитъ такой же полумѣсяцъ съ звѣздою, рогами вправо. Въ навершьѣ шлема пять строусовыхъ перьевъ.

Употребляютъ его:

Орлевскіе, жительствовавшіе въ прежнемъ Мазовецкомъ Воеводствѣ. Изъ нихъ Осипъ изъ-Орлева на-Контахъ Орлевскій, Подстолій Черской Земли, въ 1764 году подписался на актѣ избранія въ Короли Станислава Понятовскаго.

W polu niebieskiém złoty księżyc rogami do góry, przy rogach po jednéj złotéj gwieździe. Z niego wychodzi na dół pół takiegoż księżyca z gwiazdą w prawo. W szczycie hełmu pięć piór strusich.

Używają go:

Orlewscy, w dawném Województwie Mazowieckiém zamieszkali. Z tych Józef z Orlewa na Kątach Orlewski, Podstoli Ziemi Czerskiéj, w roku 1764 elekcyę Króla Stanisława Poniatowskiego podpisał.

ГЕРБЪ

ЦѢТРШЕВЪ.

HERB

CIETRZEW.

Въ красномъ полѣ тетеревъ, вправо. Въ навершьѣ шлема золотой полумѣсяцъ рогами вверхъ; надъ нимъ двѣ золотыя же звѣзды вертикально.

Употребляютъ его:

Сикорскіе. Фамиліи этой Антонъ въ 1764 году владѣлъ имѣніемъ Шишино въ Калишскомъ Воеводствѣ. Ѳеофилъ, Подчашій Венденскій, владѣлъ въ тогдашнемъ Иновлоцлавскомъ Воеводствѣ имѣніемъ Осьна, которое въ 1778 году промѣнялъ на имѣніе Куявскаго Капитула Седлиминъ, въ Бржеско-Куявскомъ Воеводствѣ состоявшее. Викентій, около 1790 года, владѣлъ земскимъ имѣніемъ въ Мельницкой Землѣ, Людовикъ же въ 1792 году получилъ должность Подстолія Поморскаго.

W polu czerwoném cietrzew w prawo. W szczycie hełmu księżyc złoty rogami w górę; nad nim pionowo dwie takież gwiazdy.

Używają go:

Sikorscy. Z rodziny téj Antoni, w roku 1764 dobra Szyszyno w dawném Województwie Kaliskiém dziedziczył. Teofil, Podczaszy Wendeński, posiadał dobra Ośna zwane, w ówczesném Województwie Inowłocławskiém, które w roku 1778 zamienił z Kapitułą Kujawską, na dobra Siedlimin w Województwie Brzesko-Kujawskiém leżące. Wincenty, około roku 1790 dobra ziemskie w dawnéj Ziemi Mielnickiéj posiadał; Ludwik zaś w roku 1792 urząd Podstolego Pomorskiego otrzymał.

ГЕРБЪ

ЦѢНЖОСИЛЪ.

Въ щитѣ съ золотою окраиною, въ голубомъ полѣ серебряный треугольникъ, вершиною внизъ, съ такими же по угламъ звѣздами; надъ нимъ золотая пчела, а въ срединѣ его подобная какъ по угламъ звѣзда. Въ навершьѣ шлема, за ножками золотаго разомкнутаго циркуля, лебедь влѣво, а подъ лебедемъ двѣ лавровыя вѣтки между собою скрещенныя. Наметъ голубой подложенный серебромъ.

Гербъ сей вмѣстѣ съ потомственнымъ дворянствомъ пожалованъ Войтѣху Лянге, за заслуги по управленію водяными сооруженіями въ краѣ,

HERB

CIĘŻOSIŁ.

Na tarczy ze skrajem złotym, w polu niebieskiém, srebrny trójkąt wierzchołkiem na dół, takiemiż gwiazdami przy kątach zakończony; nad nim pszczoła złota, a w pośród niego podobnaż jak po kątach gwiazda. W szczycie hełmu po za ramionami roztwartego cyrkla złotego łabędź w lewo, pod łabędziem dwie gałęzie wawrzynu skośnie z sobą pokrzyżowane. Labry niebieskie srebrem podszyte.

Herb ten, wraz z dziedzicznėm szlachectwem, nadany został Wojciechowi Lange, za zasługi w kierowaniu budowami wodnemi w kraju,

Высочайшею грамотою Блаженныя памяти Государя Императора и Царя АЛЕКСАНДРА I, данною въ 7 день Октября 1816 года.

Dyplomem Wiekopomnéj pamięci Najjaśniejszego Cesarza i Króla ALEKSANDRA I z dnia 7 Października 1816 roku.

ГЕРБЪ

ЦЁЛЕКЪ.

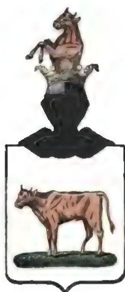

HERB

CIOŁEK.

Въ серебряномъ полѣ, на лугу, красный телецъ, вправо. Въ навершьѣ шлема такой же выходящій телецъ, вправо.

Употребляютъ его:

Бзицкіе, въ прежней Хелмской Землѣ осѣдлые. Изъ нихъ Бернардъ Бзицкій въ 1516 году купилъ у брата своего Ивана деревню Старе-Хойно.

Хондзынскіе. Фамиліи этой Мартынъ, въ 1742 году, владѣлъ имѣніемъ Хондзыно-Коски въ тогдашнемъ Плоцкомъ Воеводствѣ. Иванъ Петровъ сынъ владѣлъ тамъ

W polu srebrném na murawie cielec czerwony, w prawo. W szczycie hełmu pół takiegoż cielca w prawo.

Używają go:

Bziccy, w dawnéj Ziemi Chełmskiéj osiedli. Z tych Bernard Bzicki, w roku 1516 nabył od brata swego Jana wieś Stare-Chojno nazwaną.

Chądzyńscy. Z téj rodziny Marcin, w roku 1742 dobra Chądzyno-Koski w ówczesnym Województwie Płockiém leżące posiadał. Jan po Piotrze, dziedziczył tamże w r. 1747

же имѣніемъ Зѣлёминко и Хондзыно-Круше въ 1747 году. Иванъ Валеріяновъ сынъ, Чесникъ Завкршенскій, въ 1763 году купилъ имѣніе Ходечекъ въ тогдашнемъ Бржеско-Куявскомъ Воеводствѣ состоявшее; Матвей же въ 1784 году получилъ отъ Короля Станислава Августа мѣсто Скарбника Мщоновскаго.

dobra Zielominko i Chądzyno-Krusze. Jan po Waleryanie, Cześnik Zawskrzeński, nabył w roku 1763 dobra Chodeczek, w dawném Województwie Brzesko-Kujawskiém położone. Maciéj, w roku 1784 otrzymał od Króla Stanisława Augusta, urząd Skarbnika Mszczonowskiego.

Чарнолускіе, въ прежней Хелмской Землѣ. Изъ нихъ Войтѣхъ въ 1621 году исправлялъ должность Коморника Земскаго, а около 1639 года былъ Войскимъ Грабовецкимъ.

Czarnołuscy, w dawnéj Ziemi Chełmskiéj. Z tych Wojciech w roku 1621 sprawował urząd Komornika Ziemskiego, i tenże sam około roku 1639 był Wojskim Grabowieckim.

Глускіе, осѣдлые съ давнихъ временъ въ прежнемъ Люблинскомъ Воеводствѣ. Изъ нихъ Викторинъ Глускій въ 1512 году владѣлъ имѣніемъ Глуско, Ковале и Волица.

Яцекъ, Чесникъ Ломжинскій, купилъ тамъ въ 1742 году, у брата своего ксендза Франциска, цѣлую деревню Глуско.

Głuscy, od najdawniejszych czasów w dawném Województwie Lubelskiém osiedli. Wiktoryn Głuski, w roku 1512 posiadał dobra Głusko, Kowale i Wolicę.

Jacek, Cześnik Łomżyński, nabył tamże w roku 1742 od brata swego Księdza Franciszka całą wieś Głusko.

Гутовскіе. Александръ изъ-Вылежина Гутовскій, иначе Вылежинскій, въ 1624 году владѣлъ имѣніемъ Яржембачъ въ Вѣлюнской Землѣ, которое продалъ въ 1624 году Дрошевскому.

Яковъ, въ 1733 году былъ Бургравомъ Гродскимъ Рожанскимъ и Маковскимъ.

Gutowscy. Aleksander z Wyleżyna Gutowski albo Wyleżyński, w Ziemi Wieluńskiéj dziedziczył dobra Jarzębacz, które w roku 1624 Droszewskiemu sprzedał.

Jakób, w roku 1733 był Burgrabią Grodzkim Rożańskim i Makowskim.

Осипъ на Гутахъ-Гутовскій, Скарбникъ Белзкій, въ 1764 году продалъ Сускому доставшееся ему по наслѣдству отъ дяди Францискa Скарбника Сохачевскаго имѣніе: Замосьце, Рабенды, Мержеево-Запечные, Нагорки, Брыски, Янки и Лазы, въ Ломжинской Землѣ состоявшее.

Józef na Gutach Gutowski, Skarbnik Bełzki, dobra Zamoście, Rabędy, Mierzejewo-Zapieczne, Nagórki, Bryski, Janki i Łazy w Ziemi Łomżyńskiéj położone, a po stryju swym Franciszku, Skarbniku Sochaczewskim, w spadku odziedziczone, w r. 1764 Suskiemu sprzedał.

Коморовскіе, въ прежнемъ Сандомирскомъ Воеводствѣ осѣдлые. Изъ нихъ Станиславъ, Подчашій Подольскій, призванъ былъ на Сеймъ 1694 года собственноручнымъ письмомъ Короля Яна III Собѣскаго.

Komorowscy, w dawném Województwie Sandomierskiém osiedli. Z tych Stanisław, Podczaszy Podolski, własnoręcznym listem Króla Jana III Sobieskiego, w roku 1694 na Sejm był wezwany.

Корыцкіе, происходящіе изъ прежняго Подляскаго Воеводства. Фамиліи этой Гавріилъ, Стольникъ Визскій, въ 1728 году владѣлъ имѣніемъ Неводница.

Koryccy, pochodzą z dawnego Województwa Podlaskiego. Z téj rodziny Gabryel, Stolnik Wizki, do r. 1728 dobra Niewodnicę posiadał.

Мацѣёвскіе. Происходятъ отъ Николая, бывшаго въ 1696 году Обознымъ Гродненскимъ и владѣльцемъ имѣнія Свислочъ. Отъ него вывели свое дворянство родные братья Викторъ и Доминикъ Мацѣёвскіе, первый въ Герольдіи Имперіи, а послѣдній въ Герольдіи Царства.

Maciejowscy. Pochodzą od Mikołaja w roku 1696 Oboźnego Grodzieńskiego i dziedzica dóbr Swisłocz. Od niego udowodnili swoje szlachectwo rodzeni bracia Wiktor i Dominik Maciejowscy, pierwszy przed Heroldyą Cesarstwa, ostatni przed Heroldyą Królestwa.

Мѣленцкіе, изъ коихъ Александръ, Мечниковичъ Всховскій, въ 1752 году купилъ у Хлѣбовскаго имѣніе Реклинъ, Карна и Олендры-Реклинскіе, въ тогдашнемъ Познанскомъ Воеводствѣ.

Mielęccy. Aleksander, Miecznikiewicz Wschowski, w roku 1752 nabył od Chlebowskiego dobra Reklin, Karnę i Olendry Reklińskie, w dawném Województwie Poznańskiém leżące.

Пилецкіе. Изъ нихъ Осипъ купилъ въ 1793 году имѣніе Семоне и часть деревни Семонка въ Лэнчицкомъ Воеводствѣ.

Влостовскіе, въ прежнемъ Подляскомъ Воеводствѣ осѣдлые. Лаврентій владѣлъ тамъ имѣніемъ Влосты-Ольшанки, которое въ 1646 г. подарилъ сыну своему Матвею.

Брониславъ владѣлъ тамъ же имѣніемъ Влосты, Плевки, Мыстки и Сршедница, которое по смерти его въ 1763 году раздѣлили между собою сыновья его Григорій, Тибурцій и Иванъ.

Другіе члены фамиліи сей жительствовали въ прежнемъ Лэнчицкомъ Воеводствѣ, гдѣ Александръ Влостовскій въ 1731 году купилъ имѣніе Упале, Упаликъ и Яблонну.

Возницкіе, въ прежнемъ Плоцкомъ Воеводствѣ. Изъ нихъ Иванъ въ 1742 году купилъ имѣніе Цёлково-Вельке.

Антонъ Святославовъ сынъ, въ 1764 году, владѣлъ имѣніемъ Возники; Антонъ же Ивановъ сынъ, Регентъ Гродскій Плоцкій, въ 1769 году купилъ имѣніе Залѣсье.

Зѣлинскіе, изъ коихъ Владиславъ прежде 1754 года владѣлъ имѣніемъ Марковице въ тогдашнемъ Калишскомъ Воеводствѣ.

Pileccy. Z téj rodziny Józef, nabył w roku 1793 dobra Siemonie i części na wsi Siemonce w Województwie Łęczyckiém położone.

Włostowscy, w dawném Województwie Podlaskiém osiedli. Wawrzyniec, posiadał tam dobra Włosty-Olszankę, które w roku 1646 synowi swemu Maciejowi na własność ustąpił.

Bronisław, w témże Województwie dziedziczył dobra Włosty, Plewki, Mystki i Srzednicę, które po jego śmierci synowie Grzegórz, Tyburcy i Jan w roku 1763 pomiędzy siebie rozdzielili.

Inni téj rodziny członkowie w dawném Województwie Łęczyckiém osiedli, gdzie Aleksander Włostowski, nabył w r. 1731 dobra Upale, Upalik i Jabłonnę.

Woźniccy, w dawném Województwie Płockiém. Z tych Jan, w roku 1742 dobra Ciołkowo-wielkie nabył.

Antoni, syn Swiętosława, w roku 1764 posiadał wieś Woźniki.

Antoni syn Jana Woźnicki, Rejent Grodzki Płocki, w roku 1769 dobra Zalesie nabył.

Zielińscy. Z téj rodziny Władysław, przed rokiem 1754 posiadał dobra Markowice, w dawném Województwie Kaliskiém położone.

Железовскіе, древняя фамилія въ Мазовіи осѣдлая. Святополкъ помѣщикъ на-Желиховѣ, Горжеёвѣ и Любичкѣ, рыцарь временъ Болеслава Князя Краковскаго и Сандомирскаго, заключилъ съ нимъ въ 1284 году условіе о замѣнѣ нѣкоторыхъ обоюдныхъ помѣстьевъ, для удобнѣйшаго размѣщенія своихъ пасѣкъ. Потомокъ его Николай изъ-Желихова, помѣщикъ, исходатайствовалъ у Короля Сигизмунда I въ 1519 году утвержденіе вышеупомянутаго условія.

Желенскіе, родомъ изъ прежняго Сандомирскаго Воеводства, гдѣ Михаилъ Желенскій, Чесникъ Ржечицкій, въ 1774 году купилъ деревню Пршевлока.

Жулинскіе, въ прежнемъ Краковскомъ Воеводствѣ осѣдлые, изъ коихъ Михаилъ изъ-Жулина-Цёлекъ Жулинскій, Чесникъ Бускій, въ 1728 году купилъ имѣніе Марцинковице и Бѣдачовъ.

Жилинскіе, происходящіе отъ Матвея Жилинскаго, Обозпаго Волковискаго, которому Король Августъ III въ 1735 году пожаловалъ въ потомственное владѣніе фольваркъ Клусовщизну.

Żelechowscy, starożytna familia w Mazowszu osiadła Z téj Swiętopełk na Żelichowie, Gorzejowie i Lubiczku dziedzic, rycerz za Bolesława Księcia Krakowskiego i Sandomierskiego, w roku 1284 zrobił z tymże Księciem ugodę o zamianę niektórych z obu stron posiadłości, dla dogodniejszego swych pasiek pomieszczenia. Potomek jego Mikołaj z Żelichowa dziedzic, od Zygmunta I Króla Polskiego w r. 1519 zatwierdzenie powyższéj ugody pozyskał.

Żeleńscy, ród swój z dawnego Województwa Sandomierskiego wywodzą. Michał Żeleński, Cześnik Rzeczycki, nabył w roku 1774 wieś Przewłokę tamże leżącą.

Żulińscy, w dawném Województwie Krakowskiém osiedli. Michał z Żulina Ciołek-Żuliński, Cześnik Buski, w roku 1728 dobra Marcinkowice i Biedaczów nabył.

Żylińscy, pochodzą od Mateusza Żylińskiego, Oboźnego Wołkowyskiego, któremu Król Polski August III w roku 1735 folwark Kłusowszczyznę na dziedzictwo nadał.

ГЕРБЪ

ЧЕРВНЯ.

HERB

CZERWNIA.

Въ красномъ полѣ стальной щитъ четвероугольный. Въ навершьѣ шлема пять строусовыхъ перьевъ.

Употребляютъ его:

Червяковскіе, происходящіе отъ Рафаила, который состоя съ 1780 года въ теченіе 17 лѣтъ Профессоромъ Медицины, Хирургіи и Повивальнаго искуства въ Краковскомъ Ягеллонскомъ Университетѣ, пріобрѣлъ право на потомственное дворянство, по силѣ привилегій дарованныхъ въ 1535 году Королемъ Сигизмундомъ I, и Сеймоваго постановленія 1793 года.

W polu czerwoném stalowa tarcza czworoboczna. W szczycie hełmu pięć piór strusich.

Używają go:

Czerwiakowscy, pochodzący od Rafała, który od roku 1780 będąc przez lat 17 Proffessorem Medycyny, Chirurgii i Akuszeryi, w Uniwersytecie Jagielońskim w Krakowie, z mocy przywilejów z roku 1535 Króla Zygmunta I i Uchwały Sejmowéj z roku 1793, nabył prawa do szlachectwa dziedzicznego.

ГЕРБЪ ЧОХРОНЪ.

Въ щитѣ увѣнчанномъ дворянскою короною, въ серебряномъ полѣ красное стропило между тремя кабаньими головами, обращенными вправо. Надъ короною, на черной съ серебромъ перекладинѣ, конь бѣлый влѣво. Въ опорахъ, двѣ бѣлыя борзыя собаки на сворахъ. Подъ щитомъ девизъ: Virtute et labore.

Употребляютъ его:

Чохроны, въ прежнемъ Познанскомъ Воеводствѣ осѣдлые. Станиславъ Чохронъ въ 1694 году владѣлъ имѣніемъ Пунино въ Косцянскомъ Повѣтѣ.

HERB CZOCHRON.

Na tarczy koroną szlachecką przykrytéj, w polu srebrném krokiew czerwona, pomiędzy trzema głowami dziczemi obróconemi w prawo; nad koroną, na podstawie na przemian czarnéj i srebrnéj, koń biały w prawo. W pobocznicach: dwa charty białe na smyczach. Pod tarczą godło: „Virtute et labore".

Używają go:

Czochronowie, w dawném Województwie Poznańskiém, Stanisław Czochron, w roku 1594 wieś Punino w Powiecie Kościańskim posiadał.

ГЕРБЪ

ДАНГЕЛЬ.

HERB

DANGIEL.

Въ зеленомъ полѣ овальный серебряный щитъ, съ серебрянымъ же поясомъ, на которомъ два виноградные листа. Въ навершьѣ шлема три строусовыя пера.

Употребляютъ его:

Дангели. Родоначальникъ ихъ Ѳома-Михаилъ Дангель, за оказанныя въ краѣ заслуги, возведенъ въ 1792 году Королемъ Станиславомъ Августомъ въ потомственное дворянство, и получилъ на оное дипломъ съ вышеописаннымъ гербомъ.

W polu zieloném owalna tarcza srebrna, na téj na takimže pasie dwa liście winne. W szczycie hełmu trzy pióra strusie.

Używają go:

Danglowie. Jeden z członków téj rodziny Tomasz-Michał Dangiel, za zasługi dla kraju, przez Stanisława Augusta Króla Polskiego do godności szlacheckiéj wyniesiony, w r. 1792 Dyplom z herbem powyższym otrzymał.

ГЕРБЪ

ДАНГЕЛЬ 2.

HERB

DANGIEL 2.

Въ зеленомъ полѣ серебряный поясъ, на которомъ два золотые виноградные листа, верхушками одинъ къ другому. Въ навершьѣ шлема три строусовыя пера.

Употребляютъ его:

Данѣлецкіе, въ прежнемъ Сѣрадскомъ Воеводствѣ осѣдлые, изъ коихъ Ѳома въ 1771 году былъ полнымъ владѣльцемъ имѣнія Пукаржевъ, Пержаки и Мосты.

W polu zieloném na pasie srebrnym, dwa liście winne złote wierzchołkami ku sobie zwrócone. W szczycie hełmu trzy pióra strusie.

Używają go:

Danieleccy, rodzina w dawném Województwie Sieradzkiém zamieszkała. Z téj Tomasz, w roku 1771 dobra Pukarzew, Pierzaki i Mosty, prawem zupełnéj własności posiadał.

ГЕРБЪ ДОМБРОВА.

HERB DĄBROWA.

Въ голубомъ полѣ серебряная подкова, на ребрѣ которой золотой орденскій крестъ; отъ шиповъ ея выходятъ такіе же два креста наружу, косвенно вверхъ. Въ навершьѣ шлема коршунье правое крыло, пронзенное стрѣлою влѣво.

Употребляютъ его:

Будзынскіе, изъ коихъ Францискъ въ 1650 году владѣлъ имѣніемъ Пнѣвко-Климонтово въ Лэнчицкомъ Воеводствѣ; Павелъ же въ 1687 году былъ Коморникомъ Земли Маковской.

Дамѣнцкіе, въ Закрочимской Землѣ. Изъ нихъ Войтѣхъ въ 1701 году владѣлъ имѣніемъ Чайки.

W polu niebieskiém, na barku podkowy srebrnéj krzyż złoty kawalerski i takież dwa krzyże u dołu z ocelów na zewnątrz, skośnie ku górze wychodzące. W szczycie hełmu skrzydło sępie prawe, strzałą w lewo przeszyte.

Używają go:

Budzyńscy, z których Franciszek, w roku 1650 posiadał dobra Pniewko-Klimontowe w Województwie Łęczyckiém. Paweł w roku 1687 był Komornikiem Ziemi Makowskiéj.

Damięccy, w Ziemi Zakroczymskiéj. Z tych Wojciech, w r. 1701 dobra Czajki dziedziczył.

Домбровскіе. Петръ, Ловчій Брацлавскій, въ 1655 году назначенъ былъ на Сеймѣ изъ Посольской Палаты Депутатомъ въ Коммиссію учрежденную для усмиренія Украины. Станиславъ, возведенъ въ дворянство за военныя заслуги Сеймовымъ постановленіемъ 1676 года. Изъ той же фамиліи, въ прежнемъ Подляскомъ Воеводствѣ осѣдлые: Петръ, владѣлъ въ 1617 году имѣніемъ Вноры, Воля, Пажохи и Вихи; Яковъ, въ 1701 году, продалъ Павлу Домбровскому имѣніе свое Домброва-Камень; Иванъ, въ 1702 году, владѣлъ имѣніемъ Краево-Бяле; Францискъ и Осипъ владѣли имѣніемъ Домброва, Двораки, Серафиды и Каски съ принадлежностями, которое въ 1715 году продали Ивану Домбровскому. Иванъ, оставилъ въ наслѣдство сыновьямъ своимъ Валентину и Михаилу имѣніе: Домброва, Творки, Соболево и Домброва-Волька-Бернатовская, которое они раздѣлили между собою въ 1744 г.

Изъ водворившихся въ Закрочимской Землѣ: Андрей, въ 1727 году, владѣлъ имѣніемъ Вилляны. Въ Черской Землѣ: Игнатій, въ 1749 году, владѣлъ имѣніемъ Камёнки.

Въ Рожанской Землѣ: Войтѣхъ въ 1757 году уступилъ сыну

Dąbrowscy. Piotr Łowczy Bracławski w roku 1655 przez Stany Sejmowe wyznaczony był z Koła Poselskiego, na Deputata do Kommissyi, dla uspokojenia Ukrainy ustanowionéj. Stanisław, przez Uchwałę Sejmową z r. 1676, za zasługi w zawodzie wojskowym, do godności szlacheckiéj wyniesiony został. Z rodziny Dąbrowskich w dawném Województwie Podlaskiém rozrodzonéj: Piotr w roku 1617 dziedziczył dobra ziemskie Wnory, Wola, Pażochy i Wichy. Jakób w roku 1701, sprzedał dobra swoie Dąbrowa-Kamień Pawłowi Dąbrowskiemu. Jan, w roku 1702 dobra Krajowo-białe posiadał. Franciszek i Józef, byli dziedzicami dóbr Dąbrowa, Dworaki,, Serafidy i Kaski z przyległościami, które w roku 1715 Janowi Dąbrowskiemu na własność ustąpili. Jan, pozostawił w spadku synom swoim Walentemu i Michałowi dobra Dąbrowę, Tworki, Sobolewo i Dąbrowę-Wolkę-Bernatowską, któremi się ciż synowie w roku 1744 podzielili.

W Ziemi Zakroczymskiéj: Andrzéj Dąbrowski, w roku 1727, dobra Willany posiadał. Ignacy, w roku 1749 był dziedzicem dóbr Kamionki w Ziemi Czerskiéj.

W Ziemi Rożańskiéj Wojciech, w roku 1757 dobra Dąbrówkę i Soje

своему Андрею имѣніе Домбровка и Сое.

Домбровичи, въ прежнемъ Троцкомъ Воеводствѣ, изъ коихъ Гаспарій Домбровичъ владѣлъ имѣніемъ Буда, которое по смерти его продали сыновья его Андрей и Францискъ.

Яблонскіе. Станиславъ, Коморникъ Бѣльской Земли, въ 1658 году владѣлъ имѣніемъ Яблонь-Домброва съ принадлежностями и Добки, въ Подляскомъ Воеводствѣ состоявшимъ;—Рафаилъ оставилъ въ наслѣдство сыновьямъ своимъ Ивану и Давиду купленное имъ въ 1719 году въ Воеводствахъ Троцкомъ и Виленскомъ имѣніе Ковлопаны иначе Меляховиче называемое, и фольваркъ Козакляры.

Караси. Казиміръ Карась, Кастелянъ Визскій, въ 1773 году пожалованъ орденомъ Бѣлаго Орла.

Карасинскіе, изъ коихъ Францискъ въ 1747 году исправлялъ должность Субделегата Радомскаго Грода. Павелъ, въ 1769 году, владѣлъ земскимъ имѣніемъ въ Дрогичинской Землѣ.

Карнѣвскіе, въ прежнемъ Плоцкомъ Воеводствѣ осѣдлые. Изъ нихъ Михаилъ на-Карнѣвѣ Карнѣв-

synowi swemu Andrzejowi na własność ustąpił.

Dąbrowiczowie, w dawném Województwie Trockiém. Kacper Dąbrowicz posiadał dobra Budę, które w roku 1744 po jego śmierci synowie Andrzéj i Franciszek sprzedali.

Jabłońscy. Stanisław, Komornik Ziemi Bielskiéj, w roku 1658 dziedziczył dobra Jabłoń-Dąbrowa z przyległościami, Dobki, w Województwie Podlaskiém. Rafał nabył w roku 1719 dobra Kowłopany, inaczéj Melachowicze zwane, oraz folwark Kozaklary w Województwach Trockiém i Wileńskiém leżące, w spadku synom swoim Janowi i Dawidowi pozostawił.

Karaś. Z téj rodziny Kaźmirz Karaś, Kasztelan Wizki, w r. 1773 był ozdobiony orderem Orła Białego

Karasińscy. Franciszek w roku 1747 urząd Subdelegata Grodu Radomskiego sprawował. Paweł, w roku 1769 posiadał w Ziemi Drohickiéj dobra ziemskie.

Karniewscy, w dawném Województwie Płockiém. Z tych Michał na Karniewie Karniewski, Wojski

скій, Войскій Земли Рожанской, въ 1753 г. уступилъ сыну своему Казиміру деревню Карнѣвъ-Тлусенице.

Другой Казиміръ Адамовъ сынъ Карнѣвскій, въ 1757 году, владѣлъ имѣніемъ Карнѣво и Яртулы. Панкратій, владѣя съ 1768 года имѣніемъ Нововесь, Піончинъ и частью деревни Данишева, подарилъ оное въ 1804 г. сыну своему Викентію.

Лясковскіе. Сигизмундъ, сынъ Станислава Лясковскаго, Воеводы Плоцкаго, въ 1667 году продалъ въ Бѣльской Землѣ имѣніе свое Тыборы-Камёнка, Жулавка, Вулька, Тыборы-Ольшево и Хощовка съ принадлежностями, а въ 1680 году купилъ въ Замбровскомъ Повѣтѣ имѣніе Вѣржбово-Замбржице; Станиславъ же въ 1789 году владѣлъ имѣніемъ Лясковецъ и Обидзино въ Ломжинской Землѣ.

Лэбковскіе, изъ коихъ Осипъ въ 1713 году владѣлъ имѣніемъ Вержбица-Яцьки въ Плоцкомъ Воеводствѣ. Яковъ, Войскій Ржечицкій, въ 1767 году владѣлъ имѣніемъ Мѣшки, Бардуны, Пернаки и Руськи въ Цѣхановской Землѣ.

Лоси. Мартынъ изъ-Гродкова Лось, Подсудокъ Земли Львовской, въ 1768 году купилъ имѣніе Задаровъ и Красѣёвъ въ Галицкой Землѣ.

Ziemi Rożańskiéj w roku 1753 wieś Karniewo-Tłusienice, synowi swemu Kaźmirzowi ustąpił.

Inny Kaźmirz Karniewski syn Adama, w roku 1757 dobra Karniewo i Jarłuty dziedziczył. Pankracy od r. 1768 posiadając dobra Nowawieś, Piączyn i części na wsi Daniszewie, takowe w r. 1804 synowi swemu Wincentemu na własność oddał.

Laskowscy. Zygmunt syn Stanisława Laskowskiego, Wojewody Płockiego, w roku 1667 dobra swoje w Ziemi Bielskiéj Tybory-Kamionka, Żuławka, Wólka, Tybory-Olszewo i Choszczówka z przyległościami sprzedał, a w roku 1680 nabył dobra Wierzbowo-Zambrzyce w Powiecie Zambrowskim. Stanisław zaś w r. 1789 dobra, Laskowiec i Obidzino w Ziemi Łomżyńskiéj dziedziczył.

Łebkowscy. Józef w r. 1713 posiadał dobra Wierzbica-Jaćki, w Województwie Płockiém. Jakób Łebkowski Wojski Rzeczycki, w r. 1767, posiadał dobra Mieszki Barduny, Pernaki i Ruśki w Ziemi Ciechanowskiéj.

Łoś. Marcin z Grodkowa Łoś, Podsędek Ziemi Lwowskiéj, w roku 1768 nabył dobra Zadarów i Krasiejów w Ziemi Halickiéj.

Млодзяновскіе, въ Цѣхановской Землѣ. Александръ, въ 1761 году, владѣлъ деревнею Волька-Ланенцка, а Станиславъ, Судья Гродскій Цѣхановскій, имѣніемъ Пилитово въ 1774 году.

Моравскіе. Изъ нихъ Валентинъ въ 1719 году былъ владѣльцемъ имѣнія Лады въ Закрочимской Землѣ. Матвей въ 1726 году владѣлъ имѣніемъ Моравске-Чахи въ Нурской Землѣ. Семенъ, прежде 1734 года, оставилъ въ наслѣдство сыновьямъ своимъ Варѳоломею и Осипу имѣніе Моравы-Ляски въ Цѣхановской Землѣ. Ѳома, въ 1783 году, былъ Бургравомъ Нурскаго Грода.

Муравскіе, въ Нурской Землѣ, изъ коихъ Ѳома въ 1728 году владѣлъ имѣніемъ Шульборже.

Поржицкіе, въ Цѣхановской Землѣ. Войтѣхъ въ 1787 году былъ владѣльцемъ имѣнія Гонсечина.

Ростковскіе, въ прежнемъ Калишскомъ Воеводствѣ осѣдлые. Ѳома, въ 1687 году, продалъ имѣніе свое Славошево. Мартынъ и Михаилъ, родные братья, продали въ 1701 году имѣніе, наслѣдованное ими въ Брянскомъ Повѣтѣ, послѣ отца ихъ Семена. Ѳома, въ 1723 году, владѣлъ

Młodzianowscy, w Ziemi Ciechanowskiéj. Aleksander, w roku 1761 wieś Wólkę Łanięcką, a Stanisław, Sędzia Grodzki Ciechanowski, do r. 1774 dobra Pilitowo posiadał.

Morawscy. Walenty, w roku 1719 był dziedzicem dóbr Łady w Ziemi Zakroczymskiéj. Maciéj, w r. 1726 dobra Morawskie-Czachy w Ziemi Nurskiéj dziedziczył. Szymon, dobra Morawy-Laski w Ziemi Ciechanowskiéj, synom swoim Bartłomiejowi i Józefowi przed rokiem 1734 w spadku pozostawił. Tomasz, w roku 1783 był Burgrabią Grodu Nurskiego.

Murawscy, w Ziemi Nurskiéj. Tomasz, w roku 1728 dobra Szulborze posiadał.

Porzyccy, w Ziemi Ciechanowskiéj. Wojciech, był w roku 1787 dziedzicem dóbr Gąseczyna.

Rostkowscy, w dawném Województwie Kaliskiém. Z tych Tomasz, w roku 1687 dobra swoje Sławoszewo sprzedał. Marcin i Michał, bracia rodzeni, odziedziczone po ojcu swym Szymonie, dobra Ziemskie w dawném Powiecie Brańskim leżące, w roku 1701 sprzedali. Tomasz,

въ Закрочимской Землѣ имѣніемъ Ростки-Мале.

Изъ поселившихся въ прежнемъ Плоцкомъ Воеводствѣ· Яковъ, въ 1729 году владѣлъ имѣніемъ Недрожъ-Старый, а Иванъ въ 1732 г. имѣніемъ Здзяръ-вельки и Здзяръ-малый съ деревнею Лопатки.

Въ прежнемъ Сандомирскомъ Воеводствѣ: Карлъ, Ловчій Смоленскій, въ 1763 году купилъ деревню Прпмусова-воля. Феликіанъ, Скарбникъ Городельскій и Староста Копайгродскій, въ 1764 году былъ Сеймовымъ Посломъ Белзскаго Воеводства. Войтѣхъ изъ-Кульшанъ Ростковскій, Подсудокъ Земли Визской, оставилъ тамъ-же въ наслѣдство сыну своему Ѳомѣ имѣніе Высоке, которое послѣдній продалъ въ 1769 году.

Ржеховскіе, въ Рожайской Землѣ, изъ коихъ Адамъ, Жупникъ той Земли, въ 1774 году владѣлъ имѣніемъ Ржехово и Залесѣ-вельке.

Сѣршпутовскіе, въ прежней Ломжинской Землѣ осѣдлые. Адамъ-Егоръ изъ-Сѣршпутова Сѣршпутовскій, Подстароста Гродскій Ломжинскій, въ 1639 году купилъ имѣніе Пончиковизна, Богущице и Силодово съ принадлежностями, а сынъ его Иванъ продалъ Силодово въ 1661 году. Адамъ изъ-Сѣршпутова Сѣрш-

w roku 1723 był posiadaczem dóbr Rostki-małe w Ziemi Zakroczymskiéj.

W dawném Województwie Płockiém: Jakób, w roku 1729 dobra Niedroż-stary, a Jan w roku 1732, dobra Zdziar-wielki i Zdziar-mały, oraz wieś Łopatki posiadali.

W dawném Województwie Sandomierskiém: Karól Rostkowski, Łowczy Smoleński, w roku 1763 wieś Prymusową-Wolę nabył. Felicyan, Skarbnik Horodelski i Starosta Kopajgrodzki, w roku 1764 był Posłem na Sejm z Województwa Bełzkiego. Wojciech z Kulszan Rostkowski, Podsędek Ziemi Wizkiéj, pozostawił w spadku synowi swemu Tomaszowi, dobra Wysokie tamże leżące, które tenże w roku 1769 sprzedał.

Rzechowscy, w Ziemi Rożańskiéj. Z tych Adam, Żupnik téjże Ziemi, w roku 1774 dobra Rzechowo i Zalesie-wielkie posiadał.

Sierzputowscy, w dawnéj Ziemi Łomżyńskiéj osiedli. Adam Jerzy z Sierzputowa Sierzputowski, Podstarosta Grodzki Łomżyński, w roku 1639 nabył dobra Pączkowiznę, Boguszyce i Smłodowo z przyległościami, z których dobra Smłodowo syn jego Jan Sierzputowski, w r. 1661 sprzedał. Adam także z Sierzputowa

путовскій въ 1727 году владѣлъ имѣніемъ Ромашки.

Жельковскіе, въ прежнемъ Сандомирскомъ Воеводствѣ поселившіеся. Изъ нихъ Максимъ изъ-Домбровыхъ-Желекъ-Жельковскій, Вицесгерентъ Гродскій Стенжицкій, въ 1740 году купилъ имѣніе Высоке и Загоржице.

Sierzputowski, w roku 1727 dobra Romaszki posiadał.

Żelkowscy, w dawném Województwie Sandomierskiém. Z tych Maksym z Dąbrowych Żelek Żelkowski, Vicesgerent Grodzki Stężycki, w roku 1740 dobra Wysokie i Zagórzyce nabył.

ГЕРБЪ ДОМБРОВА 2.

HERB DĄBROWA 2.

Въ щитѣ тѣ же изображенія, какія въ Домбровѣ первообразной, съ тою разницею, что подкова краснаго цвѣта; въ навершьѣ же шлема, пять черныхъ строусовыхъ перьевъ.

Употребляютъ его:

Табенцкіе, въ прежнемъ Белзскомъ Воеводствѣ осѣдлые, изъ коихъ Николай Карлъ Юрчикъ-Та-

W tarczy te same godła jak w pierwotnym herbie Dąbrowa z tą odmianą: że podkowa jest czerwona; w szczycie zaś hełmu pięć piór strusich czarnych.

Używają go:

Tabęccy, w dawném Województwie Bełzkiém. Z téj rodziny Mikołaj-Karól Jurczyk-Tabęcki, Skar-

бецкій, Скарбникъ Черниговскій, въ 1766 году купилъ имѣніе Гутка-Стара-Зелена.

bnik Czernichowski, w roku 1766 nabył dobra ziemskie Hutka-stara-zielona.

ГЕРБЪ

ДОМБРОВСКІЙ.

HERB

DĄBROWSKI.

Въ красномъ полѣ дѣвица въ бѣлой одеждѣ, съ распущенными волосами и въ золотой коронѣ, трубящая въ двѣ золотыя трубы на обѣ стороны. Въ навершьѣ шлема подобная же выходящая дѣва, между двухъ золотыхъ трубъ, за которыя она держится руками.

Употребляютъ его:

Домбровскіе, изъ коихъ Матвей въ 1727 году исправлялъ должность Субделегата Лэнчицкаго Града. Осипъ Домбровскій, Войскій Иновлоцлавскій, въ 1753 году владѣлъ имѣніемъ Вольне въ Бржеско-Куявскомъ Воеводствѣ.

W polu czerwoném, panna w białéj szacie z rozpuszczonym warkoczem i koroną złotą na głowie, dmąca we dwie trąby złote na prawo i lewo tarczy. W szczycie hełmu panna podobnież ubrana, między dwiema złotemi trąbami i tych się rękami trzymająca.

Używają go:

Dąbrowscy. Z téj rodziny Maciéj, w roku 1727, urząd Subdelegata Grodu Łęczyckiego sprawował. Józef Dąbrowski, Wojski Inowłocławski, w roku 1753 dobra Wólne, w dawném Województwie Brzesko-Kujawskiém leżące, posiadał.

Тѣмъ же гербомъ пользуются еще Домбровскіе происходящіе отъ Станислава, который за военныя заслуги возведенъ въ дворянство въ 1676 году Королемъ Польскимъ Яномъ III Собѣскимъ.

Tym samym herbem pieczętują się również Dąbrowscy, pochodzący od Stanisława, którego nagradzając za waleczność i męztwo, Jan III Sobieski Król Polski, w roku 1676 do godności szlacheckiéj wyniósł.

ГЕРБЪ

ДЕБОЛИ.

HERB

DEBOLI.

Въ серебряномъ полѣ два льва, другъ къ другу обращенные, держатъ церковный подсвѣчникъ. Надъ щитомъ дворянская корона.

W polu srebrném dwa lwy ku sobie zwrócone trzymające świecznik kościelny. Nad tarczą sama szlachecka korona.

Употребляютъ его:

Деболи, вышедшіе изъ Франціи во время царствованія Яна-Казиміра и сопричисленные къ польскому дворянству, съ перемѣною фамиліи *de Beaulieu* въ Деболи. Изъ нихъ многіе въ послѣдствіи исправляли разныя должности. Августинъ Деболи, въ 1787 году, былъ Посломъ и Полномочнымъ Министромъ Рѣчи Посполитой при Императорско-Россійскомъ Дворѣ, и въ томъ-же году

Używają go:

Deboli, rodzina pochodząca z Francyi, za panowania Króla Jana Każmirza w Polsce osiadła, i tu do przywilejów szlachectwa przypuszczona; przyczém pierwotne nazwisko De Beaulieu, na Deboli przemieniła. Członkowie téj rodziny w następnych czasach różne urzędy w kraju piastowali. Augustyn Deboli, był w roku 1787 Posłem i Ministrem Pełnomocnym Rzeczypospolitéj przy Dworze

награжденъ орденомъ Бѣлаго Орла; Ѳома же, Хорунжій Любачевскій, въ 1792 году получилъ орденъ Св. Станислава.

Cesarsko-Rossyjskim, i w tymże roku orderem Orła Białego zaszczycony. Tomasz, Chorąży Lubaczowski, w r. 1792 ozdoby orderu Śgo Stanisława otrzymał.

ГЕРБЪ ДЕМБНО.

HERB DĘBNO.

Въ красномъ полѣ серебряный крестъ, подъ лѣвымъ концемъ котораго серебряный же знакъ W, какъ въ гербѣ Габданкъ. Въ навершьѣ шлема золотой лучезарный крестъ, между двухъ буйволовыхъ роговъ.

W polu czerwoném krzyż srebrny; pod lewém ramieniem krzyża znak W także srebrny jak w herbie Habdank. W szczycie hełmu złoty krzyż promienisty między dwoma bawolemi rogami.

Употребляютъ его:

Бочарскіе, изъ коихъ Иванъ Андреевъ сынъ владѣлъ имѣніемъ Точекъ въ прежнемъ Кіевскомъ Воеводствѣ.

Чайковскіе, въ прежнемъ Подляскомъ Воеводствѣ осѣдлые. Изъ

Używają go:

Boczarscy. Jan syn Andrzeja Boczarski, posiadał wieś Toczek w dawném Województwie Kijowskiém.

Czajkowscy, w dawném Województwie Podlaskiém. Z téj rodzi-

нихъ Ѳома владѣлъ имѣніемъ Чайки, Рошки-Хршцоны и Рошки-Трояны.

Кршижановскіе, большею частію въ Землѣ Добржинской осѣдлые. изъ коихъ Михаилъ, Валентинъ, Игнатій и Францискъ, родные братья, въ 1766 году раздѣлили между собою деревню Брудзень, полученную ими въ наслѣдство отъ отца Франциска.

Потворовскіе, въ прежнемъ Познанскомъ Воеводствѣ водворившіеся. Александръ и Андрей, родные братья, изъ Рѣнна Потворовскіе, въ 1753 году, раздѣлили между собою имѣніе Чарлеево и Бѣлево, наслѣдованное ими отъ отца Ивана.

Позовскіе, въ прежнемъ Краковскомъ Воеводствѣ. Изъ нихъ Иванъ изъ-Позова Позовскій въ 1686 году владѣлъ имѣніемъ Далеховы.

Сулимовскіе, жительствовавшіе въ Великомъ Княжествѣ Литовскомъ. Казиміръ въ 1786 году былъ Ротмистромъ Стародубовскаго Повѣта.

ny Tomasz, był dziedzicem dóbr Czajki, Roszki-Chrzcony i Roszki-Trojany zwanych.

Krzyżanowscy. Członkowie téj rodziny powiększéj części osiedli byli w Ziemi Dobrzyńskiéj. Z tych Michał, Walenty, Ignacy i Franciszek bracia rodzeni, odziedziczoną po ojcu Franciszku wieś Brudzeń w roku 1766 pomiędzy sobą rozdzielili.

Potworowscy, rodzina w dawném Województwie Poznańskiém zamieszkała. Z niéj Aleksander i Andrzéj z Sienna Potworowscy, bracia rodzeni, w roku 1753 podzielili się dobrami Czarlejewo i Bielewo po ojcu Janie na nich spadłemi.

Pozowscy, w dawném Województwie Krakowskiém. Z tych: Jan z Pozowa Pozowski, w roku 1686 był posiadaczem wsi Dalechowy.

Sulimowscy, w dawném Wielkiém Księstwie Litewskiém. Kaźmirz, w roku 1786 był Rotmistrzem Powiatu Starodubowskiego.

ГЕРБЪ

ДОЛИВА.

HERB

DOLIWA.

Въ голубомъ полѣ, три розы на серебряной полосѣ, вправо. Въ навершьѣ шлема, между двухъ слоновыхъ хоботовъ, такія же три розы, вертикально.

Употребляютъ его:

Бадовскіе, въ прежней Ломжинской Землѣ осѣдлые. Игнатій, Подчашій Поморскій, въ 1772 году купилъ имѣніе Сендзивуе-Пронтникъ.

Бобровницкіе, въ прежнемъ Сандомирскомъ Воеводствѣ. Изъ нихъ Богуславъ на-Бобровникахъ Бобровницкій, Староста Пршедборскій, владѣлъ значительными помѣстьями, каковы: Коморники, Ржевущице, Рудка, Воля-Лапчина, Воля-Мровина, Добромѣржъ венкшій и Добромѣржъ мнѣйшій, Бобровники,

W polu niebieskiém, trzy róże na wstędze srebrnéj, w prawo. W szczycie hełmu pomiędzy dwiema trąbami, trzy takież róże jedna nad drugą.

Używają go:

Badowscy, w dawnéj Ziemi Łomżyńskiéj osiedli. Z tych Ignacy, Podczaszy Pomorski, w roku 1772 dobra Sędziwuje-Prątnik nabywał.

Bobrowniccy, w dawném Województwie Sandomierskiém. Z tych Bogusław na Bobrownikach Bobrownicki, Starosta Przedborski, posiadał znaczne dobra, jako to: Komorniki, Rzewuszyce, Rudkę, Wolę-Łapczyną i Wolę-Mrowiną. Dobromierz większy i mniejszy, Bobrowniki z Wolą Bobrownicką, Iwlę,

Воля-Бобровиницка, Иваля, Херова и Глусце. Это имѣніе въ 1736 г., по смерти его, раздѣлили между собою сыновья его: Иванъ Староста Пршедборскій, Александръ Хорунжій Брацлавскій и Степанъ

Бржезинскіе, изъ коихъ Войтѣхъ изъ-Бржезинъ Бржезинскій въ 1684 году владѣлъ имѣніемъ Выржне, въ Сандомирскомъ Воеводствѣ.

Цѣлескіе. Францискъ изъ-Цѣлешинка Цѣлескій, Хорунжій Лифляндскій, въ 1758 году, продалъ имѣніе свое Брохновко, въ Хелмскомъ Воеводствѣ состоявшее.

Добровольскіе. Фамиліи этой Францискъ возведенъ въ дворянство Постановленіемъ Варшавскаго Сейма въ 1775 году.

Доливы, изъ коихъ Гаспарій Долива, Подсудокъ Земли Визской, въ 1782 году былъ Сеймовымъ Посломъ и на Сеймѣ избранъ въ Судьи.

Фальковскіе, въ прежнемъ Подляскомъ Воеводствѣ осѣдлые, изъ коихъ Станиславъ въ 1704 году владѣлъ имѣніемъ Горново-Валки и частями Хорощова и Любѣекъ; а Ансельмъ въ 1724 году владѣлъ имѣніемъ: Вышковъ, Лубицъ, Сціоновъ и Воцьковъ.

Cherowę i Głusce; które to dobra po śmierci ojca, synowie: Jan, Starosta Przedborski, Aleksander Chorąży Bracławski i Stefan, w roku 1736 pomiędzy siebie rozdzielili.

Brzezińscy. Z téj rodziny Wojciech z Brzezin Brzeziński, w r. 1684 dobra Wyrznę, w Województwie Sandomierskiém posiadał.

Cielescy. Franciszek z Cieleszynka Cieleski, Chorąży Inflantski, w r. 1758 dobra własne Brochnówko w Województwie Chełmińskiém leżące, sprzedał.

Dobrowolscy. Z téj rodziny Franciszek Dobrowolski, Uchwałą Sejmu Warszawskiego w r. 1775 do równości z szlachtą przypuszczonym został.

Doliwy. Z téj rodziny Kacper Doliwa, Podsędek Ziemi Wizkiéj, Poseł na Sejm, w r. 1782 na tymże Sejmie był Sędzią obrany.

Falkowscy, w dawném Województwie Podlaskiém osiedli. Z tych Stanisław, w roku 1704 posiadał dobra Hornowo-Wałki z częściami na Choroszczowie i Lubiejkach. Anzelm, w roku 1724 był właścicielem dóbr Wyszków, Łubic, Scionów i Woćków.

Глэмбоцкіе, въ прежнемъ Сандомирскомъ Воеводствѣ и въ Куявахъ осѣдлые. Изъ нихъ Самуилъ изъ-Глэмбокаго Глэмбоцкій, Войскій Бржеско-Куявскій, въ 1743 году купилъ имѣніе Загаёвъ и Котковъ.

Гойскіе, изъ коихъ Адамъ-Михаилъ Гойскій, Подстолій Венденскій, въ 1786 году владѣлъ деревнею Бѣлино въ Бржеско-Куявскомъ Воеводствѣ.

Осипъ Крукъ-Гойскій прежде 1787 года владѣлъ имѣніемъ Гоздзѣцъ-Скршеки въ Ливской Землѣ лежавшимъ.

Гурскіе, изъ коихъ Казиміръ въ 1791 году былъ Сеймовымъ Посломъ Рожанской Земли.

Ямёлковскіе, въ прежнемъ Подляскомъ Воеводствѣ и въ Мазовіи осѣдлые. Изъ нихъ Андрей-Станиславъ Ямёлковскій, въ 1667 году, назначенъ въ должность Полеваго Коморника Граничнаго Бѣльской Земли.

Валентинъ, Бургравъ Гродскій Варшавскій, въ 1714 году купилъ деревню Мостково.

Варооломей, въ 1729 году владѣлъ имѣніемъ Олтарже съ принадлежностями, въ Нурской Землѣ состоявшимъ.

Głęboccy, w dawném Województwie Sandomierskiém i Kujawach zamieszkali. Z tych Samuel z Głębokiego Głębocki, Wojski Brzesko-Kujawski, w roku 1743 dobra Zagajów i Kotków nabył.

Gójscy. Z téj rodziny, Adam, Michał Gojski, Podstoli Wendeński, w roku 1786 wieś Bielino w Województwie Brzesko-Kujawskiém posiadał.

Józef Kruk Gojski, przed rokiem 1787 dobra Goździec Skrzeki w Ziemi Liwskiéj leżące, dziedziczył.

Górscy. Z téj rodziny Kaźmirz, w roku 1791 był Posłem na Sejm z Ziemi Rożańskiéj.

Jamiołkowscy, w dawném Województwie Podlaskiem i Mazowszu. Z tych Andrzéj, Stanisław Jamiołkowski, w roku 1667 otrzymał nominacyę na urząd Komornika Polnego Granicznego Ziemi Bielskiéj.

Walenty, Burgrabia Grodzki Warszawski, w roku 1714 nabył wieś Mostkowo.

Bartłomiéj, w roku 1729 dobra Ołtarze z przyległościami w Ziemi Nurskiéj posiadał.

Янскіе, изъ коихъ Викентій въ 1789 году продалъ деревню Непокойчице въ Брестъ-Литовскомъ Воеводствѣ.

Клиховскіе, въ прежнемъ Сѣрадскомъ Воеводствѣ. Изъ нихъ Валентинъ, Коморникъ Граничный Сѣрадскій, купилъ въ 1760 году имѣніе Поздзенице и Воля-нова.

Кожуховскіе, въ прежнемъ Калишскомъ Воеводствѣ осѣдлые. Александръ изъ-Кожухова Кожуховскій, Коммисаръ Великопольскихъ Воеводствъ на Радомскомъ Коронномъ Трибуналѣ, въ 1748 году купилъ имѣніе: Кругликово, Бялла, Лагевники, Лондекъ, Млыновъ, Гузьница и Жаба.

Станиславъ, Чесникъ Вѣлюнскій, собралъ и привелъ въ алфавитный порядокъ Конституціи Короны и Великаго Княжества Литовскаго. За этотъ трудъ Сеймъ въ 1764 году назначилъ ему въ награду 20,000 польск. злот., которые выданы изъ Коронной казны сыну его Станиславу, Подчашему Орловскому, Послу Сеймовому.

Франццискъ Дзикъ-изъ-Кожухова Кожуховскій, Чесникъ Калишскаго Воеводства, въ 1774 году владѣлъ имѣніемъ Грудзѣлецъ, Карсы и Воля-Какава.

Jańscy. Z téj rodziny Wincenty, w roku 1789 sprzedał wieś Niepokojczyce w dawném Województwie Brzesko-Litewskiém.

Klichowscy, w dawném Województwie Sieradzkiém. Z tych Walenty, Komornik Graniczny Sieradzki, nabył w roku 1760 dobra Poździenice i Wolę-nową.

Kożuchowscy, w dawném Województwie Kaliskiém osiedli. Z tych Aleksander z Kożuchowa Kożuchowski, Kommisarz na Trybunał Koronny Radomski z Województw Wielkopolskich, w roku 1748 nabył dobra Królikowo, Białłę, Łagiewniki, Łądek, Młynów, Guźnicę i Żabę.

Stanisław, Cześnik Wieluński, zebrał i ułożył alfabetycznie Konstytucye Koronne i Wielkiego Księstwa Litewskiego. Za tę pracę na Sejmie w roku 1764 miał sobie wyznaczoną nagrodę pieniężną w summie 20,000 złot. pols., którą syn jego imieniem także Stanisław, Podczaszy Orłowski i Poseł na Sejm ze Skarbu Koronnego, otrzymał

Franciszek Dzik z Kożuchowa Kożuchowski, Cześnik Województwa Kaliskiego, w roku 1774 dziedziczył dobra Grudzielec, Karsy i Wolę Kakawą.

Антонъ, Судья Депутатъ на Коронномъ Трибуналѣ отъ Гнѣзненскаго Воеводства, въ 1791 году получилъ орденъ Св. Станислава.

Морачевскіе, изъ коихъ Яковъ въ 1744 году купилъ деревню Бытково въ Познанскомъ Воеводствѣ.

Охимовскіе, въ Мельницкой Землѣ. Изъ нихъ Севастьянъ Охимовскій въ 1767 году владѣлъ тамъ помѣстьями.

Пуржицкіе, въ прежней Закрочимской Землѣ осѣдлые, изъ коихъ Иванъ въ 1786 году купилъ тамъ имѣніе Яблечники-Косцельне.

Роздражевскіе, въ прежнемъ Познанскомъ Воеводствѣ, изъ коихъ Ѳеофилъ въ 1756 году купилъ тамъ имѣніе Пташково.

Рыковскіе, въ прежней Цѣхановской Землѣ и въ Пруссіи. Александръ въ 1709 году былъ Стольникомъ Хелмскимъ.

Осипъ, Коморникъ Земскій Цѣхановскій, въ 1772 году подарилъ сыну своему Ѳомѣ имѣніе Богданы.

Савинскіе, въ прежнемъ Подляскомъ Воеводствѣ осѣдлые. Изъ нихъ Адамъ въ 1724 году купилъ имѣніе Брушево, Лѣсникъ и Савины.

Antoni, Sędzia Deputat na Trybunał Koronny z Województwa Gnieźnieńskiego, w roku 1791 orderem Śgo Stanisława został ozdobiony.

Moraczewscy. Z téj rodziny Jakób nabył w r. 1744 wieś Bytkowo, w Województwie Poznańskiém leżącą.

Ochimowscy, w dawnéj Ziemi Mielnickiéj. Z tych Sebastyan Ochimowski, w roku 1767 dobra ziemskie tamże posiadał.

Purzyccy, w dawnéj Ziemi Zakroczymskiéj osiedli. Z tych Jan, w roku 1786 nabył tamże dobra Jabłeczniki-Kościelne.

Rozdrażewscy, w dawném Województwie Poznańskiém. Z tych Teofil, w r. 1756 kupił tamże dobra Ptaszkowo.

Rykowscy, w dawnéj Ziemi Ciechanowskiéj i Prusach. Z tych Aleksander, w roku 1709 był Stolnikiem Chełmińskim.

Józef, Komornik ziemski Ciechanowski, w roku 1772 dobra Bogdany, synowi swemu Tomaszowi na własność ustąpił.

Sawińscy, w dawném Województwie Podlaskiém zamieszkali. Z tych Adam, w roku 1724 dobra Bruszewo, Leśnik i Sawiny nabywał.

Сильницкіе, изъ коихъ Симфоріанъ изъ-Сильницы Сильницкій въ 1670 году владѣлъ имѣніемъ Серники, Воля-Серницка, Волька-Заблотня и Хлевиски въ Люблинскомъ Воеводствѣ.

Скомпскіе, въ прежнемъ Калишскомъ Воеводствѣ водворенные. Осипъ и Лаврентій, братья Скомпскіе, въ 1757 году, продали имѣніе Тарнова, Новавесь и Сплаве, доставшееся имъ отъ отца ихъ Павла и дѣда Александра.

Слѣшинскіе, издавна въ Ломжинской Землѣ водворившіеся. Изъ нихъ Христинъ Сляссa въ 1545 г. исправлялъ должность Подстаросты Кольненскаго. Потомки его, владѣя частями имѣній Сляссы-Грецски и Сляссы-Чахи, около 1664 года стали называться отъ имѣній сихъ Слѣсинскими, а потомъ Слѣшинскими.

Стемпчинскіе, изъ коихъ Войтѣхъ владѣлъ деревнею Домбровка въ прежнемъ Бржеско-Куявскомъ Воеводствѣ, которую въ 1693 году уступилъ брату своему Ивану.

Стронскіе, владѣвшіе въ прежнемъ Сандомирскомъ Воеводствѣ земскимъ имѣніемъ. Изъ нихъ Феликсъ былъ до 1815 года Поручикомъ, а въ 1820 году произведенъ въ Капитаны войскъ Польскихъ.

Silniccy. Symforyan z Silnicy Silnicki, w roku 1670 był dziedzicem dóbr Serników, Woli Sernickiéj, Wólki Zabłotniéj i Chlewisk, w Województwie Lubelskiém położonych.

Skąpscy, rodzina w dawném Województwie Kaliskiém osiadła. Z téj Józef i Wawrzyniec bracia Skąpscy, odziedziczone po swym ojcu Pawle i dziadzie Aleksandrze, dobra Tarnowę, Nowąwieś i Spławie, w r. 1757 sprzedali.

Sleszyńscy, oddawna w Ziemi Łomżyńskiéj zamieszkali. Z tych Krystyn Slassa, w roku 1545 urząd Podstarosty Kolneńskiego sprawował. Potomkowie jego, dziedzicząc części na dobrach Slassy-Gręski i Slassy-Czachy, od tych dóbr około r. 1664 nazwisko Slesińskich, a póżniéj Sleszyńskich przybrali.

Stępczyńscy. Z téj rodziny Wojciech, posiadał wieś Dąmbrówkę w dawném Województwie Brzesko-Kujawskiém położoną, którą w roku 1693 bratu swemu Janowi ustąpił.

Strońscy, w dawném Województwie Sandomierskiém posiadali majątek ziemski. Z tych Feliks, był przed rokiem 1815 Porucznikiem, a w roku 1820 na stopień Kapitana w Wojsku Polskiém postąpił.

Влодковскіе, въ прежней Ломжинской Землѣ. Изъ нихъ Антонъ, Коморникъ Граничный той Земли, въ 1792 году выбранъ въ Граничные Судьи.

Станиславъ, въ 1793 году владѣлъ имѣніемъ Трояны.

Закршевскіе, въ прежней Визской Землѣ, изъ коихъ Семенъ-Өаддей Закршевскій, Судья той Земли, въ 1710 году владѣлъ имѣніемъ Крамаржевъ.

Зембржускіе, большею частію въ прежнихъ Нурской и Цѣхановской Земляхъ жительствовавшіе.

Степанъ, въ 1660 году, получилъ должность Подчашаго Нурскаго.

Яковъ-Карлъ, въ 1717 году, исправлялъ должность Писаря Гродскаго Сохачевскаго.

Станиславъ, въ 1738 году, купилъ имѣніе Покршивница, Нерадовъ, Обрембекъ и Пискорня въ Закрочимской Землѣ.

Францискъ, Войскій Закрочимской Земли, въ 1759 году владѣлъ имѣніемъ Наборовецъ.

Доминикъ-Францискъ, Подстолій и Посолъ Нурской Земли, въ 1764 году подписался на актѣ избранія въ Короли Станислава-Августа.

Антонъ, Чесникъ Лятычевскій, въ 1765 году купилъ въ Цѣхановской Землѣ имѣніе Госки-Вонсоше.

Włodkowscy, w dawnéj Ziemi Łomżyńskiéj. Z tych Antoni, Komornik Graniczny téjże Ziemi, w roku 1792 Sędzią Granicznym obrany został.

Stanisław, w roku 1793 dobra Trojany posiadał.

Zakrzewscy, w dawnéj Ziemi Wizkiéj. Szymon-Tadeusz Zakrzewski, Sędzia téjże Ziemi, w r. 1710 był właścicielem dóbr Kramarzewa.

Zembrzuscy, rodzina ta po największéj części w Ziemi Nurskiéj i Ciechanowskiéj przemieszkiwała.

Stefan, w roku 1660 urząd Podczaszego Nurskiego otrzymał.

Jakób-Karól Zembrzuski, w roku 1717, sprawował urząd Pisarza Grodzkiego Sochaczewskiego.

Stanisław, nabył w roku 1738 dobra Pokrzywnicę, Nieradów, Obrębek i Piskornią, w Ziemi Zakroczymskiéj leżące.

Franciszek, Wojski Ziemi Zakroczymskiéj, w roku 1759 dobra Naborowiec posiadał.

Dominik-Franciszek Zembrzuski, Podstoli i Poseł Ziemi Nurskiéj, w roku 1764, Elekcyę Króla Stanisława Augusta podpisał.

Antoni, Cześnik Latyczewski, nabył w roku 1765 dobra Goski-Wąsosze w Ziemi Ciechanowskiéj.

Андрей, Вице-Регентъ Земскій и Гродскій Цѣхановскій, владѣлъ имѣніемъ Ковнаты-Зендове-Борове и Войнове, которое въ 1767 году по смерти его перешло къ сыновьямъ его Якову и Павлу.

Маркеллъ и Яковъ, сыновья Осипа, Подсудка Сохачевскаго, въ 1778 году, раздѣлили между собою имѣніе Стршижовъ, Ржонкчице и Щитно, наслѣдованное ими отъ отца.

Зѣлинскіе, въ прежней Добржинской Землѣ, изъ коихъ Иванъ въ 1784 году владѣлъ имѣніемъ Грубно и Стольно.

Andrzéj Vice-Regent Ziemski i Grodzki Ciechanowski, posiadał dobra Kownaty-Zendowę-Borowe i Wojnowe, które w roku 1767 po jego śmierci synowie Jakób i Paweł odziedziczyli.

Marcelli i Jakób Zembrzuscy, synowie Józefa Podsędka Sochaczewskiego, w roku 1778 podzielili się dobrami Strzyżów, Rząkczyce i Szczytno po ojcu swym odziedziczonemi.

Zielińscy, w Ziemi Dobrzyńskiéj. Z tych Jan, w roku 1784 dobra Grubno i Stolno posiadał.

ГЕРБЪ ДОЛЭНГА.

HERB DOŁĘGA.

Въ голубомъ полѣ бѣлая стрѣла желѣзцкомъ внизъ, окруженная сверху бѣлою же подковою, на ребрѣ которой золотой кава-

W polu niebieskiém strzała biała żelezcem na dół, otoczona u góry podkową białą z krzyżem kawalerskim złotym na bar-

лерскій крестъ. Въ навершьѣ шлема коршунье лѣвое крыло, пробитое стрѣлою влѣво.

Употребляютъ его:

Ходаковскіе, въ прежнемъ Сѣрадскомъ Воеводствѣ осѣдлые, изъ коихъ Валентинъ въ 1676 году владѣлъ деревнею Иване.

Цѣшковскіе. Изъ нихъ Иванъ въ 1736 году былъ Стольникомъ Земли Стенжицкой.

Лаврентій, въ 1739 году исправлялъ должность Бургграва Земскаго Гнѣзненскаго.

Криспинъ Каѳедральный Каноникъ Львовскій, Викторъ Староста Блотницкій и Францискъ, братья Цѣшковскіе, сыновья Ивана-Николая Подкоморія Новогродскаго, въ 1766 году продали наслѣдственное свое имѣніе: Туржиство, Гордзешка иначе Дембова-воля и Руща, въ Стенжицкой Землѣ состоявшее.

Флоріанъ, Староста Клещелевскій, въ 1780 и 1791 годахъ, былъ Сеймовымъ Посломъ Ливской Земли.

Домбровскіе, изъ коихъ Ѳома въ 1715 году владѣлъ деревнею Домбровка-Полаевска въ Бржеско-Куявскомъ Воеводствѣ.

Иванъ Павловъ сынъ Домбров-

ku. W szczycie hełmu lewe skrzydło sępie, strzałą w lewo przeszyte.

Używają go:

Chodakowscy, rodzina w dawném Województwie Sieradzkiém zamieszkała, z któréj Walenty w roku 1676 wieś Iwanie posiadał.

Cieszkowscy. Z téj rodziny Jan, w roku 1736 był Stolnikiem Ziemi Stężyckiéj.

Wawrzyniec, w roku 1739 sprawował urząd Burgrabiego Ziemskiego Gnieźnieńskiego.

Kryspin Kanonik Katedralny Lwowski, Wiktor Starosta Błotnicki i Franciszek bracia Cieszkowscy, synowie Jana Mikołaja Podkomorzego Nowogrodzkiego; dobra ojczyste Turzystwo, Hordzieszkę czyli Dębową-Wolę i Ruszczę w Ziemi Stężyckiéj położone, jako wspólną własność, w roku 1766 sprzedali.

Floryan Starosta Kleszczelewski, w latach 1780 i 1791 był Posłem na Sejm z Ziemi Liwskiéj.

Dąbrowscy. Tomasz w roku 1715 wieś Dąbrówkę-Połajewską w Województwie Brzesko-Kujawskiém posiadał.

Jan po Pawle Dąbrowski, w roku

скій въ 1724 году владѣлъ въ Брянскомъ Повѣтѣ имѣніемъ Долэнги-Мочидлы.

Долэнговскіе, въ прежнемъ Подляскомъ Воеводствѣ осѣдлые. Изъ нихъ Станиславъ, владѣлецъ имѣнія Долэнга, въ 1645 году купилъ имѣніе Войны-Погоржель.

Дзѣдзицкіе, изъ коихъ Феликіанъ Дзѣдзицкій, сынъ Михаила Судьи Гродскаго Плоцкаго и Гостынскаго, въ 1719 году продалъ имѣніе Цыбулино, Карвово и Цыбулинко, въ Вышогродской Землѣ состоявшее.

Дзюбинскіе, въ прежнемъ Сандомирскомъ Воеводствѣ. Изъ нихъ Иванъ-Александръ и Феликіанна (урожденная Ахингеръ) супруги Дзюбинскіе, въ 1767 году владѣли имѣніемъ Буковно и Яблонно.

Эминовичи. Происходятъ отъ Венедикта, Субделегата Гродскаго Вѣлюнскаго, которому Каетанъ-Игнатій Солтыкъ, Епископъ Краковскій, какъ владѣтель Княжества Сѣверскаго, пожаловалъ индигенатъ на пользованіе дворянскими правами въ томъ Княжествѣ. Пожалованіе это утверждено Сеймовымъ постановленіемъ 1790 года, силою котораго Дворяне Княжества Сѣверскаго

1724 dobra Dołęgi-Moczydły w Powiecie Brańskim dziedziczył.

Dołęgowscy, w dawném Województwie Podlaskiém osiedli. Z tych Stanisław dziedzic dóbr Dołęgi, nabył w roku 1645 dobra Wojny Pogorzel.

Dziedziccy. Felicyan Dziedzicki syn Michała Sędziego Grodzkiego Płockiego i Gostyńskiego, w roku 1719 sprzedał dobra Cybulino, Karwowo i Cybulinko w Ziemi Wyszogrodzkiéj położone.

Dziubińscy, w dawném Województwie Sandomierskiém. Z tych Jan-Aleksander i Felicyanna z Achingierów małżonkowie Dziubińscy, w r. 1767 dobra Bukowno i Jabłonno posiadali.

Eminowiczowie. Pochodzą od Benedykta Eminowicza Subdelegata Grodzkiego Wieluńskiego, któremu Kajetan Ignacy Sołtyk Biskup Krakowski, jako Książe Siewierski, w r. 1780 udzielił indygenat, na używanie przywilejów szlacheckich w témże Księstwie. Nadanie zaś takowe, potwierdzone zostało przez Uchwałę Sejmową z roku 1790, która szlachtę Księstwa Siewierskiego we

сравнены во всѣхъ правахъ и преимуществахъ съ Дворянами Польскими.

Гизинскіе, въ прежней Добржинской Землѣ. Иванъ въ 1719 году подарилъ сыновьямъ своимъ Антону и Войтѣху цѣлую деревню Окунино и часть деревни Гизинскъ.

Гурецкіе, въ прежнемъ Сандомирскомъ Воеводствѣ. Иванъ-Вацлавъ и Андрей-Николай братья Гурецкіе, около 1687 года, владѣли имѣніемъ Щецинъ и Воля-Щецка.

Осипъ, въ прежнемъ Калишскомъ Воеводствѣ, владѣлъ въ 1773 году деревнею Кошуты.

Михаилъ изъ-Ржухова-Гурецкій въ 1780 году уступилъ брату своему Осипу имѣніе Качково, въ Гнѣзненскомъ Воеводствѣ состоявшее.

Грабовскіе, въ прежней Варшавской Землѣ, изъ коихъ Яковъ въ 1689 г. владѣлъ имѣніемъ Щаки.

Грабскіе. Фамиліи этой Рафаилъ, Подсудокъ Земскій Гостынскій, былъ владѣльцемъ имѣній: Грабѣ въ Землѣ Гостынской, Минпевъ въ Плоцкомъ Воеводствѣ и Сарновъ въ Вышогродской Землѣ, которыя по смерти его въ 1664 году раздѣлили между собою сыновья его Гаспарій, Иванъ, Премыславъ, Мартынъ, Ѳома и Павелъ.

wszystkich przywilejach i obowiązkach, z Szlachtą Polską porównała.

Gizińscy, w dawnéj Ziemi Dobrzyńskiéj. Z tych Jan całą wieś Okunino i części na wsi Gizynku, w roku 1719 synom swym Antoniemu i Wojciechowi darował.

Góreccy, w dawném Województwie Sandomierskiém. Jan-Wacław i Andrzéj-Mikołaj bracia Góreccy, około roku 1687 dobra Szczecin i Wolę Szczecką posiadali.

W dawném Województwie Kaliskiém Józef, w roku 1773 wieś Koszuty dziedziczył.

Michał z Rzuchowa Górecki, w roku 1780 dobra własne Kaczkowo w Województwie Gnieźnieńskiém leżące, bratu swemu Józefowi ustąpił.

Grabowscy, w dawnéj Ziemi Warszawskiéj. Z tych Jakób, w r. 1689 był dziedzicem dóbr Szczaki.

Grabscy. Z téj rodziny Rafał Grabski Podsędek Ziemski Gostyński, był dziedzicem dóbr Grabie w Ziemi Gostyńskiéj, Mniszewa w Województwie Płockiém i Sarnowa w Ziemi Wyszogrodzkiéj leżących; którémi się w roku 1664 po śmierci jego, synowie Kasper, Jan, Przemysław, Marcin, Tomasz i Paweł podzielili.

Павелъ Ивановъ сынъ Грабскій, въ 1770 г. владѣлъ въ Вышогродской Землѣ имѣніемъ Сарново-Грады.

Ясенскіе иначе **Ясинскіе.** Адамъ и Францискъ около 1731 г. владѣли въ Добржинской Землѣ имѣніемъ Ясене.

Францискъ, въ 1789 году исправлялъ должность Подвоеводы Блонскаго.

Николай изъ-Великаго-Ясенца Ясенскій въ 1790 году былъ Сеймовымъ Посломъ Сандомирскаго Воеводства.

Ержмановскіе, въ прежней Великой Польшѣ, изъ коихъ Осипъ въ 1722 году купилъ въ Калишскомъ Воеводствѣ имѣніе Валишевице.

Северинъ въ 1746 году владѣлъ деревнею Гурай и частію Котовицъ.

Францискъ Хорунжій Иновлодскій, въ 1788 году, былъ Сеймовымъ Посломъ Лэнчицкаго Воеводства, а въ 1791 году получилъ орденъ Св. Станислава.

Калицкіе, изъ коихъ Александръ въ 1766 году исправлялъ должность Коморника Граничнаго Мельницкаго.

Каменскіе иначе **Каминскіе,** въ прежней Закрочимской Землѣ осѣдлые. Изъ нихъ Войтѣхъ въ

Paweł po Janie Grabski w Ziemi Wyszogrodzkiéj posiadał około roku 1770 dobra Sarnowo-Grady.

Jasieńscy albo **Jasińscy.** Adam i Franciszek około roku 1731 dobra Jasienie w Ziemi Dobrzyńskiéj posiadali.

Franciszek, urząd Podwojewodzego Błońskiego w roku 1789 sprawował.

Mikołaj z Wielkiego Jasieńca Jasieński, w roku 1790 był Posłem na Sejm z Województwa Sandomierskiego.

Jerzmanowscy, w Wielko-Polsce. Z tych Józef, nabył w roku 1722 dobra Waliszewice w Województwie Kaliskiém położone.

Seweryn, w r. 1746 wieś Guraj z częścią w Kotowicach dziedziczył.

Franciszek, Chorąży Inowłodzki, w roku 1788 był Posłem na Sejm z Województwa Łęczyckiego, a w roku 1791 orderem Śgo Stanisława ozdobiony został.

Kaliccy. Z téj rodziny Aleksander, w roku 1766 urząd Komornika Granicznego Mielnickiego sprawował.

Kamieńscy albo **Kamińscy,** w dawnéj Ziemi Zakroczymskiéj zamieszkali. Z tych Wojciech dobra

1671 году владѣлъ имѣніемъ Хмѣлево-велькс.

Казиміръ въ 1755 году владѣлъ имѣніемъ Яблечники-Косцельне.

Осипъ, въ 1729 году, владѣлъ въ Калишскомъ Воеводствѣ имѣніемъ Стобно и Борекъ.

Косковскіе, въ прежнемъ Плоцкомъ Воеводствѣ, изъ коихъ Казиміръ въ 1758 году владѣлъ имѣніемъ Косково-Богусенды и Рыхарцице-Гнаты.

Коссовскіе. Казиміръ изъ-Глогова Коссовскій, въ 1716 году уступилъ сыновьямъ своимъ Антону и Франциску наслѣдственное имѣніе Высока-венкша и Высока-мнѣйша, въ Лэнчицкомъ Воеводствѣ состоявшее.

Михаилъ также изъ Глогова Коссовскій, въ 1750 году, купилъ въ Сѣрадскомъ Воеводствѣ имѣніе Лободзице и Воля-Лободзка.

Ѳома изъ-Глогова Коссовскій, Староста Бальковскій, въ 1759 году владѣлъ въ Лэнчицкомъ Воеводствѣ имѣніемъ Гай.

Рохъ Подскарбій Коронный и Антонъ Кастелянъ Иновлодскій получили орденъ Бѣлаго Орла, первый въ 1774, а послѣдній въ 1790 году.

Ковалевскіе. Фамиліи этой Адамъ въ 1797 г. владѣлъ въ Ломжинской Землѣ имѣніемъ Ковалево.

Chmielewo wielkie, w roku 1671 nabył.

Kaźmirz, posiadał w roku 1755 dobra Jabłeczniki-Kościelne.

W dawném Województwie Kaliskiém. Z tych Józef, w roku 1729 był właścicielem dóbr Stobno i Borek.

Koskowscy, w dawném Województwie Płockiém. Z tych Kaźmirz, w roku 1758 dobra Koskowo-Bogusędy i Rycharcice-Gnaty posiadał.

Kossowscy. Kaźmirz z Głogowa Kossowski, w roku 1716, dobra dziedziczne Wysokę większą i mniejszą w Województwie Łęczyckiém położone, synom swym Antoniemu i Franciszkowi, na własność ustąpił.

Michał także z Głogowa Kossowski, nabył w roku 1750 dobra Łobodzice i Wolę Łobodzką w Województwie Sieradzkiém leżące.

Tomasz z Głogowa Kossowski, Starosta Balkowski, w roku 1759 dobra Gaj w byłém Województwie Łęczyckiém dziedziczył.

Roch, Podskarbi Koronny, w roku 1774, a Antoni, Kasztelan Inowłodzki, w roku 1790, ozdoby orderu Orła Białego otrzymali.

Kowalewscy. Z téj rodziny Adam, w r. 1627 majętność Kowalewo w Ziemi Łomżyńskiéj posiadał.

Осипъ до 1737 года владѣлъ въ Закрочимской Землѣ имѣніемъ Заёнчки.

Филиппъ, Антонъ, Станиславъ и Лаврентій Ковалевскіе въ 1755 году наслѣдовали послѣ отца своего Войтѣха имѣніе Ковалево и часть имѣнія Домброва, въ Закрочимской Землѣ состоявшія.

Станиславъ и Войтѣхъ въ 1774 году продали въ Добржинской Землѣ имѣніе Худзево, доставшееся имъ послѣ отца ихъ Иларія.

Козеровскіе. Игнатій, прежде 1773 г. владѣлъ имѣніемъ Малахововельке въ Калишскомъ Воеводствѣ.

Осипъ Козеровскій, въ 1775 году, былъ Мечникомъ Воеводства Смоленскаго.

Кретковскіе, изъ коихъ многіе исправляли высшія должности. Осипъ, сперва Хорунжій а въ 1727 году Кастелянъ Ковальскій, владѣлъ въ Бржеско-Куявскомъ Воеводствѣ имѣніемъ Венцлавице, Свёнтковице и Закршевецъ.

Яковъ-Сигизмундъ Кретковскій, Староста Пршедецкій, въ 1778 году былъ Сеймовымъ Пословъ Бржеско-Куявскаго Воеводства.

Феликсъ, въ 1791 году былъ Сеймовымъ Посломъ Лэнчицкаго Воеводства.

Józef, do roku 1737 był dziedzicem dóbr Zajączków w Ziemi Zakroczymskiéj.

Filip, Antoni, Stanisław i Wawrzyniec Kowalewscy, w roku 1755 dobra Kowalewo i części na Dąbrowie w Ziemi Zawskrzeńskiéj, po ojcu swym Wojciechu odziedziczyli.

Stanisław i Wojciech, dobra Chudzewo w Ziemi Dobrzyńskiéj po ojcu swym Hilarym na siebie spadłe, w r. 1774 sprzedali.

Kozierowscy. Ignacy, do roku 1773 dobra Małachowo wielkie w Województwie Kaliskiém posiadał.

Józef Kozierowski, w roku 1755 był Miecznikiem Województwa Smoleńskiego.

Kretkowscy. Członkowie téj rodziny znakomite piastowali urzędy. Z tych Józef Chorąży Kowalski, posiadał dobra Więcławice, Swiątkowice i Zakrzewiec w Województwie Brzesko-Kujawskiém.

Jakób Zygmunt Kretkowski, Starosta Przedecki, w r. 1778 był Posłem na Sejm z tegoż Województwa.

Feliks, w roku 1791 był Posłem na Sejm z Województwa Łęczyckiego.

Кретовичи, въ прежнемъ Троцкомъ Вооводствѣ. Изъ нихъ Ѳеофилъ Кретовичъ въ 1770 году владѣлъ тамъ земскимъ имѣніемъ Остроео, послѣ отца своего Степана.

Лямпарскіе, изъ коихъ Антонъ прежде 1773 года владѣлъ въ Брестъ-Литовскомъ Воеводствѣ имѣніемъ Минковиче.

Лясоцкіе, фамилія древняя и многочисленная, въ разныхъ частяхъ края водворившаяся.

Ольбрахтъ-Адріанъ на-Бржезинахъ и на-Броховѣ Лясоцкій, Кастелянъ Иновроцлавскій, Староста Вышогродскій, мужъ заслуженный, получилъ въ 1689 году отъ Короля Яна III разрѣшеніе на передачу сыну своему Адаму Вышогродскаго Староства.

Тойже фамиліи Адамъ, Стольникъ Сохачевскій въ 1775 году пожалованъ Кастеляномъ.

Сигизмундъ, Александръ, Максимиліанъ и Францискъ, братья Лясоцкіе, въ 1720 году продали наслѣдственное по отцу ихъ Лукѣ имѣніе, состоявшее изъ части Города Бржезины и деревень: Колушки, Папротня, Роковице и Пршановице въ Лэнчицкомъ Воеводствѣ.

Станиславъ Лясоцкій въ 1722 г. пожалованъ Кастеляномъ Конарско-Лэнчицкимъ.

Kretowiczowie, w dawném Województwie Trockiém. Z tych Teofil Kretowicz posiadał tamże w r. 1770 majętność ziemską Ostrowo, po ojcu swym Stefanie odziedziczoną.

Lamparscy. Z téj rodziny Antoni, do r. 1773 był dziedzicem dóbr Minkowicze, w dawném Województwie Brzesko-Litewskiém położonych.

Lasoccy. Rodzina dawna licznie rozgałęziona i w różnych stronach kraju osiadła.

Z téj Olbracht Adryan na Brzezinach i Brochowie Lasocki, Kasztelan Inowrocławski, Starosta Wyszogrodzki, mąż zasłużony, otrzymał w roku 1689 od Króla Jana III pozwolenie, na ustąpienie Starostwa Wyszogrodzkiego synowi swemu Adamowi.

Z téjże saméj rodziny Adam Stolnik Sochaczewski, w roku 1775 został Kasztelanem.

Zygmunt, Aleksander, Maksymilian i Franciszek bracia Lasoccy, odziedziczone po swym ojcu Łukaszu dobra: część miasta Brzeziny z wsiami Kołuszki, Paprotnia, Rakowice i Przanowice w Województwie Łęczyckiém położone, w roku 1720 sprzedali.

Stanisław Lasocki w roku 1722 otrzymał Kasztelanią Konarsko-Łęczycką.

Войтѣхъ, Чесникъ Добржинской Земли, въ 1732 году, владѣлъ тамъ имѣніемъ Глево.

Иванъ былъ владѣльцемъ имѣнія Яроцинъ въ Закрочимской Землѣ, которое по его смерти въ 1755 году раздѣлилось между двумя сыновьями его Антономъ и Людвикомъ и внукомъ Яковомъ.

Дмитрій Лясоцкій, Мечникъ Закрочимскій, до 1759 г., владѣлъ тамъ имѣніемъ Смошево, Мохты, Воля-Смошевска, Щурово и Гаворово.

Осипъ, Подстолій Цѣхановской Земли, прежде 1766 года владѣлъ въ той Землѣ имѣніемъ: Страхово, Ковнаты, Спондово, Прушково, Буды, Невикля и Даляновка.

Францискъ въ 1777 году исправлялъ должность Коморника Граничнаго Плоцкаго.

Іеронимъ въ 1720 году продалъ состоявшее въ Ломжинской Землѣ имѣніе Хмѣлево и Хмѣлевко.

Мартынъ изъ-Глева Лясоцкій, Чесникъ Ломжинскій, въ 1714 году, продалъ состоявшее въ Сандомирскомъ Воеводствѣ имѣніе: Бржещовъ, Воля Бржещовска, Глиницe, Выгнановъ, Демба, Доманёвъ, Волька Доманевска и Млодынѣ.

Левандовскіе, изъ коихъ Станиславъ въ 1756 году былъ Писа-

Wojciech, Cześnik Ziemi Dobrzyńskiéj, w roku 1732 posiadał w téjże Ziemi dobra Glewo.

Jan, był dziedzicem dóbr Jarocina w Ziemi Zakroczymskiéj, które po jego śmierci w roku 1755 pomiędzy dwóch synów, Antoniego i Ludwika, oraz wnuka Jakóba, rozdzielone zostały.

Demetry Lasocki, Miecznik Zakroczymski, posiadał tamże przed rokiem 1759 dobra Smoszewo, Mochty, Wolę Smoszewską, Szczurowo i Gaworowo.

Józef, Podstoli Ziemi Ciechanowskiéj, dziedziczył przed rokiem 1766 dobra Strachowo, Kownaty, Spondowo, Pruszkowo, Budy, Niewiklą i Dalanówkę w téjże Ziemi leżące.

Franciszek, w roku 1777 urząd Komornika Granicznego Płockiego sprawował.

Hieronim, w roku 1720 dobra Chmielewo i Chmielewko w Ziemi Łomżyńskiéj położone, sprzedał.

Marcin z Glewa Lasocki, Cześnik Łomżyński, dobra Wrzeszczów, Wolę-Wrzeszczowską, Glinice, Wygnanów, Dębę, Domaniów, Wólkę-Domaniewską i Młodynie w Województwie Sandomierskiém w r. 1714 sprzedał.

Lewandowscy. Z téj rodziny Stanisław, w roku 1756 był Pisa-

ремъ Земскимъ Познанскимъ, а въ 1767 году Субделегатомъ тамошняго Грода.

Любoрадскіе, въ прежнемъ Равскомъ Воеводствѣ. Франциснъ Любoрадскій, Чесникъ Смоленскій, въ 1762 году купилъ въ Сохачевской Землѣ имѣніе Бѣневице, Одрживолъ и Брамки.

Иванъ, Бургравъ Лэнчицкій, въ 1763 году, владѣлъ имѣніемъ Потршасковъ въ Гостынской Землѣ.

Лукоскіе иначе **Луковскіе.** Иванъ изъ-Лукошина, Подчашій Добржинскій, въ 1674 году былъ Сеймовымъ Посломъ.

Яковъ, Стольникъ Вышогродскій, въ 1713 году владѣлъ въ Плоцкомъ Воеводствѣ имѣніемъ Тлубице. Павелъ владѣлъ тамъ же имѣніемъ Лукосино-Борки, въ 1719 году; а Андрей имѣніемъ Бяллуты въ 1772 году, въ томъ же Воеводствѣ.

Маковецкіе, изъ коихъ Павелъ, Скарбникъ Брацлавскій, въ 1750 году, купилъ въ Варшавской Землѣ цѣлую деревню Пустельникъ

Мазовецкіе. Войтѣхъ сынъ Михаила, Судьи Земли Добржинской, въ 1698 году купилъ тамъ имѣніе Гроховальскъ-вельки, Гроховальскъ-малы и Кичины.

rzem Ziemskim Poznańskim, a w roku 1767 Subdelegatem tamecznego Grodu.

Luboradzcy, w dawném Województwie Rawskiém. Z tych Franciszek Luboradzki, Cześnik Smoleński, w roku 1762 nabył dobra Bieniewice, Odrzywół i Bramki w Ziemi Sochaczewskiéj.

Jan, Burgrabia Łęczycki, w roku 1763 dobra Potrzasków w Ziemi Gostyńskiéj dziedziczył.

Łukoscy albo **Łukowscy.** Jan z Łukoszyna, Podczaszy Dobrzyński, w roku 1674 był Posłem na Sejm.

Jakób Stolnik Wyszogrodzki w r. 1713 dobra Tłubice, Paweł w roku 1719 dobra Łukosino Borki; a Andrzéj, w roku 1772 dobra Białłuty w Województwie Płockiém posiadali.

Makowieccy. Z téj rodziny Paweł Skarbnik Bracławski, w roku 1750 nabył całą wieś Pustelnik w Ziemi Warszawskiéj.

Mazowieccy. Wojciech syn Michała, Sędziego Ziemi Dobrzyńskiéj, w roku 1698 dobra Grochowalsk wielki i mały, oraz Kiczyny w téjże Ziemi położone, nabył.

Варѳоломей въ 1751 году владѣлъ въ Плоцкомъ Воеводствѣ имѣніемъ Дембскъ-Баронъ, Дембскъ-Убышъ и Бомбалице.

Млицкіе, изъ коихъ Иванъ въ 1731 г. владѣлъ имѣніемъ Броново въ Плоцкомъ Воеводствѣ.

Мостовскіе. Семенъ въ 1729 году владѣлъ имѣніемъ Ржензавы, въ Цѣхановской Землѣ.

Францискъ въ 1751 году купилъ въ Плоцкомъ Воеводствѣ имѣніе Гржибово, Виндыки и Рукалы.

Матвей Мостовскій, Чесникъ и Регентъ Пётрковскій, около 1774 г. владѣлъ имѣніемъ Кобылки-венкше.

Мыцельскіе, въ прежнемъ Сѣрадскомъ Воеводствѣ осѣдлые. Изъ нихъ Францискъ прежде 1729 года владѣлъ имѣніемъ Соха-Мала и Соха-велька.

Налѣпинскіе, изъ коихъ Яковъ около 1768 года владѣлъ земскимъ имѣніемъ въ Подляскомъ Воеводствѣ.

Наржимскіе. Яковъ въ 1737 году назначенъ Воеводою Поморскимъ и тогда же въ награду заслугъ получилъ въ пожизненное владѣніе Староство Скаришевское.

Станиславъ, былъ Подкоморіемъ Цѣхановскимъ.

Bartłomiéj, w roku 1751 posiadał dobra Dębsk-Baron, Dębsk-Ubysz i Bombalice w Płockiém.

Mliccy. Z téj rodziny Jan, w r. 1731 był właścicielem dóbr Bronowa w dawném Województwie Płockiém położonych.

Mostowscy. Szymon w roku 1729 dobra Rzęzawy w Ziemi Ciechanowskiéj dziedziczył.

Franciszek, w roku 1751 nabył dobra Grzybowo, Windyki i Rukały w Województwie Płockiém położone.

Maciéj Mostowski, Cześnik i Rejent Piotrkowski, około roku 1774 dobra Kobyłki większe posiadał.

Mycielscy, w dawném Województwie Sieradzkiém osiedli. Z tych Franciszek przed rokiem 1729 dobra Sochę małą i Sochę wielką dziedziczył.

Nalepińscy. Z téj rodziny Jakób, około r. 1768 dobra ziemskie w Województwie Podlaskiém posiadał.

Narzymscy. Jakób w r. 1737 został Wojewodą Pomorskim, i zarazem w nagrodę zasług, Starostwo Skaryszewskie w dożywotnie posiadanie otrzymał.

Stanisław, był Podkomorzym Ciechanowskim.

Иванъ, Скарбникъ Земли Завскршенской, въ 1755 году купилъ имѣніе Пекелко и Зимноха.

Несторовичи, въ прежнемъ Краковскомъ Воеводствѣ, изъ коихъ Казиміръ Несторовичъ, Ловчій Саноцкій, въ 1763 году владѣлъ деревнею Шарковкою.

Нискіе, въ прежней Цѣхановской Землѣ. Гаспарій изъ-Нискаго Нискій въ 1749 году владѣлъ имѣніемъ Обѣдзино-Сувалы.

Иванъ, Бургравъ Гродскій Цѣхановскій, въ 1757 году владѣлъ имѣніемъ Вержбово.

Носаржевскіе. Изъ нихъ Войтѣхъ въ 1690 году исправлялъ должность Бурграва Гродскаго Плоцкаго.

Иванъ на-Кршиновлодзѣ-велькой Носаржевскій, Судья Земскій Цѣхановскій, въ 1788 году былъ Сеймовымъ Земли той Посломъ.

Осѣцкіе, въ Закрочимской Землѣ, изъ коихъ Казиміръ въ 1741 году владѣлъ имѣніемъ Осѣкъ.

Оссовскіе, въ Великой Польшѣ. Андрей на Осовой-Сѣни Оссовскій въ 1648 году назначенъ былъ отъ дворянъ въ Коммисары Военнаго Совѣта.

Jan, Skarbnik Ziemi Zawskrzyńskiéj; w roku 1755 dobra Piekiełko i Zimnochę nabył.

Nestorowiczowie, w dawném Województwie Krakowskiém. Z tych Kaźmirz Nestorowicz, Łowczy Sanocki, w roku 1763 był dziedzicem wsi Szarkówki.

Niscy, w dawnéj Ziemi Ciechanowskiéj. Kacper z Niskiego Niski, w roku 1749 posiadał dobra Obiedzino Suwały.

Jan Burgrabia Grodzki Ciechanowski, w roku 1757 dobra Wierzbowo dziedziczył.

Nosarzewscy. Z tych Wojciech, w roku 1690 urząd Burgrabiego Grodzkiego Płockiego sprawował.

Jan na Krzynowłodze wielkiéj Nosarzewski, Sędzia Ziemski Ciechanowski, w roku 1788 był Posłem na Sejm z téjże Ziemi.

Osieccy, w dawnéj Ziemi Zakroczymskiéj. Z tych Kaźmirz, w r. 1741 dobra Osiek posiadał.

Ossowscy, w Wielko-Polsce. Z tych Andrzéj na Osowéj-Sieni Ossowski, w roku 1648 wyznaczony był z koła rycerskiego na Kommissarza do Rady wojennéj.

Вароломей въ 1733 году былъ Сеймовымъ Посломъ Прусской Провинціи.

Казиміръ въ 1792 году исправлялъ должность Регента Цѣхановскаго.

Островицкіе, въ прежней Добржинской Землѣ, изъ коихъ Иванъ около 1659 года владѣлъ имѣніемъ Островите.

Левъ Островицкій въ 1756 году купилъ въ Хелмскомъ Воеводствѣ имѣніе Вержбово.

Отоцкіе, въ прежнемъ Сѣрадскомъ Воеводствѣ осѣдлые. Изъ нихъ Севастьянъ въ 1547 году владѣлъ тамъ имѣніемъ Отокъ-меньшій.

Степанъ, въ 1731 году, владѣлъ тамъ же имѣніемъ Цѣльце, Цѣлюхи и Тарновка, а Каетанъ, Чесникъ Ливскій, въ 1773 году имѣніемъ Залевъ.

Проневичи, изъ коихъ Мартынъ Проневичъ въ 1730 году владѣлъ въ Ковенскомъ Повѣтѣ имѣніемъ Сиповиче-Проневщизна.

Сѣраковскіе. Казиміръ въ 1775 году былъ владѣльцемъ имѣнія Городыще въ Галицкой Землѣ.

Станиславъ, Подчашій Рыпинскій, въ 1792 году раздѣлилъ между дву-

Bartłomiéj, w roku 1733 był Posłem na Sejm z Prowincyi Pruskiéj.

Kaźmirz, w roku 1792 urząd Regenta Ciechanowskiego sprawował

Ostrowiccy. W Ziemi Dobrzyńskiéj. Jan około roku 1659 dobra Ostrowite posiadał.

Leon zaś w roku 1756 nabył dobra Wierzbowo w Województwie Chełmińskiém leżące.

Otoccy, w dawném Województwie Sieradzkiém zamieszkali. Z tych Sebastyan, w roku 1547 dobra Otok mniejszy.

Stefan w roku 1731 dobra Cielce, Cieluchy i Tarnówkę, a Kajetan Otocki Cześnik Liwski, w r. 1773 dobra Zalew w témże Województwie dziedziczyli.

Proniewiczowie. Z téj rodziny Marcin Proniewicz w r. 1730 posiadał majętność Sipowicze-Proniewszczyzna zwaną, w Powiecie Kowieńskim.

Sierakowscy. Kaźmirz, do roku 1775 był dziedzicem dóbr Horodyszcze w Ziemi Halickiéj.

Stanisław, Podczaszy Rypiński, dobra Grochowalsk duży i mały

мя сыновьями своими состоявшее въ Добржинской Землѣ имѣніе Гроховальскъ-дужій и Гроховальскъ-малый.

Склодовскіе, въ прежней Ломжинской Землѣ, изъ коихъ Северинъ въ 1700 году владѣлъ имѣніемъ Ржонсникъ.

Слуцкіе. Изъ нихъ Францискъ Слуцкій, Чесниковичъ Иновроцлавскій, въ 1756 году владѣлъ имѣніемъ Бержвенна, Длуга, Карчемна, Леще и Тарновка, въ Лэнчицкомъ Воеводствѣ.

Идій Слуцкій, Подчашій Иновлодскій, Коморникъ Граничный Сѣрадскій, въ 1757 году, купилъ въ Сѣрадскомъ Воеводствѣ имѣніе Глупице, Рожнятовице, Воля Рожнятовска и Марки.

Свѣнтоховскіе, въ прежней Варшавской Землѣ. Изъ нихъ Лаврентій въ 1642 году владѣлъ имѣніемъ Свѣнтохово и Цѣсле.

Щепанскіе. Викентій-Герасимъ-Францискъ Щепанскій записанъ въ дворянскія книги Царства Польскаго, на основаніи Свидѣтельства Герольдіи Имперіи, въ которой онъ доказалъ дворянское происхожденіе свое отъ Якова Щепанскаго, бывшаго въ 1609 году Подкоморіемъ Мальборскимъ.

w Ziemi Dobrzyńskiéj położone, w r. 1792 pomiędzy dwóch swoich synów podzielił.

Skłodowscy, w dawnéj Ziemi Łomżyńskiéj. Z tych Seweryn do r. 1700 dobra Rząśnik dziedziczył.

Słuccy. Z téj rodziny Franciszek Słucki Cześnikiewicz Inowrocławski, w roku 1756 dobra Bierzwiennę, Długą, Karczemną, Leszcze i Tarnówkę w Województwie Łęczyckiém posiadał.

Idzi Słucki, Podczaszy Inowłodzki, Komornik Graniczny Sieradzki, w r. 1757 nabył dobra Głupice, Rożniatowice, Wolę Rożniatowską i Marki w Województwie Sieradzkiém położone.

Swiętochowscy, w dawnéj Ziemi Warszawskiéj. Z tych Wawrzyniec w roku 1642 dobra Swiętochowo i Cieśle posiadał.

Szczepańscy. Wincenty Erazm Franciszek Szczepański, udowodnił swoje szlacheckie pochodzenie przed Heroldyą Cesarstwa Rossyjskiego, od Jakóba Szczepańskiego w r. 1609 Podkomorzego Malborskiego, i z téj zasady do ksiąg Szlachty Królestwa zapisanym został.

Иванъ Щепанскій въ 1792 году владѣлъ имѣніемъ Бурдзиловка въ Мольницкой Землѣ.

Jan Szczepański, w Ziemi Mielnickiéj około roku 1792 dobra Burdziłówkę posiadał.

Трщинскіе, въ прежнемъ Калишскомъ Воеводствѣ. Франпискъ въ 1720 году былъ владѣльцемъ имѣнія Слэмбово.

Trzcińscy, w dawném Województwie Kaliskiém. Z tych Franciszek, w roku 1720 był dziedzicem całéj wsi Słembowo zwanéj.

Турскіе, въ прежней Добржинской Землѣ. Изъ нихъ Николай, около 1699 года, владѣлъ имѣніемъ Туржа-велька, а Дадзибогъ въ 1724 г. имѣніемъ Туржа-вильча.

Turscy, w dawnéj Ziemi Dobrzyńskiéj. Mikołaj około r. 1699 dobra Turzę wielką a Dadzibóg w roku 1724 Turzę wilczą posiadali.

Яковъ до 1744 года владѣлъ въ Познанскомъ Воеводствѣ деревнею Гавроны.

Jakób, do roku 1744 wieś Gawrony w Województwie Poznańskiém dziedziczył.

Вржоски, въ прежнемъ Сандомирскомъ Воеводствѣ. Людовикъ изъ Вржосковъ Вржосекъ, Стольникъ Звиногродскій, въ 1764 году владѣлъ имѣніемъ Рошки.

Wrzoskowie, w dawném Województwie Sandomierskiém. Z tych Ludwik z Wrzosków Wrzosek, Stolnik Zwinogrodzki, w roku 1764 dobra Roszki posiadał.

Закршевскіе, въ прежнемъ Плоцкомъ Воеводствѣ осѣдлые. Изъ нихъ Антонъ на-Закршевѣ Закршевскій Хорунжій Завскршенскій и Подстароста Гродскій Плоцкаго Воеводства, въ 1758 году, владѣлъ имѣніемъ Закршево, Гиржино, Гиржинко, Рудово и Кржечаново.

Zakrzewscy, w dawném Województwie Płockiém osiedli. Z tych Antoni na Zakrzewie Zakrzewski, Chorąży Zawskrzeński i Podstarosta Grodzki tegoż Województwa, w roku 1758 dziedziczył dobra Zakrzewo, Girzyno, Girzynko, Rudowo i Krzeczanowo.

Залѣскіе, изъ коихъ Казиміръ въ 1690 году купилъ имѣніе Гржимковице-бяле въ Радомскомъ Воеводствѣ состоявшее.

Zalescy. Z téj rodziny Kaźmirz, w roku 1690 dobra Grzymkowice-białe w Województwie Rawskiém położone, nabył.

Зеленѣвскіе, въ прежнемъ Лэнчицкомъ Воеводствѣ. Войтѣхъ въ 1723 году владѣлъ имѣніемъ Зѣванице и Вархоловъ.

Желѣскіе, также въ прежнемъ Лэнчицкомъ Воеводствѣ, изъ коихъ Степанъ въ 1762 году владѣлъ имѣніемъ Ивично.

Zieleniewscy, w dawném Województwie Łęczyckiém. Z tych Wojciech posiadał w roku 1723 dobra Ziewanice i Warchołów.

Żelescy, także w dawném Województwie Łęczyckiém osiedli. Z tych Stefan w roku 1762 dobra Iwiczno dziedziczył.

ГЕРБЪ **ДОТРШИМА.**

HERB **DOTRZYMA.**

Въ щитѣ съ золотою окраиною, въ красномъ полѣ голубой волнистый поясъ съ черными каемками, на шпагѣ поставленной вертикально золотою рукоятью вправо. Въ навершьѣ шлема пять строусовыхъ перьевъ.

Гербъ сей вмѣстѣ съ потомственнымъ дворянствомъ Всемилостивѣйше пожалованъ Поручику Польскихъ войскъ Ивану-Карлу **Вейхерту** Вы-

Na tarczy ze skrajem złotym, w polu czerwoném, pas niebieski morowy, z czarnemi po brzegach paskami, na szpadzie ustawionéj pionowo, rękojeścią złotą w prawo. W szczycie hełmu pięć piór strusich.

Herb ten wraz z dziedziczném szlachectwem, Najłaskawiéj nadany został Janowi Karolowi 2-ch imion **Weychertowi**, byłemu Poruczni-

сочайшею Грамотою Государя Императора и Царя НИКОЛАЯ I данною въ 4 (16) день Генваря 1827 года.

kowi dawnych Wojsk Polskich, Dyplomem Najjaśniejszego Cesarza i Króla MIKOŁAJA I, z dnia 4 (16) Stycznia 1827 roku.

ГЕРБЪ

ДРОГОМІРЪ.

HERB

DROGOMIR.

Въ красномъ полѣ три ноги въ бронѣ, съ согнутыми колѣнами, бедрами соединенныя въ срединѣ щита. Въ навершьѣ шлема три строусовыя пера.

Употребляютъ его:

Куликовскіе и Кулиговскіе, происходящіе отъ Ивана Куликовскаго, Судьи Визской Земли, который въ 1685 году продалъ тамъ деревню свою Дроздово. Нѣкоторые изъ потомковъ упомянутаго Ивана, поселясь въ деревнѣ Кулиги-Липки, въ прежнемъ Гоніондскомъ Повѣтѣ

W polu czerwoném trzy nogi zbrojne, w kolanach zgięte, udami w środku tarczy z sobą złączone. W szczycie hełmu trzy pióra strusie.

Używają go:

Kulikowscy i Kuligowscy, pochodzący od Jana Kulikowskiego Sędziego Ziemi Wizkiéj, który w r. 1685 wieś swoją dziedziczną Drozdowo w téjże Ziemi leżącą, sprzedał. Niektórzy z potomków pomienionego Jana, osiadłszy we wsi Kuligi-Lipki w dawném Powiecie Goniądzkim le-

лежавшей, приняли отъ нея прозваніе Кулиговскихъ; прочіе же сохраняютъ понынѣ прежнее прозваніе Куликовскихъ.

żącéj, Kuligowskimi się przezwali. Inni zachowawszy pierwotne nazwisko, Kulikowskimi ciągle się piszą.

Рамотовскіе, въ прежнемъ Коленскомъ Повѣтѣ осѣдлые, изъ коихъ Карлъ Рамотовскій въ 1725 году владѣлъ тамъ имѣніемъ Кумельско.

Ramotowscy, zamieszkiwali w dawném Powiecie Koleńskim. Z tych Karól Ramotowski, w roku 1725 w tymże Powiecie dobra Kumielsko posiadał.

ГЕРБЪ

ДРОГОСЛАВЪ.

HERB

DROGOSŁAW.

Въ красномъ полѣ стрѣла желѣзкомъ вверхъ, на краѣ серебрянаго полъ-перстня. Въ навершьѣ шлема пять строусовыхъ перьевъ.

Употребляютъ его:

Буковецкіе, въ прежней Мельницкой Землѣ, изъ коихъ Иванъ въ 1755 году владѣлъ тамъ Земскимъ имѣніемъ.

W polu czerwoném strzała żelezcem do góry, na połowie srebrnego pierścienia. W szczycie hełmu pięć piór strusich.

Używają go:

Bukowieccy, w dawnéj Ziemi Mielnickiéj. Z tych Jan, w r. 1755 tamże dobra ziemskie posiadał.

Буковинскіе, въ прежнемъ Краковскомъ Воеводствѣ. Изъ нихъ Степанъ въ 1722 году владѣлъ имѣніемъ Рожновъ, Тропѣ и Бенджешино.

Бukowińscy, w dawném Województwie Krakowskiém. Z tych w roku 1722 dobra Rożnów, Tropie, i Będzeszyno dziedziczył.

Кушели, изъ коихъ Францискъ Кушель, Скарбникъ Слонимскій, въ 1712 году владѣлъ въ Новогродскомъ Воеводствѣ имѣніемъ Лисовиче, пожалованнымъ ему Королемъ Августомъ II.

Михаилъ изъ-Гулидова Кушель, Стольникъ Подляскій, въ 1764 году подписалъ актъ избранія Короля Станислава Августа.

Kuszlowie. Franciszek Kuszel, Skarbnik Słonimski, z mocy nadania Króla Polskiego Augusta II z roku 1712, dobra Lisowicze w Województwie Nowogrodzkiém posiadał.

Michał z Hulidowa Kuszel, Stolnik Podlaski, w roku 1764 Elekcyę Króla Stanisława Augusta podpisał.

Скуржевскіе, въ прежнемъ Сѣрадскомъ Воеводствѣ осѣдлые. Изъ нихъ Иванъ, въ 1713 году, имѣніе свое Свентковице, въ Вѣлюнской Землѣ состоявшее, заложилъ за 20,000 злотыхъ у сына своего Павла Скуржевскаго, Чесника Добржинскаго.

Христофоръ Скуржевскій, въ 1721 году совершилъ продажу имѣнія Лагевники и Старговецъ, въ Калишскомъ Воеводствѣ состоявшаго.

Skórzewscy, w dawném Województwie Sieradzkiém. Z tych Jan, w roku 1713 dobra Swiętkowice, w Ziemi Wieluńskiéj leżące, synowi swemu Pawłowi Skórzewskiemu, Cześnikowi Dobrzyńskiemu, za summę 20,000 zł. pols. zastawił.

Krzysztof Skórzewski, sprzedawał w roku 1721 dobra Łagiewniki i Starhowiec, w Województwie Kaliskiém położone.

Трушковскіе, издавна въ Ломжинской Землѣ осѣдлые. Андрей Трускъ, въ 1462 году, уступилъ сыну своему Павлу деревню Павлово, прозванную потомъ по фамиліи владѣльцевъ Трусками. Прозваніе

Truszkowscy, od dawna w Ziemi Łomżyńskiéj osiedli. Z téj rodziny Andrzéj Trusk w roku 1462 synowi swemu Pawłowi ustąpił wieś Pawłowo, która późniéj od nazwiska posiadaczy Truskami nazwaną została.

же Трушковскихъ потомки Павла изъ-Трусковъ приняли только въ 1600 году отъ имѣнія бывшаго въ ихъ владѣніи.

Отъ нихъ-же происходилъ Яковъ Трушковскій, который въ 1624 году владѣлъ Земскимъ имѣніемъ Трушки-Куче въ Коленскомъ Повѣтѣ.

Potomkowie zaś tego Pawła z Trusków, dopiero około roku 1600 od posiadanych dóbr nazwisko Truszkowskich przybrali.

Z tych również pochodził Jakób Truszkowski, który w roku 1624 posiadał majętność ziemską Truszki-Kucze, w Powiecie Koleńskim leżącą.

ГЕРБЪ ДРОГОСЛАВЪ 2.

HERB DROGOSŁAW 2.

Въ красномъ полѣ стрѣла желѣзкомъ вверхъ, на золотомъ полумѣсяцѣ рогами внизъ обращенномъ. Въ навершьѣ шлема пять строусовыхъ перьевъ.

Употребляютъ его:

Буховецкіе, въ прежнемъ Княжествѣ Литовскомъ осѣдлые. Изъ нихъ Венедиктъ въ 1590 году владѣлъ имѣніемъ Буховиче и Молойче въ Воеводствѣ Брестъ-Литовскомъ.

W polu czerwoném strzała żelezcem do góry na księżycu złotym rogami na dół obróconym. W szczycie hełmu pięć piór strusich.

Używają go:

Buchowieccy, rodzina w dawném Księztwie Litewskiém osiadła. Z niéj Benedykt w roku 1590 posiadał dobra Buchowicze i Mołojcze w Województwie Brzesko-Litew-

Викторинъ Буховецкій, Судья Гродскій Гродненскій, въ 1765 году былъ владѣльцемъ деревни Понарлице въ Троцкомъ Воеводствѣ.

skiém. Wiktoryn Buchowiecki, Sędzia Grodzki Grodzieński, w roku 1765 wieś Ponarlice w Województwie Trockiém dziedziczył.

ГЕРБЪ ДРЫЯ.

HERB DRYA.

Въ красномъ полѣ три желтые камня въ серебро оправленные, между двумя голубыми узкими полосами. Въ навершьѣ шлема три строусовыя пера.

Употребляютъ его:

Борисовичи, изъ коихъ Осипъ въ 1754 году владѣлъ имѣніемъ Войны, въ Дрогичинской Землѣ состоявшимъ.

Хлаповскіе. Карлъ изъ-Хлапова Хлаповскій, Подкоморій, въ 1765 году купилъ имѣніе Госцѣево въ Калишскомъ Воеводствѣ.

W polu czerwoném trzy kamienie żółte w srebro oprawne, między dwiema wązkiemi wstęgami niebieskiemi w prawo. W szczycie hełmu trzy pióra strusie.

Używają go:

Borysowiczowie. Józef w roku 1754 w Ziemi Drohickiéj dobra Wojny posiadał.

Chłapowscy. Karol z Chłapowa Chłapowski Podkomorzy w r. 1765 nabył dobra Gościejewo w Województwie Kaliskiém leżące.

Чижевичи, въ прежнемъ Подляскомъ Воеводствѣ осѣдлые. Изъ нихъ Антонъ Чижевичъ, Субделегатъ Гродскій Мельницкій, въ 1749 году владѣлъ въ Мельницкой же Землѣ имѣніемъ Свиниарово.

Чижевскіе. Одни происходятъ изъ Сѣрадскаго Воеводства. Между ними Северинъ, въ 1688 году уступилъ брату своему Александру имѣніе Слодковъ.

Станиславъ въ 1744 году, кромѣ Слодкова, владѣлъ еще имѣніемъ Шавловице въ Калишскомъ Воеводствѣ состоявшимъ.

Другіе выводятъ родъ свой отъ Игнатія, который въ 1773 году продалъ имѣніе свое Бяле-Лонки, въ Галицкой Землѣ лежавшее.

Иные наконецъ происходятъ отъ Франциска-Андрея Чижевскаго, который въ 1787 г. владѣлъ въ Гнѣзненскомъ Воеводствѣ имѣніемъ Имелинка.

Лисецкіе. Станиславъ въ 1699 году купилъ въ Познанскомъ Воеводствѣ деревню Каменецъ.

Григорій владѣлъ въ Калишскомъ Воеводствѣ имѣніемъ Реча, которое онъ продалъ въ 1728 году.

Николай съ 1751 года владѣлъ въ томъ же Воеводствѣ имѣніемъ Дембы и Бернатки, которое перейдя

Czyżewiczowie, w dawném Województwie Podlaskiém osiedli. Z tych Antoni Czyżewicz Subdelegat Grodzki Mielnicki, około roku 1749 dobra Swiniarowo w Ziemi Mielnickiéj dziedziczył.

Czyżewscy. Jedni pochodzą z Sieradzkiego Województwa. Z tych Seweryn w roku 1688 dobra Słodków bratu swemu Aleksandrowi ustąpił.

Stanisław zaś w r. 1744, oprócz Słodkowa jeszcze dobra Szawłowice w Kaliskiém położone, dziedziczył.

Drudzy wywodzą się od Ignacego, który w roku 1773 dobra swoje Biało-Łąki w Ziemi Halickiéj leżące sprzedał.

Inni nareszcie są potomkami Franciszka Andrzeja dwóch imion Czyżewskiego, w roku 1787 dziedzica dóbr Imielinka w Województwie Gnieźnieńskiém położonych.

Lisieccy. Stanisław w r. 1699 nabył w Województwie Poznańskiém wieś Kamieniec.

Grzegórz, był dziedzicem dóbr Recza w Województwie Kaliskiém leżących, które w roku 1728 sprzedał.

Mikołaj od roku 1751 posiadał w témże Województwie dobra Dembe i Biernatki, które następnie odzie-

по наслѣдству къ сыновьямъ его, продано ими въ 1761 году.

Лукомскіе, родомъ изъ прежняго Калишскаго Воеводства, гдѣ предокъ ихъ Осипъ Лукомскій въ 1745 году владѣлъ имѣніемъ Парусево и Парусевко.

Модлибовскіе. Осипъ владѣлъ въ Калишскомъ Воеводствѣ имѣніемъ Хлѣво и частію деревни Кемблова, которыя продалъ въ 1744 году.

Оржельскіе, изъ коихъ Лука Оржельскій, Писарь Земскій Калишскій, въ 1653 году владѣлъ въ томъже Воеводствѣ имѣніемъ Славино и Замосць.

Высоцкіе. Станиславъ въ 1689 году купилъ въ Калишскомъ Воеводствѣ имѣніе Панево и Палендзе-дольне.

dziczywszy synowie jego, takowe w roku 1761 sprzedali.

Łukomscy, pochodzą z dawnego Województwa Kaliskiego, gdzie poprzednik ich Józef Łukomski posiadał w roku 1745 dobra Parusewo i Parusewko.

Modlibowscy. Z tych Józef był dziedzicem dóbr Chlewo i części na Kembłowie w Województwie Kaliskiém położonych, i te w r. 1744 sprzedał.

Orzelscy. Z téj rodziny Łukasz Orzelski, Pisarz Ziemski Kaliski, w roku 1653 posiadał w témże Województwie dobra Sławino i Zamość.

Wysoccy. Stanisław, w roku 1689 nabył w Województwie Kaliskiém dobra Paniewo i Palendzie-dolne.

ГЕРБЪ

ДРЖЕВИЦА.

HERB

DRZEWICA.

Въ голубомъ полѣ золотой полумѣсяцъ рогами вверхъ; надъ нимъ и подъ нимъ по золотой шестиконечной звѣздѣ. Въ навершьѣ шлема пять строусовыхъ перьевъ.

Употребляютъ его:

Добровольскіе, въ прежнемъ Плоцкомъ Воеводствѣ осѣдлые. Изъ нихъ Людовикъ-Доминикъ, Ротмистръ Ковенскаго Повѣта, владѣлъ имѣніемъ Януце, иначе Бурнишки называвшимся, и передалъ оное въ 1789 году въ наслѣдство сыновьямъ своимъ Ѳаддею, Якову и Антону.

Духновскіе, въ прежнемъ Подляскомъ Воеводствѣ осѣдлые, изъ коихъ Андрей, въ 1736 году, продалъ земское имѣніе свое, въ Брянскомъ Повѣтѣ состоявшее.

W polu niebieskiém księżyc złoty rogami w górę, między dwiema takiemiż gwiazdami sześciopromiennemi, nad i pod nim ustawionemi. W szczycie hełmu pięć piór strusich.

Używają go:

Dobrowolscy, rodzina w dawném Województwie Trockiém osiadła. Z téj Ludwik Dominik, Rotmistrz Powiatu Kowieńskiego, dziedziczył dobra Janucie, inaczéj Burniszki zwane, i takowe w r. 1789 synom swoim Tadeuszowi, Jakóbowi i Antoniemu w spadku pozostawił.

Duchnowscy, rodzina w dawném Województwie Podlaskiém osiadła. Z niéj pochodzący Andrzéj, w r. 1736 sprzedał dobra swoje ziemskie, w Powiecie Brańskim posiadane.

Луговскіе, жительствовавшіе въ Добржинской Землѣ, гдѣ Антонъ въ 1762 году владѣлъ деревнями Рогувекъ и Луги.

Микуловскіе, родомъ изъ прежняго Сандомирскаго Воеводства. Викторъ изъ-Микулова Микуловскій, Хорунжій Вилькомирскій, владѣлъ тамъ имѣніемъ Вильчогура и Домбровка-Нагорна, которое въ 1768 году раздѣлили между собою сыновья его: Игнатій, Карлъ, Іакинѳъ и Антонъ. Сей послѣдній былъ Писаремъ Земскимъ Радомскимъ и выбранъ въ 1782 году Депутатомъ на Петрковскій Коронный Трибуналъ.

Поплавскіе, въ прежней Ломжинской Землѣ. Андрей въ 1775 году владѣлъ тамъ имѣніемъ Замбржице-Старе и Миноты.

Стоковскіе, изъ прежняго Сѣрадскаго Воеводства происходящіе. Николай въ 1615 году владѣлъ тамъ имѣніемъ Мечна и Яроцице. Антонъ-Бальтазаръ изъ-Стока Стоковскій, Бургравъ Вѣлюнскаго Грода, владѣлъ имѣніемъ Рачынъ, Копыдлово, Лагевники и иными, которое въ 1763 году раздѣлили между собою сыновья его Валентинъ и Матвей.

Василевскіе. Лаврентій Ва-

Ługowscy, zamieszkiwali w Ziemi Dobrzyńskiéj, gdzie Antoni Ługowski w roku 1762 wsie Rogówek i Ługi posiadał.

Mikułowscy, rodzina z dawnego Województwa Sandomierskiego pochodząca. Z niéj Wiktor z Mikułowa Mikułowski, Chorąży Wilkomirski, posiadał tamże dobra Wilczogóra i Dąbrówka-Nagórna, któremi w r. 1768 podzielili się jego synowie: Ignacy, Karol, Jacenty i Antoni. Ten ostatni był Pisarzem Ziemskim Radomskim i w roku 1782 Deputatem na Trybunał Koronny Piotrkowski.

Popławscy, w dawnéj Ziemi Łomżyńskiéj. Andrzéj, w roku 1775 dobra Zambrzyce-Stare i Minoty posiadał.

Stokowscy, z dawnego Województwa Sieradzkiego pochodzą. Z tych Mikołaj, w roku 1615 posiadał tamże dobra Mieczna i Jarocice. Antoni-Baltazar ze Stoku Stokowski, Burgrabia Grodu Wieluńskiego, dziedziczył dobra Raczyn, Kopydłowo, Łagiewniki i inne, któremi w roku 1763 po jego śmierci podzielili się synowie Walenty i Maciéj.

Wasilewscy. Wawrzyniec Wa-

силевскій около 1696 года владѣлъ деревнею Василево въ Дрогичинской Землѣ.

Александръ изъ-Василева Василевскій въ 1748 году владѣлъ въ Сандомирскомъ Воеводствѣ деревнею Рембешице.

Осипъ Василевскій, за отличіе по медицинской службѣ, возведенъ въ потомственные дворяне, грамотою Короля Станислава Августа 1778 года Марта 30 дня, съ пожалованіемъ герба Држивицы.

Заёнчковскіе, въ прежнемъ Сандомирскомъ Воеводствѣ осѣдлые. Иванъ-Карлъ изъ-Заёнчковъ Заёнчковскій, Подчашій Подляскій, въ 1717 году владѣлъ деревнею Петрикозы. Казиміръ, Хорунжицъ Добржинскій, владѣлъ тамъ же имѣніемъ Курашковъ и Воля Доброміровa, иначе Воля-Курошковска, которое онъ продалъ въ 1758 году.

silewski, około roku 1696 w Ziemi Drohickiéj wieś Wasilewo posiadał.

Aleksander z Wasilewa Wasilewski, w roku 1748 dziedziczył w Województwie Sandomierskiém wieś Rembieszyce.

Józef Wasilewski, za zasługi w zawodzie lekarskim przez Króla Polskiego Stanisława-Augusta do godności szlacheckiéj wyniesiony, w dniu 30 Marca 1778 roku Dyplom wraz z herbem Drzewica otrzymał.

Zajączkowscy, w dawném Województwie Sandomierskiém. Z tych Jan-Karol z Zajączków Zajączkowski, Podczaszy Podlaski, w roku 1717 posiadał wieś Petrykozy. Kaźmirz, Chorążyc Dobrzyński, tamże dziedziczył dobra Kuraszków, z Wolą Dobromirową inaczéj Kuroszkowską nazwaną, które w r. 1758 sprzedał.

ГЕРБЪ

ДУБЕНИЦЪ.

HERB

DUBENITZ.

Въ щитѣ напо̀лъ-раздѣленномъ, въ правомъ голубомъ полѣ, лиса поднявшаяся на дыбки, а въ лѣвомъ серебряномъ бѣлый песъ съ краснымъ ошейникомъ въ такомъ же положеніи, обращенные другъ къ другу. Въ навершьѣ шлема дворянская корона.

Употребляютъ его:

Райскіе или **Рейскіе**, выѣхавшіе изъ Чехіи. Францискъ-Ксаверій Райскій, доказавъ права свои на Баронскій титулъ въ Депутаціи бывшаго Сената Царства, включенъ въ списокъ Бароновъ, обнародованный въ 1824 году, и на семъ основаніи, равно статьи 17-й пункта 2-го, литеры *а* Положенія о Дворянствѣ 1836 года, записанъ въ Дворянскія книги.

Na tarczy dwudzielnéj, w prawém polu niebieskiém lis wspięty, w lewém zaś srebrném takiż pies biały, w obroży czerwonéj ku sobie zwrócone. W szczycie hełmu sama korona szlachecka.

Używają go:

Rajscy vel **Rejscy**, rodzina z Czech pochodząca. Z téj Franciszek-Ksawery Rajski, po udowodnieniu praw do tytułu Barona przed byłą Deputacyą Senatu Królestwa, pomieszczony został na liście Baronów w roku 1824 ogłoszonéj; i na téj zasadzie z mocy Artykułu 17 ustępu 2 litery *a* Prawa o Szlachectwie z r. 1836 w Księgi Szlachty wpisany.

ГЕРБЪ

ДУШЕКЪ

ДУШИНСКІЙ.

HERB

DUSZEK

DUSZYŃSKI.

Въ красномъ полѣ единорогъ вправо, съ сизымъ голубемъ на головѣ. Въ навершьѣ шлема выходящій единорогъ.

Гербъ сей, вмѣстѣ съ потомственнымъ дворянствомъ, Всемилостивѣйше пожалованъ Коммисару Варшавской Исполнительной Полиціи Ивану Душинскому, за усердную службу, Высочайшею Грамотою Государя Императора и Царя АЛЕКСАНДРА I, данною въ 29 день Мая (10) Іюня 1823 года.

W polu czerwoném jednorożec w prawo, z gołębiem siwym na głowie. W szczycie hełmu pół takiegoż jednorożca.

Herb ten wraz z dziedziczném szlachectwem, Najłaskawiéj nadany został Janowi Duszyńskiemu, Kommissarzowi Policyi Wykonawczéj Miasta Warszawy, za gorliwość w służbie Dyplomatem Wiekopomnéj pamięci Najjaśniejszego Cesarza i Króla ALEKSANDRA I, z dnia 29 Maja (10) Czerwca 1823 roku.

ГЕРБЪ

ДЗЯЛОША.

HERB

DZIAŁOSZA.

Въ красномъ полѣ, съ правой стороны оленій рогъ, а съ лѣвой правое коршунье крыло. Въ навершьѣ шлема три строусовыя пера.

Употребляютъ его:

Гинчи, выѣхавшіе изъ Пруссіи. Поселясь въ прежнемъ Сѣрадскомъ Воеводствѣ, они писались изъ-Рогова. Фамиліи этой Игнатій Гинчъ въ 1816 году былъ Капитаномъ Штаба по Генералъ-Квартирмейстерской части Польскихъ войскъ.

Na tarczy w polu czerwoném, z prawego brzegu róg jeleni, z lewego zaś skrzydło sępie prawe. W szczycie hełmu trzy pióra strusie.

Używają go:

Hinczowie, rodzina z Pruss pochodząca, któréj członkowie osiadłszy w dawném Województwie Sieradzkiém, pisali się z Rogowa. Z téj Ignacy Hincz, w roku 1816, był Kapitanem Sztabu Kwatermistrzostwa Jeneralnego byłych Wojsk Polskich.

ГЕРБЪ

ДЗЯЛОША 2.

HERB

DZIAŁOSZA 2.

Въ красномъ полѣ, съ правой стороны золотая змѣя обвившаяся вокругъ желѣзной полосы, а съ лѣвой правое коршунье крыло. Въ навершьѣ шлема три строусовыя пера.

Употребляютъ его:

Салишъ, выѣхавшие изъ Пруссіи. Карлъ Салишъ, за непоколебимую вѣрность Престолу, Всемилостивѣйшею Грамотою Государя Императора и Царя НИКОЛАЯ I, 1834 года Іюня 27 (Іюля 9) дня, награжденъ обывательскими правами и дворянскимъ достоинствомъ Царства Польскаго.

W polu czerwoném z prawego brzegu tarczy wąż złoty, około sztaby żelaznéj obwinięty; z lewego, skrzydło sępie prawe. W szczycie hełmu trzy pióra strusie.

Używają go:

Salisch, rodzina z Pruss pochodząca. Z niéj Karól Salisch, za niezachwianą wierność swoją dla Tronu, Najłaskawiéj przypuszczony został do używania przywilejów obywatelstwa i szlachectwa w Królestwie Polskiém, Dyplomatem Najjaśniejszego Cesarza i Króla MIKOŁAJA I, z d. 27 Czerwca (9 Lipca) 1834 r.

ГЕРБЪ ДЗЯНОТТЪ де КАСТЕЛЛЯТИ.

Въ голубомъ полѣ, на муравѣ, каменныя ворота о пяти башняхъ, изъ коихъ надъ среднею, высшею, черный орелъ Нѣмецкой Имперіи. Въ навершьѣ шлема, украшеннаго золотомъ, подобный-же орелъ. Наметъ голубой съ краснымъ подбоемъ.

Употребляютъ его:

Дзянотты-де-Кастелляти, фамилія вышедшая изъ Рейнскаго края и поселившаяся въ Польшѣ въ царствованіе Короля Сигизмунда III. Петръ Дзяноттъ-де-Кастелляти, за храбрость и мужество оказанныя въ разныя войны, получилъ въ 1662 г. отъ Короля Яна Казиміра дипломъ на потомственное дворянство вмѣстѣ съ вышеизображеннымъ гербомъ

HERB DZIANOTT de CASTELLATI.

W polu niebieskiém na murawie brama o pięciu wieżach, nad środkową od innych wyższą, orzeł czarny Rzeszy Niemieckiéj. W szczycie hełmu, złotem ozdobionego, podobnyż orzeł. Labry niebieskie czerwono podszyte.

Używają go:

Dzianott de Castellati, rodzina pochodząca z nad Renu i za panowania Króla Zygmunta III w Polsce osiadła. Z téj Piotr Dzianott de Castellati, za waleczność i męztwo w różnych wojnach okazane, od Króla Polskiego Jana Kaźmirza w r. 1662 Dyplomat na Szlachectwo dziedziczne wraz z herbem powyższym otrzymał.

ГЕРБЪ

Д З Ю Л И.

Въ серебряномъ полѣ, три золотыя ползущія змѣи, поперегъ щита, головами вправо. Щитъ безъ шлема и короны; наметъ красный безъ подбоя.

Употребляютъ его:

Дзѣвульскіе, въ прежнемъ Воеводствѣ Люблинскомъ осѣдлые. Изъ нихъ Игнатій Дзѣвульскій въ 1768 году былъ Субделегатомъ Красноставскаго Грода.

HERB

D Z I U L I.

W polu srebrném trzy węże złote głowami w prawo, jeden pod drugim pełzające. Tarcza bez hełmu i korony, labry czerwone bez podszycia.

Używają go:

Dziewulscy, w dawném Województwie Lubelskiém osiedli. Z tych Ignacy Dziewulski w roku 1768 był Subdelegatem Grodu Krasnostawskiego.

ОТДѢЛЕНІЕ III.

ГЕРБЫ

РОДОВЪ, ПРІОБРѢВШИХЪ ДВОРЯНСТВО

послѣ 16 (28) Августа 1836 года.

ODDZIAŁ III.

HERBY

RODZIN, KTÓRE NABYŁY SZLACHECTWO

po dniu 16 (28) Sierpnia 1836 roku.

ГЕРБЪ

БАВОЛЪ

ВОЛОВСКАГО.

HERB

BAWOŁ

WOŁOWSKIEGO.

Въ разчетверенномъ щитѣ, въ первой и четвертой части буйволъ въ серебряномъ полѣ, во второй и третей серебряный крестъ въ красномъ полѣ. Въ навершьѣ шлема выходящій буйволъ, вправо. Подъ щитомъ девизъ: Deum cole Regem serva.

Вышеизображенный гербъ вмѣстѣ съ потомственнымъ дворянствомъ Всемилостивѣйше пожалованъ Ивану и Өедору Францисковымъ сыновьямъ Воловскимъ, Высочайшими Грамотами Государя Императора и Царя НИКОЛАЯ I, данными: Ивану Воловскому, бывшему первымъ Помощникомъ Секретаря въ Статсъ-Секретаріатѣ Царства Польскаго, на основаніи 7 статьи Положенія о дворянствѣ 1836 года въ 2 (14) день Генваря 1839 года, а Өедору Во–

Na tarczy przećwiertowanéj w części pierwszéj i czwartéj bawół w prawo w polu srebrném, w drugiéj i trzeciéj krzyż srebrny w polu czerwoném. W szczycie hełmu pół bawołu w prawo. Pod tarczą godło: „Deum cole Regem serva".

Taki herb Najmiłościwiéj nadany został wraz z dziedziczném szlachectwem Janowi i Teodorowi synom Franciszka Wołowskim, pierwszemu, ówczesnemu pierwszemu Podsekretarzowi Sekretaryatu Stanu Królestwa Polskiego z mocy Artykułu 7 Prawa o Szlachectwie z roku 1836, Dyplomatem Najjaśniejszego Cesarza i Króla MIKOŁAJA I, w dniu 2 (14) Stycznia 1839 roku; drugiemu, byłemu Kapitanowi Pułku Strzelców konnych Gwardyi byłego Wojska

ловскому, бывшему Капитану Лейбъ-Гвардіи Конноегерскаго полка бывшихъ Польскихъ войскъ, въ послѣдствіи Начальнику Грубѣшовскаго Уѣзда, на основаніи статьи 1 пункта 2 лит. *е* Высочайшаго Указа 27 Ноября (9 Декабря) 1839 года, въ 13 (25) день Марта 1845 года.

Polskiego, później Naczelnikowi Powiatu Hrubieszowskiego, z mocy Artykułu 1 ustępu 2 litera *e* Ukazu Najjaśniejszego Pana z dnia 27 Listopada (9 Grudnia) 1839 roku Dyplomatem Najjaśniejszego Cesarza i Króla z d. 13 (25) Marca 1845 r.

ГЕРБЪ

БЕРСИНЪ

БЕРСКАГО.

Щитъ пересѣченъ по поламъ; въ верхнемъ красномъ полѣ, между двухъ золотыхъ шестиконечныхъ звѣздъ, бѣлая повязка; въ нижнемъ же золотомъ, бѣлый конь, вправо, съ черною подпругою. Въ навершьѣ шлема три строусовыя пера; на

HERB

BERSIN

BERSKIEGO.

Tarcza w połowie ścięta; w górném polu czerwoném, między dwiema sześciopromiennemi gwiazdami złotemi, biała przepaska; w dolném złotém koń biały w prawo z czarnym popręgiem. W szczycie hełmu trzy pióra strusie; na nich na krzyż

нихъ кресто-образно золотые якорь и топоръ, послѣдній остреемъ къ срединѣ. Наметъ красный съ золотымъ подбоемъ.

Вышеописанный гербъ вмѣстѣ съ потомственнымъ дворянствомъ Всемилостивѣйше пожалованъ, за оказанныя по инженерной части заслуги, Франциску Осипову сыну Берскому, Генералъ-Маіору Корпуса Инженеровъ Путей Сообщенія, на основаніи Статьи 3 и 16 пункта 2 Положенія о дворянствѣ 1836 года, Высочайшею Грамотою Государя Императора и Царя НИКОЛАЯ I-го въ 9 (21) день Апрѣля 1847 года данною.

kotwica i topór złote, ostatni ostrzem do środka. Labry czerwone złotem podszyte.

Herb taki wraz z szlachectwem dziedzicznėm, Najłaskawiéj nadany został za zasługi w służbie Inżenierskiéj położone, Franciszkowi Berskiemu, synowi Józefa, Jenerałowi Majorowi Korpusu Inżenierów Komunikacyj lądowych i wodnych, z mocy Artykułów 3 i 16 ustępu 2 Prawa o Szlachectwie z roku 1836; Dyplomatem Najjaśniejszego Cesarza i Króla MIKOŁAJA I, z dnia 9 (21) Kwietnia 1847 roku.

ГЕРБЪ БЕЗТРВОГИ ЛИПИНСКАГО.

HERB BEZTRWOGI LIPIŃSKIEGO.

Въ голубомъ полѣ съ золотымъ ободкомъ два меча на крестъ, остреемъ вверхъ; въ точ-

W polu niebieskiém ze skrajem złotym dwa miecze na krzyż ostrzem do góry; w złączeniu

къ соединенія горящая граната. Въ навершьѣ шлема воткнутый мечъ.

Гербъ сей вмѣстѣ съ потомственнымъ дворянствомъ Всемилостивѣйше пожалованъ Совѣтнику Люблинскаго Губернскаго Правленія Вильгельму Иванову сыну Липинскому, Высочайшею Грамотою Государя Императора и Царя НИКОЛАЯ I, въ 21 Марта (2 Апрѣля) 1844 г. данною по силѣ статьи 4 и 3-го пункта 16-ой Положенія о дворянствѣ 1836 года.

paląсy się granat. W szczycie hełmu utkwiony miecz.

Herb taki wraz z dziedzicznem szlachectwem, Najłaskawiéj nadany został Wilhelmowi Lipińskiemu, synowi Jana, Radcy Rządu Gubernialnego Lubelskiego, Dyplomatem Najjaśniejszego Cesarza i Króla MIKOŁAJA I, z dnia 21 Marca (2 Kwietnia) 1844 roku, z mocy Artykułów 4 i 16 ustępu 3 Prawa o Szlachectwie z roku 1836.

ГЕРБЪ
БѢНЕВЕЦЪ
БРУНВЕЯ.

Въ голубомъ полѣ золотой снопъ, вокругъ котораго обвилась змѣя. Въ навершьѣ шлема

HERB
BIENIEWIEC
BRUNWEJA.

W polu niebieskiém snop złoty, w około którego wijący się wąž. W szczycie hełmu trzy

три строусовыя пера. Наметъ голубой съ золотымъ подбоемъ.

Вышеизображенный гербъ вмѣстѣ съ потомственнымъ дворянствомъ Всемилостивѣйше пожалованъ Юлію Вильгельму Фридриху Вильгельмову сыну Брунвею, Высочайшею Грамотою Государя Императора и Царя НИКОЛАЯ I, на основаніи 3-го пункта статьи 2-й Положенія о дворянствѣ 1836 года, — за пожертвованіе, которое онъ Юлій Вильгельмъ Брунвей сдѣлалъ, обезпечивъ на имѣніи своемъ Бѣневице въ Варшавскомъ Уѣздѣ состоящемъ, на вѣчныя времена, содержаніе двухъ инвалидовъ Императорско - Россійской Арміи.

strusie pióra. Labry niebieskie złotem podłożone.

Herb ten wraz z dziedzicznóm szlachectwem, Najłaskawiéj nadany został Juliuszowi Wilhelmowi Brunwej, synowi Fryderyka - Wilhelma, Dyplomatem Najjaśniejszego Cesarza i Króla MIKOŁAJA I, z dnia 13 (25) Marca 1845 roku, w myśl Artykułu 2 ustępu 3 Prawa o Szlachectwie z roku 1836, za ofiarę którą tenże Juliusz Wilhelm Brunwej zrobił, zapewniając na wieczne czasy na dziedzicznych dobrach swoich Bieniewice w Powiecie Warszawskim położonych, utrzymanie dla dwóch inwalidów z Armii Jego Cesarskiéj Mości.

ГЕРБЪ

БИСКУПЕЦЪ

ГОЛЬДТМАНОВЪ.

HERB

BISKUPIEC

GOLDTMANÓW.

Щитъ раздвоенный; въ правомъ голубомъ полѣ факелъ, якорь и серебряный крестъ,

Tarcza dwudzielna; w prawém polu niebieskiém pochodnia, kotwica i krzyż srebrny w gwiazdę,

звѣздообразно; въ лѣвомъ же красномъ, золотой снопъ, вкось отъ лѣваго угла. Въ навершьѣ шлема пять строусовыхъ перьевъ. Наметъ съ правой стороны голубой съ серебрянымъ подбоемъ, а съ лѣвой красный, подложенный золотомъ.

Гербъ сей вмѣстѣ съ потомственнымъ дворянствомъ, Всемилостивѣйше пожалованъ Антону, Осипу и Маріаннѣ Карловымъ Гольдтманамъ Высочайшею Грамотою Государя Императора и Царя НИКОЛАЯ I, въ 13 (25) день Марта 1845 данною, за особенныя заслуги, непоколебимую вѣрность и преданность Престолу дяди ихъ Гольдтмана, Суфрагана и Прелата Куявско-Калишской Эпархіи, въ послѣдствіи Епископа Сандомирскаго.

w lewém czerwoném snop złoty skośnie od lewego. W szczycie hełmu pięć piór strusich. Labry z prawéj strony niebieskie srebrem, z lewéj czerwone złotem podłożone.

Herb ten wraz z dziedziczném szlachectwem, nadany został Antoniemu, Józefowi i Maryannie dzieciom Karola Goldtmana, Dyplomatem Najjaśniejszego Cesarza i Króla MIKOŁAJA I, z dnia 13 (25) Marca 1845 roku, za znakomite zasługi, niezachwianą wierność i przywiązanie do Tronu, okazane przez ich stryja Księdza Goldtman ówczesnego Suffragana Dyecezyi Kujawsko-Kaliskiéj, późniéj Biskupa Sandomierskiego.

ГЕРБЪ
БОБРЪ 1
БОБРОВСКАГО.

HERB
BOBR 1
BOBROWSKIEGO.

Щитъ раздвоенный, съ серебряною окраиною прикрѣпленною золотыми гвоздями. Въ правомъ голубомъ полѣ бобръ на вѣтви пня, а въ лѣвомъ красномъ, кустъ цвѣтущей мелиссы, надъ которою осьмиконечная серебряная звѣзда. Въ навершьѣ шлема три строусовыя пера.

Вышеизображенный гербъ вмѣстѣ съ потомственнымъ дворянствомъ Всемилостивѣйше пожалованъ Директору Отдѣленія неокладныхъ доходовъ Правительственной Коммиссіи Финансовъ и Казначейства Статсъ-Совѣтнику Антону Игнатьеву сыну Бобровскому, за отличія оказанныя по службѣ, на основаніи 4-й статьи Положенія о дворянствѣ 1836 года, Высочайшею грамотою Государя Императора и Царя НИКОЛАЯ I, во 2 (14) день Генваря 1839 г. данною.

Tarcza dwudzielna ze skrajem srebrnym, złotemi gwoździami nabitym; w prawém polu niebieskiém, bóbr na gałęzi pnia, w lewém czerwoném, krzak kwitnącej melissy, nad nią gwiazda ośmiopromienna srebrna. W szczycie hełmu trzy pióra strusie.

Herb ten nadany został wraz z szlachectwem dziedzicznem Antoniemu Bobrowskiemu, synowi Ignacego, Radcy Stanu, Dyrektorowi Wydziału Dochodów Niestałych w Kommissyi Rządowéj Przychodów i Skarbu z mocy Artykułu 4 Prawa o Szlachectwie z roku 1836, Dyplomatem Najjaśniejszego Cesarza i Króla MIKOŁAJA I, z dnia 2 (14) Stycznia 1839 r., za zasługi w służbie cywilno-rządowéj położone.

ГЕРБЪ

БОБРЪ 2

БОБРОВСКАГО.

HERB

BOBR 2

BOBROWSKIEGO.

Щитъ раздвоенный, въ серебряною окраиною прикрѣпленною золотыми гвоздями. Въ правомъ голубомъ полѣ, бобръ на вѣтви пня, а въ лѣвомъ красномъ, стрѣла желѣзкомъ вверхъ, съ чернымъ орлинымъ хвостомъ. Въ навершьѣ шлема три строусовыя пера.

Вышеописанный гербъ вмѣстѣ съ потомственнымъ дворянствомъ Всемилостивѣйше пожалованъ бывшему Коммисару Административнаго Отдѣленія бывшей Коммисіи Калишскаго Воеводства Семену Игнатьеву сыну Бобровскому, по силѣ пункта 3 статьи 2 Положенія о Дворянствѣ 1836 года, за отличіе въ гражданской службѣ, Высочайшею Грамотою Государя Императора и Царя НИКОЛАЯ I, въ 12 (24) день Мая 1842 года данною.

Tarcza dwudzielna ze skrajem srebrnym, złotemi gwoździami nabitym. W prawém polu niebieskiém bóbr na gałęzi pnia, w lewém zaś czerwoném strzała żelezcem w górę, orlim ogonem czarnym zakończona. W szczycie hełmu trzy strusie pióra.

Taki herb wraz z dziedziczném szlachectwem, nadany został Szymonowi Bobrowskiemu, synowi Ignacego, byłemu Kommissarzowi Wydziału Administracyjnego w dawnéj Kommissyi Województwa Kaliskiego, z mocy Artykułu 2 ustępu 3 Prawa o Szlachectwie z roku 1836, Dyplomatem Najjaśniejszego Cesarza i Króla MIKOŁAJA I, z dnia 12 (24) Maja 1842 roku, za zasługi w służbie cywilno-rządowéj położone.

ГЕРБЪ

БОДЗЕЦЪ

РОГАЛЬСКАГО.

HERB

BODZIEC

ROGALSKIEGO.

Щитъ раздвоенный; въ правомъ серебряномъ полѣ красный олений рогъ и сѣрый буйволовый; въ лѣвомъ же, красномъ, Өемида въ голубой одеждѣ. Въ навершьѣ шлема такіе же какъ въ щитѣ рога.

Гербъ сей вмѣстѣ съ потомственнымъ дворянствомъ Всемилостивѣйше пожалованъ Совѣтнику Генеральной Прокураторіи въ Царствѣ Польскомъ Валентію Францову сыну Рогальскому, на основаніи статьи 4-й Положенія о Дворянствѣ 1836 года, Высочайшею Грамотою Государя Императора и Царя НИКОЛАЯ I, въ 12 (24) день Генваря 1843 года.

Tarcza dwudzielna: w prawém polu srebrném róg czerwony jeleni i bawoli szary; w lewém czerwoném Themida w szacie niebieskiéj. W szczycie hełmu podobne jak w tarczy rogi.

Herb powyższy wraz z szlachectwem dziedziczném, Najłaskawiéj nadany został Walentemu Rogalskiemu, synowi Franciszka, Radcy Prokuratoryi Jeneralnéj w Królestwie Polskiém, z mocy Artykułu 4 Prawa o Szlachectwie z roku 1836, Dyplomatem Najjaśniejszego Cesarza i Króla MIKOŁAJA I, z d. 12 (24) Stycznia 1843 roku.

ГЕРБЪ

БОЖИДАРЪ

ГОТЬЕ.

Въ раздвоенномъ щитѣ, въ правомъ голубомъ полѣ двѣ шпаги накрестъ, ефесами вверхъ, между трехъ лилей, расположенныхъ треугольникомъ; подъ шпагами золотая буква W. Въ лѣвомъ же красномъ полѣ золотой левъ, въ коронѣ, со щитомъ въ лѣвой лапѣ и съ мечемъ въ правой. Въ навершьѣ шлема выходящее крыло коршунье, ребромъ вправо, пронзенное вправо же стрѣлою. Наметъ съ правой стороны красный, съ лѣвой голубой, оба съ золотымъ подбоемъ.

HERB

BOŻYDAR

GAUTIER.

Tarcza dwudzielna; w prawém polu niebieskiém dwie szpady na krzyż, między trzema lilijami w trójkąt, wierzchołkiem do góry; pod szpadami litera złota W; w lewém zaś czerwoném lew złoty w koronie, z tarczą w lewéj a z mieczem w prawéj łapie. W szczycie hełmu skrzydło sępie barkiem w prawo, strzałą także w prawo przebite. Labry z prawéj strony czerwone, z lewéj niebieskie, z obu podszyte złotem.

Вышеизображенный гербъ вмѣстѣ съ потомственнымъ дворянствомъ Всемилостивѣйше пожалованъ Начальнику Канцеляріи Отдѣленія бывшей военной Коммисіи Статсъ-Совѣтнику Антону Антонову сыну Готье, Высочайшею грамотою Государя Императора и Царя НИКОЛАЯ I, данною въ 19 (31) день Августа 1847 года, на основаніи статьи 4-ой и пункта 3-го 16-й Положенія о дворянствѣ 1836 года.

Herb ten wraz z dziedzicznèm szlachectwem, nadany został Antoniemu Gautier synowi Antoniego, Radcy Stanu, Szefowi Bióra w Wydziałach po byłéj Kommissyi Rządowéj Wojny pozostałych, Dyplomatem Najjaśniejszego Cesarza i Króla MIKOŁAJA I, z dnia 19 (31) Sierpnia 1847 roku, z mocy Artykułów 4 i 16 ustępu 3 Prawa o Szlachectwie z roku 1836.

ГЕРБЪ

БРУННЪ

ЛИНЗЕНБАРТА.

Въ красномъ полѣ три медвежьи головы съ золотыми ошейниками, вправо, на серебряной перевязи отъ праваго угла. Въ навершьѣ шлема выходящій мед-

HERB

BRUNN

LINSENBARTHA.

W polu czerwonèm trzy głowy niedźwiedzie ze złotemi obrożami w prawo, na wstędze srebrnéj idącéj w lewo. W szczycie hełmu pół niedźwiedzia w prawo

вѣдь вправо, съ золотымъ ошейникомъ. Наметъ красный съ серебрянымъ подбоемъ.

Гербъ сей вмѣстѣ съ потомственнымъ дворянствомъ Всемилостивѣйше пожалованъ Объѣздному Инспектору Страховаго Управленія въ Царствѣ Польскомъ Александру Михайлову сыну Линзенбарту, Высочайшею Грамотою Государя Императора и Царя НИКОЛАЯ I, данною въ 20 день Іюля (1 Августа) 1848 г., на основаніи статей: 2 пункта 2, 4 пункта 2 и 16 пункта 4 Положенія о Дворянствѣ 1836 года.

z obrożą złotą. Labry czerwone srebrem podszyte.

Herb ten wraz z dziedziczném szlachectwem nadany został Aleksandrowi Linsenbarthowi synowi Michała, Inspektorowi Objazdowemu Dyrekcyi Ubezpieczeń w Królestwie Polskiém, Dyplomatem Najjaśniejszego Cesarza i Króla MIKOŁAJA I, z dnia 20 Lipca (1 Sierpnia) 1848 roku, z mocy Artykułu 2 ustępu 2; 4, ustępu 2 i 16 ustępu 4 Prawa o Szlachectwie z roku 1836.

ГЕРБЪ БУДЗИСЛАВЪ

БУДЗИШЕВСКАГО.

HERB BUDZISŁAW

BUDZISZEWSKIEGO.

Въ зеленомъ полѣ крѣпостныя ворота съ тремя башнями; подъ среднею изъ нихъ мечъ и золотое перо, крестообразно, на раскрытой книгѣ; надъ боковы-

W polu zieloném brama o trzech wieżach; pod środkową miecz i pióro złote ułożone na krzyż, na otwartéj księdze; nad każdą zaś z bocznych, gwiazda

ми же, по золотой шестиугольной звѣздѣ. Въ навершьѣ шлема три строусовыя пера.

Вышеизображенный гербъ вмѣстѣ съ потомственнымъ дворянствомъ Всемилостивѣйше пожалованъ Судьѣ Люблинскаго Гражданскаго Трибунала въ городѣ Сѣдльцахъ Францу Францову сыну Будзишевскому, на основаніи статей 2-й и 6-й пунктовъ 2-хъ Положенія о дворянствѣ 1836 года, Высочайшею Грамотою Государя Императора и Царя НИКОЛАЯ I, въ 19 (31) день Августа 1847 г.

sześciopromienna złota. W szczycie hełmu trzy strusie pióra.

Herb powyższy wraz z dziedzicznem szlachectwem, Najłaskawiéj nadany został Franciszkowi Budziszewskiemu synowi Franciszka, Sędziemu Trybunału Cywilnego Gubernii Lubelskiéj w Siedlcach, z mocy Artykułów 2 i 6 ustępów 2-ch Prawa o Szlachectwie z r. 1836, Dyplomatem Najjaśniejszego Cesarza i Króla MIKOŁAJA I, z dnia 19 (31) Sierpnia 1847 roku.

ГЕРБЪ

ХОЛЕВЕЦЪ

ТЫКЕЛЯ.

Въ голубомъ полѣ пушка дуломъ вверхъ, между двухъ серебряныхъ скобъ, обращенныхъ

HERB

CHOLEWIEC

TYKLA.

W polu niebieskiém działo wylotem do góry, między dwiema srebrnemi klamrami na ze-

наружу. Въ навершьѣ шлема три строусовыя пера. Наметъ голубой съ серебрянымъ подбоемъ.

Вышеописанный гербъ вмѣстѣ съ потомственнымъ дворянствомъ Всемилостивѣйше пожалованъ Статсъ-Референдарію Государственнаго Совѣта Царства Польскаго Венедикту Францискову сыну Тыкелю, Высочайшею Грамотою Государя Императора и Царя НИКОЛАЯ I, въ 24 день Февраля (8 Марта) 1842 года данною, на основаніи статьи 4-й Положенія о Дворянствѣ 1836 года.

wnątrz obróconemi. W szczycie hełmu trzy pióra strusie. Labry niebieskie srebrem podszyte.

Herb ten wraz z dziedziczném szlachectwem, nadany został Benedyktowi Tykiel synowi Franciszka, Referendarzowi Stanu przy Radzie Stanu Królestwa Polskiego, Dyplomatem Najjaśniejszego Cesarza i Króla MIKOŁAJA I. z dnia 24 Lutego (8 Marca) 1842 roku, z mocy Artykułu 4 Prawa o Szlachectwie z roku 1836.

ГЕРБЪ

ЦЁСЪ

БЕТХЕРА.

HERB

CIOS

BÖTTCHERA.

Въ раздвоенномъ щитѣ, въ правомъ голубомъ полѣ золотая шестиконечная звѣзда; а въ лѣвомъ красномъ, вооруженная

Tarcza dwudzielna: w prawém polu niebieskiém, gwiazda sześciopromienna złota, w léwém zaś czerwoném, ręka zbrojna

рука съ подъятымъ мечемъ вправо. Въ навершьѣ шлема подобная какъ въ щитѣ рука.

Гербъ сей вмѣстѣ съ потомственнымъ дворянствомъ Всемилостивѣйше пожалованъ Президенту бывшаго Губернскаго города Кѣльце Вильгельму Иванову-Фридрихову сыну Бетхеру, на основаніи статьи 6-й пункта 2-го Положенія о Дворянствѣ 1836 года, Высочайшею Грамотою Государя Императора и Царя НИКОЛАЯ I, въ 21 день Марта (2 Апрѣля) 1844 года.

z mieczem do cięcia w prawo. W szczycie hełmu podobna jak w tarczy ręka.

Herb ten wraz z dziedzicznêm szlachectwem, Najłaskawiéj nadany został Wilhelmowi Böttcherowi, synowi Jana Fryderyka, Prezydentowi miasta byłego Gubernialnego Kielce, z mocy Artykułu 6 ustępu 2 Prawa o Szlachectwie z roku 1836; Dyplomatem Najjaśniejszego Cesarza i Króla MIKOŁAJA I. z d. 21 Marca (2 Kwietnia) 1844 roku.

ГЕРБЪ ЧАРА

ГИНЧА.

HERB CZARA

HINCZA.

Въ голубомъ полѣ съ серебряною окраиною, змѣя, обвившаяся около золотой чаши и пьющая изъ нея; надъ змѣею серебряная шестиконечная звѣзда. Въ навершьѣ шлема три строусовыя пера.

W polu niebieskiém ze skrajem srebrnym, wąż około złotéj czary obwinięty i z niéj pijący; nad wężem gwiazda sześciopromienna srebrna. W szczycie hełmu trzy pióra strusie.

Вышеизображенный гербъ Всемилостивѣйше пожалованъ вмѣстѣ съ потомственнымъ дворянствомъ Ассесору фармаціи Люблинскому Аптекарю Карлу Фридрихову сыну Гинчу Высочайшею Грамотою Государя Императора и Царя НИКОЛАЯ I, во 2 (14) день Октября 1839 года данною, за непоколебимую вѣрность Престолу.

Herb ten wraz z dziedziczném szlachectwem, nadany został Karolowi Hincz synowi Fryderyka, Assessorowi Farmacyi i właścicielowi Apteki w mieście Lublinie, Dyplomatem Najjaśniejszego Cesarza i Króla MIKOŁAJA I, z dnia 2 (14) Października 1839 roku, za niezachwianą wierność dla Tronu okazywaną.

ГЕРБЪ ЧАРНОВРОНЪ ФІЯЛКОВСКАГО.

HERB CZARNOWRON FIJAŁKOWSKIEGO.

Въ голубомъ полѣ золотой кавалерскій крестъ, на серебряной подковѣ;—на крестѣ воронъ, готовый къ полету, вправо, съ золотымъ во рту перстнемъ; подъ подковою серебряный брусокъ. Въ навершьѣ шлема пять строусовыхъ перьевъ.

W polu niebieskiém, krzyż złoty kawalerski na barku srebrnéj podkowy; na krzyżu kruk wzlatujący w prawo, z pierścieniem złotym w dziobie, pod podkową belka srebrna. W szczycie hełmu pięć piór strusich.

Гербъ сей вмѣстѣ съ потомственнымъ дворянствомъ Всемилостивѣйше пожалованъ Директору Варшавскаго

Herb ten wraz z dziedzicznem szlachectwem, nadany został Ignacemu Fijałkowskiemu synowi Bartło-

Повивальнаго Института и Члену Медицинскаго Совѣта Доктору Медицины и Хирургіи Игнатію Варѳоломееву сыну Фіялковскому, Высочайшею Грамотою Императора и Царя НИКОЛАЯ I, въ 10 (22) день Декабря 1840 года данною, на основаніи пункта 2-го статьи 6-й Положенія о Дворянствѣ 1836 года.

mieja, Doktorowi Medycyny i Chirurgii, Dyrektorowi Instytutu Położniczego Warszawskiego i Członkowi Rady Lekarskiéj, Dyplomatem Najjaśniejszego Cesarza i Króla MIKOŁAJA I, z dnia 10 (22) Grudnia 1840 roku z mocy Artykułu 6 ustępu 2 Prawa o Szlachectwie z r. 1836.

ГЕРБЪ

ДАНѢЛЬ

ДАНѢЛЬСКАГО.

Въ голубомъ полѣ съ золотою окраиною лань на лугу, обращенная вправо, съ оливною вѣткою во рту. Въ навершьѣ шлема три строусовыя пера; — среднее перо голубаго цвѣта, а на немъ серебряная шестиконечная звѣзда. Наметъ голубой съ золотымъ подбоемъ.

HERB

DANIEL

DANIELSKIEGO.

W polu niebieskiém ze skrajem złotym, daniel na murawie, w prawo zwrócony, z gałązką oliwną w zębach. W szczycie hełmu trzy pióra strusie; środkowe niebieskie, a na niém gwiazda sześciopromienna srebrna. Labry niebieskie złotem podszyte.

Вышеизображенный гербъ вмѣстѣ съ потомственнымъ дворянствомъ пожалованъ Высочайшею Грамотою Государя Императора и Царя НИКОЛАЯ I, въ 13 (25) день Марта 1845 года данною, бывшему Начальнику Варшавскаго Почтамта Статсъ-Референдарію Франциску Валентинову сыну Данѣльскому, за усердіе къ службѣ и преданность Престолу, равно племянникамъ его: Антону, Осипу, Клементію и Виктору и племянницамъ: Целинѣ и Розаліи, дѣтямъ бывшаго Коммисара Пултускаго Обвода Ивана Данѣльскаго, который пожертвовалъ жизнію на пользу человѣчества, во время господствовавшей въ томъ Обводѣ холеры.

Herb taki wraz z dziedziczném szlachectwem, nadany został Franciszkowi Danielskiemu synowi Walentego, Referendarzowi Stanu, byłemu Naczelnikowi Warszawskiego Pocztamtu, za gorliwość w służbie i przywiązanie do Tronu okazywane, oraz jego synowcom: Antoniemu, Józefowi, Klemensowi i Wiktorowi, jak niemniéj synowicom: Celinie i Rozalii, dzieciom po Janie Danielskim, byłym Kommissarzu Obwodu Pułtuskiego, który utracił życie przez gorliwość swoją o dobro ludzkości, w czasie panującéj w tym Powiecie choroby cholery; Dyplomatem Najjaśniejszego Cesarza i Króla MIKOŁAJA I, w dniu 13 (25) Marca 1845 roku Najłaskawiéj udzielonym.

ГЕРБЪ

ДОМБРУВКА

МОРАВСКАГО.

Въ голубомъ полѣ, на ребрѣ серебряной подковы золотой крестъ о трехъ скрещенныхъ концахъ, и такіе же два креста отъ шиповъ косвенно вверхъ выходящіе. Въ навершьѣ шлема золотой левъ, влѣво, съ ликторскимъ пукомъ въ лапахъ. Наметъ голубой съ серебрянымъ подбоемъ.

Вышеописанный гербъ вмѣстѣ съ потомственнымъ дворянствомъ, Всемилостивѣйше пожалованъ Осипу-Алексѣю Павлову сыну Моравскому, Члену Государственнаго Совѣта,

HERB

DĄBRÓWKA

MORAWSKIEGO.

W polu niebieskiém, na barku srebrnéj podkowy krzyż złoty na trzech ramionach przekrzyżowany, i takież dwa krzyże z ocelów podkowy na zewnątrz, skośnie ku górze wychodzące. W szczycie hełmu wychodzi lew złoty w lewo, z pękiem liktorskim. Labry niebieskie srebrem podszyte.

Herb ten wraz z dziedziczném szlachectwem, Najłaskawiéj nadany został Józefowi Aleksemu Morawskiemu synowi Pawła, Członkowi Rady Stanu, Prezesowi Dyrekcyi

Председателю Главной Дирекціи Земскаго Кредитнаго Общества въ Царствѣ Польскомъ, за усердную и полезную службу, на основаніи 4-й и 3-го пункта 16 статьи Положенія о Дворянствѣ 1836 года, Высочайшею Грамотою Государя Императора и Царя НИКОЛАЯ I, 1839 года Октября 2 (14) дня.

Głównéj Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego w Królestwie Polskiém, za gorliwą i użyteczną służbę, z mocy Artykułów 4 i 16 ustępu 3 Prawa o Szlachectwie z roku 1836, Dyplomatem Najjaśniejszego Cesarza i Króla MIKOŁAJA I, z dnia 2 (14) Października 1839 roku.

ГЕРБЪ ДОМБРОВО-КОРАБЪ ОСТРОВСКАГО.

Въ красномъ полѣ золотой корабль, съ золотыми-же львиными головами по кормамъ; въ кораблѣ башня о четырехъ зубцахъ. Въ верхнихъ углахъ щита по серебряной пятиконечной звѣздѣ. Въ навершьѣ шлема лѣвое коршунье крыло, проткнутое

HERB DĄBROWO-KORAB OSTROWSKIEGO.

W polu czerwoném, na korabiu złotym, takiemiż głowami lwiemi zakończonym, wieża kamienna o czterech blankach. W górnych kątach tarczy po jednéj gwieździe srebrnéj. W szczycie hełmu skrzydło sępie lewe, strzałą srebrną ku lewemu skośnie

серебряною стрѣлою влѣво. Наметъ голубой съ серебрянымъ подбоемъ.

Вышеизображенный гербъ вмѣстѣ съ потомственнымъ дворянствомъ, Всемилостивѣйше пожалованъ Директору Отдѣленія Главной Контроли Окладныхъ доходовъ въ Правительственной Коммисіи Финансовъ и Казначейства, Государственному Совѣтнику Иларію Осипову сыну Островскому, по силѣ 4-й статьи Положенія о Дворянствѣ 1836 года, Грамотою Государя Императора и Царя НИКОЛАЯ I, 1839 года Октября 2 (14) дня.

w górę przeszyte. Labry niebieskie srebrem podszyte.

Herb powyższy wraz z szlachectwem dziedzicznėm, Najłaskawiéj nadany został Hilaremu Ostrowskiemu synowi Józefa, Radcy Stanu, Dyrektorowi Wydziału Kontrolli Jeneralnéj i Podatków stałych w Kommissyi Rządowéj Przychodów i Skarbu, z mocy Artykułu 4 Prawa o Szlachectwie z roku 1836; Dyplomatem Najjaśniejszego Cesarza i Króla MIKOŁAJA I, w dniu 2 (14) Października 1839 roku podpisanym.

ГЕРБЪ
ДЕМБНИКЪ
ЭЙХЛЕРА.

Въ голубомъ полѣ, три дубовыя золотыя вѣтки, каждая

HERB
DĘBNIK
EJCHLERA.

W polu niebieskiém trzy gałązki dębowe złote, o dwóch

о двухъ листьяхъ и одной желуди, двѣ рядомъ а третяя подъ ними. Въ навершьѣ шлема, между двумя золотыми копьями, витязь въ стальной бронѣ, со змѣей въ правой рукѣ, а лѣвою подпершись въ бокъ; надъ нимъ золотая звѣзда. Наметъ голубой съ золотымъ подбоемъ.

Вышеописанный гербъ, вмѣстѣ съ потомственнымъ дворянствомъ, Всемилостивѣйше пожалованъ Аптекарю въ городѣ Мендзиржецѣ Подляской Губерніи и Кавалеру ордена Святаго Станислава 3-й степени Карлу Годфридову сыну Эйхлеру, Грамотою Государя Императора и Царя НИКОЛАЯ I, 1845 года Марта 13 (25) дня, за заслуги оказанныя имъ Императорско-Россійской Арміи какъ въ 1812 году, такъ и въ 1831 году во время свирѣпствовавшей въ городѣ Мендзиржецѣ холеры.

liściach i jednéj żołędzi, z tych dwie obok siebie a trzecia pod niemi. W szczycie hełmu, między dwiema włóczniami złotemi, rycerz w stalowéj zbroi, z wężem w prawéj ręce, a lewą pod biodro oparty; nad nim złota gwiazda. Labry niebieskie złotem podszyte.

Herb ten wraz z dziedziczném szlachectwem, Najłaskawiéj nadany został Karolowi Ejchlerowi synowi Godfryda, właścicielowi Apteki w mieście Międzyrzecu byłéj Gubernii Podlaskiéj, Kawalerowi Orderu Świętego Stanisława III Klassy, Dyplomatem Najjaśniejszego Cesarza i Króla MIKOŁAJA I, z dnia 13 (25) Marca 1845 roku, za jego usługi dla Armii Cesarsko-Rossyjskiéj tak w roku 1812, jak w roku 1831 w czasie trwania cholery w mieście Międzyrzecu.

ГЕРБЪ
ДОБРОРАДЪ
ВОЙДЕ.

Въ голубомъ полѣ бѣлый пегасъ, вправо, за золотою вправо же идущею полосою, на которой три красныя звѣзды въ рядъ. Въ навершьѣ шлема, между двухъ строусовыхъ перьевъ, извившаяся змѣя, хвостомъ вверхъ, пьющая изъ золотой чаши. Наметъ голубой, подложенный золотомъ.

Вышеизображенный гербъ вмѣстѣ съ потомственнымъ дворянствомъ Всемилостивѣйше пожалованъ члену Медицинскаго Совѣта и Евангелической Консисторіи въ Царствѣ Поль-

HERB
DOBRORAD
WOYDEGO.

W polu niebieskiém pegaz biały w prawo, za wstęgą złotą. także w prawo; na wstędze trzy gwiazdy czerwone, jedna za drugą ułożone. W szczycie hełmu, pomiędzy dwoma strusiemi piórami, wąż skręcony, ogonem w górę, z czary złotéj pijący. Labry niebieskie złotem podszyte.

Herb ten wraz z dziedzicznėm szlachectwem, Najłaskawiéj nadany został Maurycemu Woyde synowi Fryderyka, Doktorowi Medycyny i Chirurgii, Członkowi Rady Lekarskiéj

скомъ, Доктору Медицины и Хирургіи Маврикію Фридрихову сыну Войде, на основаніи статьи 6 пункта 2 и статьи 16 пункта 4 Положенія о Дворянствѣ 1836 года, Грамотою Государя Императора и Царя НИКОЛАЯ I 1840 года Апрѣля 9 (21) дня.

i Radcy Konsystorza Ewangielickiego w Królestwie Polskiém, z mocy Artykułu VI ustępu 2 i Artykułu 16 ustępu 4 Prawa o Szlachectwie z roku 1836, Dyplomatem Najjaśniejszego Cesarza i Króla MIKOŁAJA I, z dnia 9 (21) Kwietnia 1840 r.

ГЕРБЪ
ДОЛАБЕНДЗЬ
ГЛУШИНСКАГО.

Въ красномъ полѣ, на муравѣ лебедь, вправо, съ вѣнкомъ во рту; надъ лебедемъ въ правомъ углу золотая пчела, а въ лѣвомъ золотой же ключъ зубцомъ вверхъ и влѣво. Въ навершьѣ шлема подобный лебедь какъ въ щитѣ. Наметъ красный съ золотымъ подбоемъ.

HERB
DOŁABĘDŹ
GŁUSZYŃSKIEGO.

W polu czerwoném na murawie łabędź w prawo, z wieńcem w dziobie; nad łabędziem z prawéj strony pszczoła złota, z lewéj zaś takiž klucz zębem do góry, w lewo. W szczycie hełmu łabędź podobny jak w tarczy. Labry czerwone złotem podszyte.

Вышеизображенный гербъ вмѣстѣ съ потомственнымъ дворянствомъ Всемилостивѣйше пожалованъ Статсъ-Референдарію, Директору Польскаго Банка Павлу Осипову сыну Глушинскому, по силѣ статьи 4 и статьи 16-й пункта 3 Положенія о Дворянствѣ 1836 года, Грамотою Государя Императора и Царя НИКОЛАЯ I, въ 12 (24) день Маія 1842 года.

Herb ten wraz z dziedziczném szlachectwem, Najłaskawiej nadany został Pawłowi Głuszyńskiemu synowi Józefa, Referendarzowi Stanu, Dyrektorowi Banku Polskiego, z mocy Artykułów 4 i 16 ustępu 3 Prawa o Szlachectwie z roku 1836, Dyplomatem Najjaśniejszego Cesarza i Króla MIKOŁAJA I, w dniu 12 (24) Maja 1842 roku podpisanym.

ГЕРБЪ ДОПОМЯНЪ

БОГАТКИ.

HERB DOPOMIAN

BOGATKI.

Въ щитѣ раздвоенномъ съ золотою окраиною, въ правомъ красномъ полѣ голова зубрья, пронзенная сверху мечемъ; въ лѣвомъ же голубомъ полѣ бердышъ, остреемъ вправо. Въ навершьѣ шлема выходящая рука, въ наручьяхъ, съ поднятымъ вправо мечемъ.

Tarcza ze skrajem złotym dwudzielna; w prawém polu czerwoném głowa żubra mieczem z góry przebita; w lewém zaś niebieskiém berdysz ostrzem obrócony w prawo. W szczycie hełmu ręka zbrojna z mieczem do cięcia w prawo.

Гербъ сей вмѣстѣ съ потомственнымъ дворянствомъ Всемилостивѣйше пожалованъ Инспектору Варшавской Городовой Полиціи Ивану Михайлову сыну Богаткѣ, на основаніи статей: 6-й пункта 2 и 16-й пункта 4 Положенія о Дворянствѣ 1836 года, Высочайшею Грамотою Государя Императора и Царя НИКОЛАЯ I, данною въ 29 день Апрѣля (11 Марта) 1841 года.

Herb ten wraz z szlachectwem dziedzicznėm, Najłaskawiéj nadany został Janowi Bogatko synowi Michała, Inspektorowi Policyi Miasta Warszawy, z mocy Artykułu 6 ustępu 2 i Artykułu 16 ustępu 4 Prawa o Szlachectwie z roku 1836, Dyplomatem Najjaśniejszego Cesarza i Króla MIKOŁAJA I, z dnia 29 Kwietnia (11 Maja) 1841 roku.

ГЕРБЪ ДОСЛУГА МАЕВСКАГО.

Въ щитѣ напол пересѣченномъ, въ верхнемъ голубомъ полѣ два серебряные якоря крестообразно; а въ нижнемъ, красномъ, бѣлый конь съ золотыми копытами и черною подпругою,

HERB DOSŁUGA MAJEWSKIEGO.

Na tarczy w połowie ściętéj, w górném polu niebieskiém dwie kotwice srebrne na krzyż złożone; w dolném zaś czerwoném, koń biały ze złotemi kopytami, i czarnym popręgiem w prawo.

вправо. Въ навершьѣ шлема три строусовыя пера. Наметъ голубой съ серебрянымъ подбоемъ.

Вышеозначенный гербъ вмѣстѣ съ потомственнымъ дворянствомъ Всемилостивѣйше пожалованъ Начальнику Водянаго Отдѣленія въ Варшавской Складочной Таможнѣ, Осипу Каетанову сыну Маевскому, на основаніи статьи 2 пункта 3 Положенія о дворянствѣ 1836 года, Грамотою Государя Императора и Царя НИКОЛАЯ I, 12 (24) Мая 1842 года.

W szczycie hełmu trzy strusie pióra. Labry niebieskie srebrem podszyte.

Herb ten wraz z dziedzicznėm szlachectwem, Najłaskawiéj nadany został Józefowi Majewskiemu synowi Kajetana, Naczelnikowi Sekcyi Wodnéj Komory Konsumowo-Składowéj w Warszawie, z mocy Artykułu 2 ustępu 3 Prawa o Szlachectwie z roku 1836, Dyplomatem Najjaśniejszego Cesarza i Króla MIKOŁAJA I, z dnia 12 (24) Maja 1842 roku.

ГЕРБЪ ДРОГОДАРЪ ФОНРОБЕРТА.

HERB DROGODAR FONROBERTA.

Въ голубомъ полѣ, на сѣромъ поясѣ, три серебряныя призмы, изъ коихъ двѣ на одной линіи, а третяя подъ ними; надъ поясомъ золотой кавалерскій крестъ, а внизу золотая пчела, вверхъ летящая. Въ навершьѣ шлема три строусовыя пера.

W polu niebieskiém na szarym pasie ze srebrnemi brzegami, trzy pryzmy srebrne, dwie na jednéj linii, a trzecia pod niemi; nad pasem krzyż kawalerski złoty, pod pasem zaś takaż pszczoła w górę lecąca. W szczycie hełmu trzy strusie pióra.

Вышеописанный гербъ вмѣстѣ съ потомственнымъ дворянствомъ Всемилостивѣйше пожалованъ Помощнику Начальника Остроленцкаго Уѣзда Августину Петрову сыну Фонроберту, по силѣ статьи 2 пункта 2, статьи 6 пункта 2 и статьи 16 пункта 4 Положенія о Дворянствѣ 1836 года, Грамотою Государя Императора и Царя НИКОЛАЯ I, 1845 года Марта 13 (25) дня.

Herb ten wraz z dziedzicznóm szlachectwem, Najłaskawiéj nadany został Augustynowi Fonrobert synowi Piotra, Pomocnikowi Naczelnika Powiatu Ostrołęckiego, z mocy Artykułu 2 ustępu 2, Artykułu 6 ustępu 2 i Artykułu 16 ustępu 4 Prawa o Szlachectwie z roku 1836, Dyplomatem Najjaśniejszego Cesarza i Króla MIKOŁAJA I, z dnia 13 (25) Marca 1845 roku.

ГЕРБЪ ДУНИНОВСКІЙ

II K E.

Въ щитѣ наполъ пересѣченномъ, въ верхнемъ золотомъ полѣ выходящій вправо черный орелъ, на груди котораго серебряный крестъ, стоящій на по-

HERB DUNINOWSKI

I K E.

Na tarczy w połowie ściętéj, w górném polu złotém wychodzi orzeł czarny w prawo, mający na piersiach krzyż srebrny, na takimże księżycu rogami w górę

лумѣсяцѣ рогами вверхъ обращенномъ;—въ нижнемъ же красномъ полѣ, три листка дятлины, изъ коихъ два на одной линіи, а третій внизу. Въ навершьѣ шлема, между двухъ охотничьихъ роговъ въ перемежку наполъ золотыхъ и красныхъ, дѣвица въ бѣлой одеждѣ и голубомъ беретѣ съ строусовымъ перомъ, держащая въ правой рукѣ листокъ дятлины. Наметъ красный съ золотымъ подбоемъ. Въ опорахъ: съ правой стороны золотой левъ, а съ лѣвой черный грифъ, отвернувшіеся головами наружу. Подъ щитомъ девизъ: honeste et publice.

Вышеизображенный гербъ вмѣстѣ съ потомственнымъ дворянствомъ Всемилостивѣйше пожалованъ бывшему Королевско-Прусскому Тайному Совѣтнику Юстиціи, Карлу-Алберту-Вильгельму Карлову-Фридрихову сыну Ике, за оказанныя заслуги, по силѣ статьи 2 пункта 3 Положенія о дворянствѣ 1836 г., Грамотою Государя Императора и Царя НИКОЛАЯ I, въ 21 день Марта (2 Апрѣля) 1844 года.

obróconym; w dolném zaś polu czerwoném, trzy liście koniczyny, dwa na jednéj linii a trzeci pod niemi. W szczycie hełmu, pomiędzy dwiema trąbami myśliwskiemi, na przemian w połowie złotemi i czerwonemi, panna w białéj szacie i niebieskim berecie, ze strusiém piórem na głowie, w prawéj ręce podniesionéj liść koniczyny trzymająca. Labry czerwone złotem podszyte. W pobocznicach: z prawéj strony lew złoty, a z lewéj gryf czarny, głowami na zewnątrz zwrócone. Pod tarczą godło: „Honeste et Publice".

Herb ten wraz z dziedziczném szlachectwem, Najłaskawiéj nadany został Karolowi-Albrechtowi-Wilhelmowi Ike synowi Karola Fryderyka, byłemu Królewsko-Pruskiemu Radcy Tajnemu Sprawiedliwości, za zasługi dla kraju, z mocy Artykułu 2 ustępu 3 Prawa o Szlachectwie z r. 1836, Dyplomatem Najjaśniejszego Cesarza i Króla MIKOŁAJA I, z dnia 21 Marca (2 Kwietnia) 1844 roku.

ГЕРБЪ

ДВОЙГРИФЪ

БРЖЕЗИНСКАГО.

HERB

DWOJGRYF

BRZEZIŃSKIEGO.

Въ голубомъ полѣ два серебряные грифа, взвившіеся на дыбы, другъ противъ друга. Въ навершьѣ шлема три строусовыя пера.

Вышеозначенный гербъ вмѣстѣ съ потомственнымъ дворянствомъ Всемилостивѣйше пожалованъ Подпоручику Опатовской Инвалидной Команды Антону Станиславу сыну Бржезинскому, на основаніи статьи 3 и статьи 16 пункта 2 Положенія о Дворянствѣ 1836 года, Грамотою Государя Императора и Царя НИКОЛАЯ I, въ 20 день Іюля (1 Августа) 1848 года.

W polu niebieskiém dwa srebrne gryfy wspięte, ku sobie zwrócone. W szczycie hełmu trzy strusie pióra.

Herb ten wraz z dziedzicznym szlachectwem, Najłaskawiéj nadany został Antoniemu Brzezińskiemu synowi Stanisława, Podporucznikowi Komendy Inwalidnéj Opatowskiéj, z mocy Artykułów 3 i 16 ustępu 2 Prawa o Szlachectwie z roku 1836, Dyplomatem Najjaśniejszego Cesarza i Króla MIKOŁAJA I, z dnia 20 Lipca (1 Sierpnia) 1848 roku.

КОНЕЦЪ I ЧАСТИ.

KONIEC CZĘŚCI I.

АЛФАВИТНЫЙ УКАЗАТЕЛЬ

ГЕРБОВЪ

ВЪ I-ой ЧАСТИ ГЕРБОВНИКА.

Примѣчаніе. *Гербы отмѣченные звѣздочкою (*) принадлежатъ къ числу тѣхъ, кои пожалованы послѣ изданія закона* **1836** *года.*

А.

Б.

WYKAZ ALFABETYCZNY

HERBÓW

W CZĘŚCI I-ej HERBARZA.

Uwaga. *Herby oznaczone gwiazdką* (*) *należą do liczby tych, które nadane zostały po ogłoszeniu prawa z roku* **1836**.

A.

B.

Стран.

В.

Г.

Д.

Stron.

C.

D.

АЛФАВИТНЫЙ УКАЗАТЕЛЬ

ДВОРЯНСКИХЪ РОДОВЪ

ВЪ I-ой ЧАСТИ ГЕРБОВНИКА.

Примѣчаніе. *Фамиліи отмѣченныя звѣздочкою (*) принадлежатъ къ числу тѣхъ, кои пріобрѣли дворянство послѣ изданія закона 1836 года.*

А.

Б.

WYKAZ ALFABETYCZNY

RODZIN SZLACHECKICH

W CZĘŚCI I-ej HERBARZA.

Uwaga. *Familie oznaczone gwiazdką (*) należą do liczby tych, które nabyły Szlachectwo po ogłoszeniu prawa z roku* **1836.**

A.

B.

ОПЕЧАТКИ.

POMYŁKI DRUKARSKIE.

Стран. *Stronnica*	*Столб.* *Kolumna*	*Строка* *Wiersz*	*Напечатано* *Wydrukowano*	*Должно быть* *Powinno być*
8	2	28	tyłułu	tytułu
9	1	8	Ддорянскій	Дворянскій
17	2	21	Królestwa	Królestwa,
18	2	17	teleżcem	teleźcem
19	2	8	koziół	kozieł
20	2	2	Hrabiow	Hrabiów
23	2	21	Tronn	Tronu
39	1	20	Императова	Императора
75	2	29	Jabłońsk	Jabłoński
76	2	15	Łęczyckiém z niej	Łęczyckiem. Z niéj
77	1	13	также по	также и по
79	1	29	Боеводствѣ	Воеводствѣ
89	2	14	do Tronu	dla Tronu
94	1	19	Польшьѣ	Польшѣ
—	—	—	,	.
—	—	—	изъ	Изъ
101	1	5	посѣдствіи	послѣдствіи
127	1	4	правому	лѣвому
—	2	4	prawemu	lewemu
129	1	8	рогами	рогомъ
—	2	8	w prawo	rogiem w prawo
135	2	22	Woźnieccy	Woźniccy
138	—	9	w prawo	w lewo
—	2	15	Poznańskiem,	Poznańskiém.
146	1	30	Пончиковизна	Пончковизна
148	1	20	дладѣлъ	владѣлъ
151	1	14	Рѣнна	Сѣнна
152	2	19	Wolę-Mrowiną.	Wolę-Mrowiną,
154	2	7	Z téj rodziny, Adam,	Z téj rodziny Adam
157	2	23	Dąmbrówkę	Dąbrówkę
159	1	19	желѣзцковъ	желѣзкомъ
171	2	5	Ostrowiccy. W Ziemi	Ostrowiccy, w Ziemi
—	—	13	w roku 1547	w roku 1547 posiadał
179	1	10	полосами	полосами вправо

Стран. Stronnica	*Столб.* Kolumna	*Строка* Wiersz	*Напечатано* Wydrukowano	*Должно быть* Powinno być
185	1	20	2-го,	2-го
196	1	11	въ 21 Марта	въ 21 день Марта
203	1	17	медвежьи	медвѣжьи
204	1	14	пункта 2	ненужно
—	2	12	ustępu 2	wypuścić
210	2	19	Nałaskawiéj	Najłaskawiéj
226	1	26	130	131
229	1	20	197	187
—	—	31	102	162
230	—	27	175	174
231	2	30	18	19
234	1	41	166	156
—	2	24	126	156
236	2	2	138	135
—	—	33	149	159